OAMENI GOI PE STRĂZI

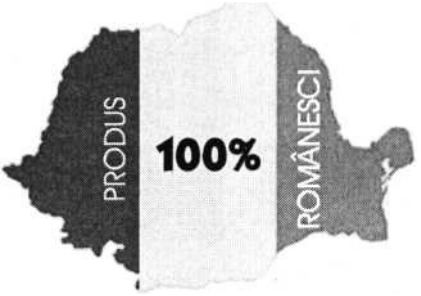

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCENCE-FICTION # FANTASY # **FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY

Colecția Science-Fiction »

Victor Martin
OAMENI GOI PE STRĂZI

© 2019, Victor Martin
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MARTIN, VICTOR
Oameni goi pe străzi / Victor Martin. București: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-06-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-06-3

VICTOR MARTIN

Oameni goi pe străzi

Povestiri

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1 Extra Terestrul

38 RSA - Aura Luck

OMUL DIN NEW MEXICO

Pe seama lui Nort Abramovici s-au scris mii de pagini: articole, în majoritatea cotidianelor, studii filosofice sau de meditație filosofică, romane științifico-fantastice, broșuri religioase, de extremă dreaptă sau stângă, schițe umoristice și piese de teatru, dar nimeni, absolut nimeni nu poate să dea o explicație logică vieții pe care acesta a dus-o și eroismului inutil de care a dat dovadă, de la o zi la alta, tot mai mult.

Un mic anunț, într-un mare ziar, amintea, la un moment dat, despre dispariția misterioasă a acestui om, unul dintre miile de chimiști străluciți de la N.A.S.A.

Familia și prietenii priveau neputincioși cele câteva rânduri de cuvinte aruncate pe marginea unui dosar, aruncat, la rându-i, la vedere, pe măsuța telefonului.

„Voi lipsi un timp. Nu mă căutați!" suna mesajul.

„Cât timp poate lipsi un om de acasă?! se lamenta soția sa, înghițind tot mai multe calmante. O zi, două, o lună, două, cel mult, dar el lipsește de opt luni încheiate și nimeni nu poate să-mi spună dacă e viu sau mort... Unde s-a putut duce?!"

Nimeni nu-i putea spune.

Retras într-un ținut pietros, în New Mexico, Nort sfredelea pământul pentru a găsi apă. Sigur că nimeni nu mai avea habar de el și nu-i trecea nimănui prin cap să-l caute într-un ținut atât de îndepărtat.

Muncea zi și noapte, cu unelte primitive, în condiții de climă aspră, fără a fi câtuși de puțin stingherit de privirile curioase ale țăranilor, locuitori ai satului din apropiere.

Știa că trebuie să reușească și a reușit, ajutat, în mare parte, de noroc. Pânza de apă freatică se găsea la o adâncime de numai șaizeci de metri.

Instalând un sistem de roți dințate din lemn, conjugat cu o roată orizontală, uriașă, construită din același material, s-a apucat să scoată apă. Cupele erau improvizate din cutii de conserve, golite între timp de conținut.

înălțarea întregii instalații nu a constituit pentru el o problemă de nerezolvat. în cei cinci ani, cât a lucrat pe un șantier, a exercitat mai multe meserii. Acum, acestea îi prindeau bine. Partea grea era reprezentată de săparea puțului și găsirea apei, dar Nort a făcut-o și pe asta, apu- cându-se, apoi, pentru a scoate apă, să împingă roata orizontală.

Țăranii au adus un catâr, vrând să ușureze munca omului, dar s-au lovit de dorința arzătoare a acestuia de a împinge singur roata. Și-au luat animalul și au plecat, bombănind ceva despre sărăcie, ca un capital de lux pentru unii, arătând cu degetul la tâmplă.

Nort a privit în urma lor, împingând roata cu și mai mare putere. Râzând, și-a spus că erau atât de tâmpiți încât nu erau în stare nici să răspundă obraznic. De trădat, nici atât.

Și totuși, nu era așa; văzând că orășeanul nebun nu vrea să plece de acolo, unui bătrân i-a venit ideea să telefoneze în cel mai apropiat oraș, pentru a povesti pățania.

După două luni, au apărut reporterii unui ziar local, în căutarea senzaționalului menit să le facă foaia vanda- bilă. L-au intervievat pe bătrân, pe fiica acestuia, pe cei câțiva săteni ce căscau gura pe acolo, apoi s-au dus la Nort. Erau siguri că vor primi explicațiile așteptate, dar nu au ales de pe bandă decât o bălmăjeală despre congresmani, care, cum spunea cel intervievat, înainte de a învăța cum să mănânce civilizat, ar trebui să învețe cum să se mănânce, în mod civilizat, între ei. Se spunea ceva despre președinte, care, în loc să se ducă să se spânzure, s-a agățat de un nou mandat, declanșând singura explozie care nu provoacă victime, explozia de bucurie. Le-a emis o ipotetică lege a adevărului, potrivit căreia, dacă tot ce ai citit în ziar e adevărat, nu trebuie să crezi o iotă, pentru că e mult prea adevărat. Le-a emis și legea gravitației, potrivit că- reia ziaristul ar trebui să-l privească de sus pe politician, din ștreang, apoi le-a strigat, brusc înfuriat, că poporul n-ar trebui să se dea înapoi de la nimic și că lucrurile trebuie împinse de la spate cu mâinile goale.

Deoarece străinul nu mai avea chef de vorbă și era destul de târziu, reporterii i-au ocupat coliba, așteptând ziua următoare.

încăperea oferea un minimum de confort, un pat, câteva vase de gătit, o sobă, dar nimeni nu-și amintește să-1 fi văzut vreodată pe Nort că doarme sau mănâncă. Au scos

o sticlă de whisky, au umblat la sacul cu alimente al oră- șeanului, s-au îmbătat și s-au culcat.

După câteva zile, au apărut și alți reporteri, veniți de departe. Deoarece, în fiecare zi, numărul acestora era tot mai mare, primii veniți s-au supărat și au început să alerge cu reportofoanele în urma lui Nort. Nu au reușit să scoată de la el decât faptul că părerea lui e să nu cerem capul președintelui, pentru că s-a constatat că nu asta ne trebuie, că nimeni nu e vinovat, toată lumea fiind vinovată, că nimeni nu e deasupra legii, toată lumea fiind pe sub ea și că e absurd să spunem că a scăzut numărul crimelor urmate de violentă. >

„Ete, fleoșc! - a izbucnit unul dintre reporteri. Am bătut atâta drum pentru a fi luați peste picior de un nebun".

Supărat de cele auzite, Nort a căzut într-o tăcere totală.

Câțiva reporteri au mai tras câteva casete, apoi și-au strâns corturile, le-au pus în mașini și au plecat. Alții, în speranța că vor face materiale mai ample, au rămas pe loc.

„Ce face ăsta?! - a întrebat unul, arătând spre străin. A trecut aproape o săptămână și el împinge înainte roata aia blestemată, fără să mănânce nimic și fără să se odihnească o clipă. Nici apă nu bea, căci, Slavă Domnului!, a scos destulă. Și e un frig de mori... "

„Din ce a spus până să-l lovească mutenia, rezultă că e o formă de protest împotriva a ceva sau a cuiva. înțelege fiecare ce vrea", a spus un altul.

„Greva foamei nu e, că nu prea are nevoie de mâncare. Cine știe cu ce supraviețuiește", a completat un al treilea.

„E straniu. I-am consumat mâncarea, i-am băut whi- sky-ul, putem foarte bine să plecăm, s-a hotărât unul dintre reporteri. Nu vedeți că a amuțit? Trântim un articol trăznet despre un nebun care și-a construit un dispozitiv în deșert și scoate apă cu forțe proprii, că nu mănâncă nimic, nu bea apă, bătând în acest sens toate recordurile, și spune o serie de prostii drăguțe, pe teme predominant politice".

Multi și-au luat rămas bun de la Nort și l-au luat în râs, mulțumindu-i pentru găzduire, s-au îmbrățișat între ei sau și-au strâns mâinile, apoi s-au urcat în mașini. Numai cei rămași au putut auzi profeția chimistului, care, ieșind brusc din tăcere, le-a spus că vremea se va încălzi și va crește numărul infracțiunilor.

Mai multi veneau decât plecau, fiindu-le ușor să fie acreditați acolo, pentru o perioadă mai mare de timp, de unde să transmită faxuri sau imagini în direct. Au apărut reporteri de la magazinele ilustrate, de la o puzderie de televiziuni particulare, de stat, foarte multe din afara Statelor Unite, de la diverse agenții de publicitate, radiouri sau cotidiane. Erau tot mai multi și trebuiau să fie găz- duiți undeva, să fie feriți de seceta zilei, de frigul tăios al nopții și de desele furtuni de nisip. Mâncau ce aduceau cu ei în automobile sau rulote, cumpărau, la un preț piperat, rachiul de porumb al sătenilor, jucau bridge, șah, poker și așteptau.

Nici familiile de migratori, în căutarea unei vieți mai bune, și cocioabele lor de carton nu au întârziat să apară. Prăvăliile mizere, în care se vindeau obiecte de artizanat

primitive, având încrustat chipul lui Nort Abramovici, au apărut ca ciupercile după ploaie. Au apărut frizeriile, cârciumile, hanurile, cu tot ce e necesar unei vieți cât de cât civilizate. Au apărut rulotele unor familii de vilegiatu- riști, au început să apară case din lemn și prăvăliile cu obiecte de artizanat de vânzare.

Cu toate că noii veniți erau tot mai sâcâitori, numărul acestora devenind din ce în ce mai mare, Nort Abramovici își vedea de treaba lui. Cu privirea pierdută undeva în gol, continua să scoată apă din puțul săpat în piatră. Frazele pe care le spunea, fraze de tipul „cei ce țin puterea în mână, sunt atât de singuri" sau „lumea nu se uită, atunci când un reprezentant al puterii cade de pe cal, că animalul este furat", erau tot mai rare și mai confuze. Ochii îi cădeau tot mai des pe carcasa bătrânului său Ford, mașină ce îl adusese până aici; roțile și piesele mărunte dispăruseră, fiind cărate de săteni, una câte una, la consignații. Ii privea indiferent, cu un zâmbet neghicit pe buze, spunându-și că legile junglei deranjează chiar și atunci când sunt aplicate în deșert. Cu hainele zdrențuite și fața brăzdată de cute adânci, lăsate de trecerea timpului, pășea sigur și egal, ca o jucărie uitată în priză, cu gloata de reporteri în jurul lui.

Reprezentanții presei încă mai sperau să obțină un interviu mai lung, fiind obligați să alerge, cu microfoanele în mâini și camerele de luat vederi în spinare, în urma lui Nort. Vânau, pur și simplu, rarele fraze ale acestui perpe- tuum mobile uman.

„Sunt posesorul unei surse inepuizabile de energie", a fost una dintre frazele șocante, spusă într-o zi oarecare, când nimeni nu se mai aștepta la ceva interesant.

Declarația a găsit și necredincioși, dar majoritatea era tentată să-l creadă; la un asemenea efort, un om normal ar fi fost deja mort. Timpul îndelungat de când învârtea roata și forța de care dădea dovadă, i-a făcut să se pună în mișcare; ziarele și-au mărit tirajul, televiziunile au alocat fonduri enorme pentru excursii la fântâna lui Nort. Posturile de radio au dat faliment pentru că nimeni nu-și mai credea urechilor; cu toții voiau să vadă „minunea din New Mexico".

„Condiția pentru ca această energie să nu se termine este efortul intens și susținut", a declarat Nort, încordân- du-și, în mod demonstrativ, toți mușchii corpului. „Lipsa efortului duce la îngroșarea vaselor de sânge și accidente vasculare, atrofierea mușchilor, paralizie și moarte. Am experimentat pe tot felul de animale, de la cobai până la elefanți".

El tocmai asta făcea: un efort supraomenesc. Consuma energie din sursa lui secretă, pentru a scoate apă din pământ.

„Dacă posedați atâta energie, de ce nu faceți ceva constructiv, de exemplu, să lucrați într-o fabrică sau să zidiți ceva?", a întrebat o tânără de la o televiziune califomiană. „Ați putea face experimente de hidrodinamică, ați putea lucra într-un laborator... "

A fost unul din rarele cazuri când pe Nort l-au putut filma râzând.

„Domnișoară, îmi aduci aminte de un general, da, Brigs cred că îl chema. Acesta a spus că dacă nu se vor putea lărgi relațiile cu țările din estul Europei, e necesar să fie măcar adâncite. Cum crezi că aș putea să muncesc într-un laborator, când de acolo am fugit?! Aici e vorba de supraviețuire. Eu sunt experimentul. Nu e vorba de un mod de viață conștient ales; modul de viață m-a ales pe mine. Am nevoie de un spațiu deschis și de factori stresanți, nu mănânc, nu am nevoie de niciun fel de lichid și voi supraviețui, în condițiile pe care mi le-am ales, vreo opt secole. Dacă intensific efortul, pot să-mi prelungesc existența, dar cred că nu are rost să-mi lungesc calvarul. Și nici pe al vostru... "

„Nu puteți să-i faceți și pe alții să obțină această formă de energie miraculoasă?"

„Nu, nu pot. Și nu vreau să încerc. Să transformi munca într-o formă de existență, e o prostie. Roca selenară din care am înghițit un fragment, a furat-o Thomas Moro, colaboratorul meu, iar notițele cu analize chimice le-am distrus... "

„E vorba despre Moro, celebrul fizician?!"

„Da, despre el este vorba. A venit la mine să-i analizez o rocă, adusă de pe Lună, cu ultimul zbor. Am crezut că e o rocă banală, dar, cum se întâmplă în filmele sciencefiction de trei cenți, nu era așa. Era o rocă vie. După terminarea testelor spectrale și analizelor chimice, m-a pus dracu' să ronțăi o bucățică. Nu știu ce m-a împins să fac acest lucru; poate mirosul deosebit de plăcut, amețitor. Avea gust bun și am crezut că voi putea rezolva problema

hranei pentru cosmonauți, în special, și pentru omenire, în general... A fost o greșeală. M-a apucat un râs demonic, o greață cumplită, dureri de cap și, până nu am alergat aproape o sută de kilometri, nu mi-am revenit... După un timp, starea de agitație m-a cuprins din nou... Și am ajuns, aici, la sfârșitul poveștii... "

O parte din ziariști s-au apucat să tragă articole trăznet, iar alții s-au repezit pe urmele fizicianului Moro. I-au găsit mormântul în Japonia, unde s-a retras să-și trăiască ultimele zile, după dispariția lui Nort. Ca toți membrii familiei sale, Thomas Moro s-a stins din cauza unei boli necunoscute, imposibil de diagnosticat.

Au fost devastate laboratoarele NASA, la dezastru participând și o grămadă de funcționari sau paznici, mituiți de ziariști. A fost descoperit și laboratorul particular al lui Nort Abramoviei, aflat în altă aripă a clădirii, dar hârtiile găsite, ca și eșantioanele de roci selenare, selecționate și clasificate în cele mai misterioase moduri, nu aveau nicio importanță.

Pietrele au fost mâncate de pomană; nu au dat celor prezenți niciun pic de energie în plus, ci doar dureri de burtă și o stare de sfârșeală.

Rezultatul acestor adevărate cruciade a fost izbucnirea unor epidemii fără precedent. Pornind de la obișnuite dureri de burtă și de cap, bolile s-au manifestat în cele mai diverse moduri, pe parcursul a mai multe generații, apoi au dispărut de la sine.

Nort a tras concluzia că, dacă tot ce i s-a întâmplat lui și celor din jur e de natură extraterestră, omul nu este pre-

gătit pentru contact, că e nevoie de încă multă lâncezeală prin laboratoare și zboruri cosmice de colo-colo, încă miliarde de ani.

Deoarece curiozitatea omului comun e una dintre principalele dimensiuni ale vieții, valuri de locuitori, de pe toate continentele, au continuat să se îndrepte spre fântâna lui Nort. Au încercat să bea din apa scoasă, dar au rămas strâmbi de dezgust; era atât de sulfuroasă, încât nicio viețuitoare n-ar fi putut trăi în ea. Totuși, nu erau puțini cei care, înfrângându-și sila și tulburările digestive, sorbeau din apa, considerată de ei divină, în speranța tămăduirii celor mai diverse boli sau măcar a purificării sufletului.

Casele din lemn au fost dărâmate și în locul lor s-au ridicat altele, din beton și sticlă. Au apărut, treptat, blocuri cu cincizeci de etaje, o sută, o mie, iar fântâna, coliba, carcasa de automobil și Nort însuși au rămas în mijlocul metropolei, insolit punct muzeal în aer liber.

Șoselele moderne, fabricile, reclamele luminoase, taxiurile zburătoare și oamenii în costume autonome de zbor, ce roiau în jurul său, nu-1 impresionau. Singura lui plăcere era să-și amintească scene de acum câteva secole, din viața familiei lui, familie ai cărei descendenți erau, acum, împrăștiați pe tot globul. îi plăcea să privească soarele ca pe un semen, soare care, din cauza înălțimii blocurilor, nu îi apărea în fața ochilor decât o oră pe zi, trimițind o lumină palidă printre norii de fum roșietic.

A fost răpit de multe ori. Organizațiile teroriste erau plătite de miliardari care credeau că pot scoate ceva de la

Nort pentru a-și prelungi viața. L-au bătut și interogat cu violență, cu disperare. Nu-i interesa decât subiectul referitor la rocile selenare și fizicianul Moro.

Nort Abramovici a așteptat răbdător moartea atentatorilor, alergând pe loc pentru a se menține în formă, apoi s-a întors la fântână, punând din nou în mișcare roata de lemn. De mai multe ori, a fost eliberat de cei ce se declarau credincioși, eliberările făcându-se după violente schimburi de focuri, ce se soldau cu mii de morți. Organizați în secte de diverse orientări filosofice, credincioșii trăiau cu speranța că va veni o zi când idolul lor îi va chema și le va dezvălui secretul longevității.

Religia Nort era cea mai puternică și mai cunoscută; ea milita pentru apropierea, pe cale pașnică, de secretul chimistului. Adepții acestei religii se rugau la fântână și se intoxicau bând din apa scoasă din puț.

Deși Nort nu și-a dorit niciodată să aibă discipoli, oameni din toate colțurile lumii s-au îndreptat și se îndreaptă, din ce în ce mai mulți, spre deșertul din New Mexico. îngenunchează în fața simbolului lor viu, totuna cu noțiunile filosofice de tenacitate, muncă și viață. Din toată vânzoleala profită sectele, care își umflă și mai mult conturile din bănci.

Pe zeci de canale de televiziune se transmit emisiuni, 24 de ore din 24, toate închinate vieții și activității chimistului. Aici se pot auzi amănunte biografice, de multe ori scoase din mânecă, se dezbat probleme, se comentează declarații din tinerețe ale acestuia și se deapănă amintiri, a căror abundență nu poate fi acoperită de tot sistemul informațional al sateliților Pământului. > *

„De ce o fi populația atât de plictisită de mine?!", a întrebat, malițios, într-un interviu televizat, președintele Statelor Unite, neuitând să precizeze că, fără cele câteva vorbe de laudă ale „omului din New Mexico", nu l-ar fi ales nimeni. El l-a numit pe Nort ca fiind singurul drept la replică, dat tot mai deselor cutremure din California și inundațiilor din New York. L-a numit nemuritorul, în prezența căruia trebuie să ne simțim mici și trecători, așa cum suntem. „Dacă evreii l-au inventat pe Iisus și l-au dăruit Europei, noi, americanii, l-am inventat pe Nort și l-am dăruit lumii întregi", a încheiat președintele, apoteotic, arătând că tot mai multe firme, bănci și orașe îi poartă numele. Cele mai cunoscute sunt textilele cu numele lui; ciorapii Nort, căciulițele Nort, rochiile Nort, pălăriile Nort, sunt cunoscute și purtate până în îndepărtata Românie.

Cei care nu l-au văzut niciodată în carne și oase, aceștia fiind puțini pe glob, își fac un țel al vieții din strângerea banilor necesari unei călătorii în America. Vin, pleacă și păstrează o vie amintire. Uneori, nu mai pleacă, incidentele armate din zonă fiind foarte dese. Membrii sectelor nortiene se consideră superiori celorlalți, dar timpul îi omoară la fel de banal ca și pe vecinii lor, nenortienii. Foarte des, decedează înainte de vreme, bolnavi de diferite boli digestive, din cauza apei otrăvitoare a fântânii lui Nort, apă considerată sfântă.

Există și secte care luptă împotriva credinței în nemuritor și a celor ce o slujesc. Ei spun că sunt destule religii și credințe, nu ne mai trebuie o credință în plus, față de

un om pe care îl doare în cot de tot și de toate. Ei consideră că nortienii au atât de mult umor, încât riscă să se cunoască, atunci când și-l pierd. Și îi ajută să-și piardă umorul; cu focuri de armă. La violență, nortienii răspund cu violență, în schimbul de focuri căzând și oameni ne- vinovați.

Nenortienii sau antinortienii, cum vreți să le spuneți, afirmă că „omul din New Mexico", dacă ar vrea, ar putea să-i conducă pe credincioșii lui spre libertate, lumină sau orice altă noțiune frumoasă, dar nu are cum să-i ducă până acolo. Ii lasă în drum, un lung șir de morminte, și își vede mai departe de fântâna lui și de scosul apei puturoase.

Cei mai moderați admiratori ai marelui om spun că o religie sau o credință în plus sau în minus nu poate deranja pe nimeni. Ei știu că, de atâtea secole, de când scoate Nort apă, nimeni nu a fost pocnit de energia miraculoasă și se resemnează că nici nu va fi pocnit vreodată. Ei au declarat monument internațional ruinele casei din Erms, oraș de unde a plecat chimistul, cu bușteni pe capota automobilului, o grămadă de instrumente de măsură și dulgherie, precum și un portbagaj de conserve.

în Erms se odihnesc soția, copiii și foarte mulți nepoți și strănepoți. De multe ori i-a chemat la el, la fântână, dar, într-un târziu, s-a săturat de bărbații îngâmfați, musculoși, copiii gălăgioși sau moșnegii plicticoși și flecari, și le-a interzis pelerinajul.

Din ce în ce mai rar îl cuprinde tristețea, și-o reprimă și nu-și lasă nicio secundă liberă pentru asta. Se uită la

apa scoasă din fântână, vărsată într-un jgheab, cum formează un pârâu firav, lung de câteva zeci de metri, scur- gându-se într-unul din canalele colectoare ale marelui oraș numit Nort. Privește către peretele compact de sec- tanți, împinge pârghia fântânii și tace.

OMUL PROVIDENTIAL

9

Pe terasa din sticlă masivă se găsea foarte multă lume. Intr-un colț, mai la marginea perdelei de gâze luminoase, care se luaseră de mâinile lor minuscule, pentru a forma o copertină deasă, așezat pe scaunul care își modela forma după mișcările vremii, politicianul, monstru cu foarte multe capete, adormise.

Alături, la aceeași masă, un al doilea monstru vorbea continuu. Văzând că interlocutorul nu îl ascultă, capătul curiozității îi crescu brusc și se înălță la șase metri deasupra mesei. Privind în jos, ridică cercetător o sprânceană, apoi capătul reveni la loc. In mare parte, era mulțumit. Prima parte a misiunii fusese îndeplinită. Spionul care reușise să se metamorfozeze în băștinaș, luând forma unui monstru cumsecade, cu nenumărate capete, făcea parte dintr-o specie dizgrațioasă, care le invadase planeta. Mici, bipede, cu un singur capăt și două escrescențe fragile, aceste stârpituri adaptate la lumină și la o atmosferă bogată în oxigen, erau foarte periculoase; se puteau adapta și la o atmosferă alcătuită exclusiv din amoniac. Putându-se transforma în orice altceva, se puteau adapta, practic, la orice mediu, lucru care le ajuta să se strecoare în cele mai înalte structuri politice ale planetei.

Acum, spionul dormea tun, dar nici lui, cel care reușise să-i strecoare atâtea tipuri de somnifere în mâncăruri, nu-i era prea bine. In misiunea asta dificilă fusese nevoit să bea împreună cu dușmanul și să debiteze tot felul de prostii, pentru a putea ascunde scopul pentru care îi căutase prietenia.

Neamintindu-și prea bine ce spunea, își mută discursul în gurile câtorva capete periferice, să nu se prindă cei din jur ce voia să facă și, din palmele mai multor excrescențe telescopice cornoase, scoase înregistratorul magnetic și îi reglă frecvențele. II sprijini de un vas masiv, foarte aproape de capătul informațional al celui din fața sa, apoi se foi pe scaun.

Căutând o poziție cât mai confortabilă, trase mai aproape farfuriile cu mâncăruri și băuturi și își băgă boturile peste tot. își puse un set curat de șervete la fiecare gât, apoi, tacticos, cu mii de gesturi măsurate algoritmic, se apucă să mănânce și să bea, privind pe ecranul înregistratorului de gânduri imaginile care treceau prin capul bipedului adormit, metamorfozat în monstru cu nenumărate capete, așezate pe masă, care îl însoțea.

După câteva imagini înfiorătoare de la sfârșitul unei lupte cu o populație complet necunoscută și mai primitivă decât cea a bipedelor, pe o planetă al cărui nume nu-1 prinse, urmări parcursul monoton al unei călătorii interstelare.

Ființele cu două picioare erau oameni și proveneau de pe o planetă suprapopulată, parțial iradiată de un astru incandescent, numită Pământ. Oamenii erau organizați

în regimente de menținere a păcii și, acolo, la ei acasă, puțină lume știa cu ce se ocupă militarii în realitate. Opinia publică era mințită că trupele execută misiuni de menținere a păcii pe alte continente când, de fapt, acestea ajunseseră deja în spațiul cosmic, mult mai departe de lumea de bază. Pe Pământ, ocupată cu supraviețuirea, populația era foarte puțin interesată de cucerirea unor stele noi.

Spionul adormit era colonel, purta numele R.S. Craian și nu era un combatant de rând; era chiar șeful unei misiuni expediționare de cucerire și aducere a mai multor planete locuite într-o federație inițiată de conducerea Pămân- J
tului.

Privi ecranul înregistratorului magnetic și îl văzu pe colonel cum coboară din nava asolizată pe o planetă cu o atracție gravitațională mai mare decât a Pământului și cum ordonă unuia, numit locotenent, să analize aerul atmosferic.

Aerul nu era foarte toxic și cum cel mai apropiat oraș era la doar doi kilometri, bipedele renunțară la costumele autonome, încărcară aparatura și armamentul într-un vehicul de teren, teleghidat de un soldat, și porniră pe jos spre casele ce se vedeau în depărtare.

— Nu am luat corturi, nu am luat haine de schimb, nu am luat mâncare, nu am luat nimic cu noi, spuse locotenentul.

— Presupun că nu ne trebuie, spuse Craian. Orașul e locuit de umanoizi pașnici și neînarmați. Trebuie să se găsească un adăpost și ceva de mâncare pentru noi. Extra- terestrii sunt tratați, în general, cu multă solicitudine,

dacă nu cu frică. Ar fi bine să vedem cum trăiesc și ce mănâncă alte civilizatii.

— Ar fi bine. Când avem de-a face cu ei, noi îi tratăm pe toți cu respectul cuvenit unor ființe venite de foarte departe, dar știu eu dacă toți umanoizii au bunul nostru simt terestru?!

— Ar face bine să aibă. Ai trimis vreo echipă de cercetași?

— Am trimis trei echipe.

- Și?!

— Nu s-au mai întors.

— Sper că le-ai luat costumele cu care ies în spațiul interstelar.

— N-au vrut să dea jos costumele de cosmonaut. Au spus că nu e aerul destul de curat.

— Or fi speriat băștinașii.

— Tot ce e posibil, dar suntem foarte aproape de primele așezări și nu am auzit niciun sunet care să provină de la vreun eventual scandal. Poate nici nu i-au băgat în seamă.

— Ba ne-au băgat în seamă, răspunse unul dintre cercetași la ultimele cuvinte ale locotenentului, apropiindu-se în fugă.

Expediționarii puseseră mâna pe arme și se pregăteau ca, la cea mai mică mișcare, să lichideze arătarea.

— Stați, nu trageți! Sunt eu, Cols, șeful celei de-a doua echipe de cercetași.

— Arăți destul de rău, spuse locotenentul. Dacă nu ești tu?

— Eu sunt. Scanati tăblita de identificare! > 1

— Te-ai metamorfozat într-un hominid al locului, râse colonelul. Dacă n-ai avea pe tine uniforma regimentului nostru, te-aș confunda cu vreun ciudat de pe aici. Deci, așa arată un băștinaș?

— Sigur. De vină e puterea noastră, a oamenilor, de a ne metamorfoza în orice. Am pierdut controlul și ne-am metamorfozat cu totii în humanoizi locali. Cred că res- t
ponsabilă de acest lucru este atracția gravitațională. Dacă mă uit mai bine, nici voi nu vă simțiți prea bine. Cred că m-ați luat pe mine ca model.

— Asta n-am mai pomenit, spuse locotenentul. Oricât de mare ar fi puterea noastră de adaptare, ne transformăm după model, nu după modelul modelului. Noroc că procesul e reversibil.

— Ei!?! îl îndemnă Craian pe cercetaș. Ce ne poți raporta?

— N-am ce povesti, spuse Cols. în frunte cu primarul, ne-au primit cu bucurie, au ascultat mesajul nostru de prietenie între civilizații și ne-au trimis la plimbare.

— Cum adică?

— Cred că am picat într-un moment nepotrivit. Ne-au spus că sunt ocupați și ne-au trimis să ne plimbăm și să ne familiarizăm cu orașul. S-a întâmplat ceva extraordinar aici, ceva atât de unic, încât noi am căzut pe locul doi.

— Ce nesimțiți! Nu-ți pică în fiecare zi oaspeți din altă galaxie, cum suntem noi. Ce putea fi atât de extraordinar?

— Sunt ocupați cu întâmpinarea unui om providențial, care, spun ei, îi va mântui. în oraș, a sosit un bărbat remarcabil, bun, inteligent, generos, peste măsură de înțelept.

— Ce legătură are asta cu noi?!

— Nu știu. E greu de găsit o explicație. Cred că e ceva din subconștientul lor colectiv. Poate îl așteptau de două mii de ani și ieri a ajuns în orașul lor. Din cauza asta, aterizarea noastră nu mai reprezintă nimic.

— Ca să fie un om atât de important, trebuie să fi venit tot cu vreo navă cosmică, ceva. Nu putea să vină din pustiu, cu bâta în mână și cu desaga pe umăr.

— O fi tâmpitul de Desmo. Ăsta ajunge întotdeauna unde nu trebuie, adică acolo unde trebuie să ajung eu.

— Imposibil. Nu am depistat nicio altă navă. Dacă ar fi fost Desmo, ar fi coborât, ca și noi, cu o echipă de cercetători. Ăsta e singur și nu e Desmo.

— Cum se numește omul lor providențial?

— Nu are niciun nume. Locuitorii spun că nici n-are nevoie să se numească în vreun fel.

— Ce poate fi așa minunat la o persoană necunoscută, astfel încât un oraș întreg să nu bage în seamă coborârea unei nave cosmice din înaltul cerului?

— Face minuni. A vindecat bolnavi, s-a coborât la mintea săracilor. Stă pe marginea fântânii arteziene din centru și vorbește despre modul cum va trebui luptat împotriva ipocriziei și jocurilor politice murdare.

— Cred că ai băut, spuse colonelul. Dacă n-ai băut, înseamnă că lucrurile sunt mai complicate decât credem noi, iar eu nu le înțeleg.

— Nu știu, spuse cercetașul. Dacă dumneavoastră nu înțelegeți abstractul, eu, nici atât. Tot ce e complicat, mă obosește; sunt un simplu militar. Am amețeli. Trebuie să mă așez undeva.

Simțind că își pierde echilibrul, se sprijini cu spatele de vehiculul de marfă, abia trăgându-și suflarea.

— Nu ne-au văzut când am survolat așezarea?

— Ba da.

— S-or fi speriat.

— Deloc. Priviți-mă și edificați-vă! Locuitorii sunt mai negricioși decât noi, scheletici, au urechile mai mari, mai ascuțite, ochii ieșiți din orbite, atârnând pe afară. Sunt mai scunzi, dar, în general, seamănă cu noi. De fapt, îi puteți vedea chiar acolo.

Ii întinse binoclul și îi arătă cu mâna de-a lungul unei străzi periferice, care, după ce ieșea dintre ultimele case ale cartierului, urca dealul nisipos și o lua spre sud.

— Binoclul ăsta e în infraroșu, spuse colonelul. La ce îmi folosește? Nu se vede nimic. Din cauză că sunt mai mulți sori, aici e tot timpul ziuă.

— Rotiți chestia aia spre dreapta, spuse cercetașul.

Deoarece nu se descurca, cercetașul îi arătă cum se face, iar comandantului navei i se revelă un oraș mare, frumos și liniștit, construit între dunele de nisip ale pustiului, peste care se așternuse o pace adâncă.

— Nu am pretenția să fim primiți cu steaguri fluturânde, cu discursuri demagogice sau cu fanfara, dar ei nici nu se sinchisesc să vină până aici. Se plimbă de parcă nici n-ar fi auzit de întâlnirile de gradul 3. Odată la o mie de ani ajunge o expediție extraterestră în ținutul lor provincial, iar ei se fâțâie de parcă nici n-au auzit de străvechea civilizație pământeană.

— Nici n-au auzit. Acum, merg cu toții spre centru, să-l întâmpine pe omul acela al lor.

— Sunt profund dezamăgit, spuse colonelul. Voi ce ziceți, să mergem în oraș sau să ne urcăm în navă și să plecăm?

— Ar fi bine să mai rămânem, spuse locotenentul. Vizităm orașul, filmăm, culegem date, luăm probe de aer și sol, suveniruri specifice zonei și plecăm? Văd că de menținerea păcii are cine se ocupa.

— De ce nu au venit toți cercetașii? Misiunea voastră s-a terminat.

— Ceilalți au fost curioși să vadă omul ăsta providențial, atât de lăudat, spuse cercetașul.

— De ce o fi ăsta așa grozav, încât să eclipseze vizita epocală a unei nave cosmice? Vine din cer?

— Nu știe nimeni. Spune ceva despre asta, despre un tată ceresc, despre zbor, dar e cam confuz în exprimare.

— Poate că umanoidul acela așteptat de ei le va aduce mai multă liniște și pace decât o companie expediționară a forțelor de menținere a păcii, spuse locotenentul.

— Le aduce pe dracu'! se enervă Craian.

— Poate vor să ne dea de înțeles că nu suntem doriti aici, spuse un sergent. Nimeni nu vine să-ți dea.

— Ce am putea noi să le dăm?! întrebă un al doilea sergent.

— Sfaturi.

— De sfaturi ne-am săturat cu toții, spuse comandantul expediționar. Să vedem ce le oferă individul ăla providențial, de îl așteaptă cu atâta nerăbdare.

— Am înțeles că locuitorii acestui oraș sunt cam ocoliți de credință, iar ăsta, cu apucăturile lui mesianice, vrea să se sacrifice pentru ei și să le redea sufletele pierdute și dorința de a se înălța la cer, spuse cercetașul.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, să luăm nava și să coborâm la marginea altui oraș, spuse un sergent.

— Asta e singura așezare urbană mai răsărită de pe planetă, spuse colonelul. în rest, nu există decât orașe mai mici, nesemnificative, și minuscule așezări temporare de nomazi, care se mișcă încolo și încoace cu turmele lor de animale stranii, între așezările urbane sau zonele mai înverzite dintre munți.

»

— Mergem pe următoarea planetă din grafic. Poate fi o lume mai bună, mai prietenoasă și mai respectuoasă.

— Mergem în oraș! hotărî Craian. Vreau să am o discuție dură cu primarul și să-i dau, în semn de bun rămas, un picior în fund.

Cercetașul le arătă pe unde s-o ia, pe străduțele pustii, astfel încât să ajungă chiar pe platoul din fața primăriei.

Așezat pe scară, în fața clădirii, îi aștepta o persoană la fel de negricioasă și exoftalmică, cu urechi ascuțite și înălțime mică, așa cum era toată populația, dar mai gras.

— Presupun că tu ești primarul, spuse colonelul în aparatul de tradus.

— Presupui bine.

— Vrem să facem câteva analize ale solului, apei și aerului, câteva filmări și plecăm.

— Știu ce vreți să faceți.

— Au mai fost pe aici expediții, cum este asta, a noastră?

— De când trăiesc eu, nu.

— Atunci, cum poți ști?!

— După cum scrie în cărți, voi, pământenii, ați mai fost pe aici. Dacă vreți, pot trimite pe cineva, să vă conducă la bibliotecă.

— Nu vrem.

— Chiar dacă n-ați fi fost pe aici și chiar dacă n-ar fi fost nici alții ca voi, vă înscrieți în limitele normale ale imaginației, până la transformarea totală în ființe asemănătoare cu noi. Putem deduce foarte ușor ce aveți de gând să faceți.

— Zău?! Ce vrem să facem !?

— Vreți să interogați locuitorii orașului în legătură cu omul providențial.

— Chiar așa. Ești telepat?

— Nu știu ce e aia.

— Ghicești gândurile?

— Nu. E doar o intuiție logică.

— Ca să aveți intuiții logice, trebuie să aveți un coeficient de inteligență foarte ridicat.

— Nu ne-am pus problema. Așa cum voi nu vă înscrieți în tipare anatomo-fiziologice fixe, putând să vă transformați în orice, tot așa, noi nu ne cramponăm de un coeficient de inteligență fix. Genetica nu ne dă voie.

— Asta e vrăjeală. Spune, mai bine, cum arată acest străin?!

— Greu de spus.

— De ce?

— Oamenii au păreri împărțite. Eu le împart. Când nu sunt eu, să le împart părerile, și le împart singuri.

— Râzi de mine sau e traducerea proastă?

— Ia-o cum vrei, dar vezi că nu ti-am dat voie să filmezi!

La un semn al colonelului, operatorul opri camera de luat vederi așezată pe vehiculul de mărfuri și, mai calm, primarul îi spuse că străinul era, după părerea lui, un tip chipeș, blând și cumsecade, cu o inteligență rară și nemăsurată. Ochii lui aveau culoarea sorilor din jurul planetei, a nisipului, munților și puținelor petice de pământ înverzit, dar cum arăta nu avea nicio importanță.

— Ba are foarte mare importanță, se enervă Craian. Dacă nu-1 descrii tu, am să iau mărturii de la altii. Din ce mi-ai spus, poate să arate oricum.

— De ce nu mergi direct la el? Poți să-i iei și un interviu, personal. Poți să-l și filmezi.

— Pot să văd și eu vreun caz de vindecare miraculoasă?

— Sigur: fiul meu. A scăpat de o infecție urâtă, instalată la un picior.

— Asta puteam să fac și eu, nu numai orice șarlatan fără însușiri. Avem antibiotice cu spectru foarte larg, valabile pentru lichidul sistemului circulator al oricărei specii.

— Ești supărat pe cineva, care ți-a luat, din greșeală, rolul de cuceritor de noi teritorii, care a ajuns aici înaintea ta și te-a făcut să te simți inutil și mic, în fața oamenilor tăi?

— Deloc.

— Atunci, ce ai cu o populație, care, printr-o credință simplă, ar putea să miște și munții? Du-te în altă parte, cu metodele tale științifice, cu tot! De douăzeci de secole așteptăm acest om. Toți ne-am dorit să-l vedem și să-l auzim, dar numai noi, cei de acum, avem șansa asta. El poate face

mai mult decât să rezolve niște cazuri medicale extreme. Nu pentru vindecările astea miraculoase îl așteptăm de atâtea secole.

—.Eu cred că e o cacealma religioasă ca să-ți aperi bogățiile solului și subsolului, spuse colonelul. Cred că ai fi în stare de blasfemie, minciună, înșelăciune, furt și chiar crimă pentru a-ți atinge acest scop. Ești un pragmatic autentic. Ești un xenofob de tip special.

— Suntem o rasă limitată.

— Nu cred. Mai degrabă, doriți ca dușmanii voștri să nu afle că sunteți educați.

— în afară de faptul că am înregistrat 23 de cazuri de vindecări ale orbirii totale, 64 de cazuri de infecție, câteva cazuri de lepră, 21 de cazuri de boli pulmonare și nu mai știu câte cazuri de orbire parțială, epilepsie, boli venerice sau cauzate de schizofrenie, eu nu pot vedea nimic. Vrem să fim lăsați în pace. Locuitorii orașului meu au ceva bun și decent în ei, iar tu vii să le strici rostul, vii să-ți bați joc. Nu ne poți face bine cu forța. Poate, dacă apăreați cu câteva zile mai devreme..., rezolvați cazurile astea și, astfel, omul providențial avea mai mult timp să se concentreze asupra problemei pentru care îl așteptam.

— Ești obosit. Crezi că, dacă rămâneți săraci cu duhul, veți cuceri spațiul cosmic? După secole de așteptare, întreaga ta rasă e obosită. Acum, când a venit și un om providențial, și trupele mele, să vă izbăvească de păcate, sunteți neliniștiți și nu știți încotro s-o luați. Nu am venit să vă stric orânduielile, ci să vi le împlinesc. Sunt dispus să vă iert ignoranța.

— Tu ești obosit. După luni întregi de călătorie prin spațiu, în nostalgie și singurătate, ai impresia că le știi pe toate. Nouă ne e mai aproape cel ce a umblat și a făcut foamea prin pustiu, decât voi, cei ce ați bătut spațiul interstelar. Ai face bine să te muți pe o altă planetă, cu îndoielile și minunile tale științifice, cu tot. Trebuie să lași intactă demnitatea băștinașilor planetei mele. Tu ești epuizat. Nu poți înțelege. Nu avem nevoie de iertarea ta. Avem nevoie să intrăm în orânduiala firească în care se găseau strămunii noștri, avem nevoie să zburăm.

— Văd că nu vrei să recunoști stilul murdar, criminal, al șarlatanului din toate timpurile. Strălucește ca o vâlvă- taie, înconjurându-se de un nimb, răspândind cuvinte și mângâieri tandre, aruncând în dreapta și în stânga raze vindecătoare. Trezește-te! Noi suntem lumea reală, extra- terești reali și ticăloși, dar infinit mai puțin nocivi ca lumea de fantasme pe care v-ați construit-o, de douăzeci de secole încoace. Dacă vreți să zburați, acum e momentul; vă punem la dispoziție întreaga tehnologie de construcție a navelor. *

Brusc, monstrul urlă de durere, se ridică de la masă, tuși puternic și se uită împrejur, speriat, lăcrimând din ochii a cel puțin douăzeci de capete și blestemând aschia osoasă ce i se înfipsese în mucoasa internă a unuia dintre nenumăratele gâtlejuri. Se așează la loc, prefăcându-se că nu observă privirile întrebătoare ale celor de la mesele alăturate.

— Ce e cu noi?! Unde suntem? se auzi și vocea unuia dintre capetele monstrului adormit, care ascundea în el spionul pământean.

— Suntem pe o terasă, la o băuturică, răspunse monstrul care nu dormea, acoperind înregistratorul magnetic cu palmele mai multor excrescențe telescopice cornoase, lipăind, demonstrativ, vinul din mai multe farfurii.

— Aha! Și ce facem aici?

— Tu dormeai, iar eu luam masa și vizionam un episod din viața și existența noastră, a monștrilor politicii planetare. Cum se întâmplă de obicei, când acțiunea era mai interesantă, mi s-a pus un os într-unul din gâturi. Te-ai gândit să te trezești sau mai dormi?

— Mor de somn. Nu știu ce am.

— E de la băutură. Dacă vrei, pot extrage episodul. Când te trezești, îl poți viziona.

— La ce te uitai?

— La un fragment în care noi, monștrii, ajungem departe, pe o planetă necunoscută, la celălalt capăt al galaxiei, unde dăm peste un personaj enigmatic, cu foarte puține capete și foarte puține picioare, un exemplar providențial, așteptat de secole întregi, care, prin prezența lui, ne banalizează misiunea, îl minți. Tocmai eram curios să aflu dacă acesta face parte din populația autohtonă și e vreun mutant, ceva, sau e proiectat acolo de altă civilizație.

— Ce prostie! Chestia asta cu personaje mesianice, providențiale, am întâlnit-o și eu undeva.

— Cum te simți?

— Mi-au dispărut durerile capetelor, dar sunt mort de somn.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu.

— Atunci, dacă vrei să mai dormi, poate reușesc și eu să termin masa. Captivat de discuțiile dintre noi și stârpi- turile dintr-un oraș, am ajuns abia la felul doi.

Fără să mai spună o vorbă, spionul metamorfozat în monstru puse capătul vorbitor pe masă, în timp ce alte două capete îi alunecară sub masă, și adormi pe loc.

Celălalt îi propti din nou înregistratorul în fața unuia dintre ochii rămași deschiși și îl repuse în funcțiune.

După câteva scene sângeroase, în care forțele terestre de apărare a păcii apărau pacea, urmări câteva minute certurile filmate ale lui R.S. Craian cu nevasta, într-un episod dinaintea plecării sale în spațiu, apoi aparatul reuși să se autoregleze și să revină la prezența lui pe astrul unde dăduse peste vindecătorul misterios.

Urmat de trupele de menținere a păcii, primarul și câteva zeci de gură cască, înconjurând vehiculul de marfă, colonelul ajunsese în centru, în piața din fața unui templu cu o arhitectură indefinită, unde se strânsese aproape jumătate din populația orașului.

— Domnule primar, vă rog să ne salvați! strigă un bărbat mai gras decât cei din jur, ieșind din edificiul înalt și somptuos. Un nebun a dat buzna peste noi, strigând că aceasta este casa lui și, de acum încolo, o va numi casă de rugăciune. Auzi colo, să spună că am făcut din casa lui o peșteră de tâlhari! O peșteră de tâlhari a făcut el, răstur- nând tarabele negustorilor și mesele schimbătorilor de bani, dându-ne afară și apucându-se să vindece orbi și șchiopi acolo. Vrea să ne strice toate socotelile.

— Ce socoteli?! se miră edilul-șef.

— Dumneavoastră ne-ați închiriat spațiile din templu, că tot stătea degeaba clădirea și se degrada, să facem și noi un mic comerț sau cămătărie, iar acum a venit unul cu pretenția că edificiul e al său sau al tatălui său ceresc, n-am înțeles prea bine. Spune că are hotărâre judecătorească definitivă. Vă rog să-i spuneți să plece!

— Nu pot.

— De ce, mă rog?! Nu vă ajung banii pe care vi-i dăm?

— Nu e vorba de asta. Acesta este omul providențial. E o chestiune de principiu. Acesta e omul care, prin jertfa lui, ne va spăla de toate păcatele și vom putea să zburăm din nou, cum făceau strămoșii noștri.

— Nu știu ca strămoșii noștri să fi zburat vreodată, spuse negustorul. Știu că alte civilizații au ajuns până la noi.

— Ești orb. Dacă nici măcar proștilor nu le-ar mai plăcea lucrurile neinteligente, am putea spune că am progresat.

— Nu sunt orb deloc. Văd că începeți s-o luați pe urma celui care spune povești în templu și afirmă că, dacă se întâmplă ceva important, nu e treaba noastră, ci a urmașilor strămoșilor noștri!

— Adică a voastră, râse Craian.

— Chiar așa, spuse negustorul. Noi suntem urmașii strămoșilor noștri. Trecutul face parte doar din viitorul unora; aceia care știu din ce să și-l croiască.

— N-ai reținut bine, spuse primarul. Trebuie să fie ceva legat de urmașii urmașilor noștri, adică de viitorime.

— Se poate. La câte a spus acolo, e loc de multe interpretări, dar dacă ziceți că prezența lui e o chestiune de principiu, putem să atacăm cu recurs hotărârea judecătorească.

— Justiția e oarbă și are picioare scurte, spuse un alt negustor. Justiția e o minciună. In ziua de azi, nimic nu mai e bătut în cuie. Avem un contract de închiriere.

— Dacă ar fi arestat, am scăpa de prezența lui supărătoare, interveni un altul.

— Mandatul de arestare trebuie emis de un judecător.

— îl arestează și, după un timp, se întoarce înapoi. Cei care l-au așteptat douăzeci de secole, îl mai pot aștepta puțin timp.

— Poate fi arestat de mai multe ori.

— Poate fi arestat de câte ori vrei, numai că mandatele de arestare se emit „doar de judecător". Judecătorii au închis Judecătoria și au venit aici cu toții. S-au așezat și ascultă tâmpeniile mesianicului.

— Dacă templul a fost retrocedat celui atât de mult timp așteptat, înseamnă că e al lui, spuse primarul. Să se mai îmbogățească și alții.

— Parcă spuneai că e o chestiune de principiu, de izbăvire a rasei, nu de faptul că ar deschide ăsta o școală de literatură în templu.

— Lasă, că v-ați umflat de bani. Sunteți tot mai sferici și tot mai chei.

— Sfericitatea și calvița sunt consecințe firești ale evoluției ontogenetice a populației noastre. Nu are nimic a face cu negustoria. Câștigăm, plătim impozite; nu câștigăm, dăm faliment.

— Pentru voi câștigați.

— Nu pentru noi. Pentru generațiile viitoare sau pentru popor. Noi pentru popor vrem să ne îmbogățim; pen-

tru el ne sacrificăm liniștea și timpul liber. Plătim impozite înrobitoare.

— E plăcerea voastră. Și dacă aș vrea, tot nu v-aș putea ajuta. Legile noastre sunt neterminabile.

— Neterminate.

— Nu. Sunt neterminabile. Orice variantă a unei legi nu e nici măcar mulțumitoare; perfectă, nici atât.

— Vrea să transforme templul într-un loc de rugăciune, pentru toată lumea, unde să ne mai întâlnim și noi, la câte o bârfă, nu să ne rugăm pe la colțuri, spuse un bărbat.

— Dar, aceasta nu folosește la nimic, spuse negustorul. S-a apucat să vorbească în pilde, dă cu tifla la toată lumea, iar populația stă cu gura căscată la el și îi ascultă elucubrațiile. Cu vorbe meșteșugite, a pus la punct și dăscăli- mea, care se credea tare deșteaptă. Când am ieșit, spunea ceva despre dreptate, credință, sacrificiu, iar pe noi, negustorii, ne-a scos din edificiu fără milă. Ce facem?

— Să ne rugăm! spuse primarul.

— Din rugăciuni, nu câștigă nimeni absolut nimic.

— Ba da. Hrană sufletească. De acum încolo, în loc să ne ducem la cumpărături, ne vom duce la biserică.

— Dacă n-ai bani, nu te poți duce nici la cumpărături, nici la biserică.

— La biserică te poți duce fără bani.

— Pe dracu'! se enervă negustorul. Nu dă odată bogăția peste mine, că mă las de negustorie, mă îmbrac frumos și mă duc la templu în fiecare dimineață. Trei ore înșir la rugăciuni. Credința e bună, dar să ai bani s-o întreții.

— Nimic nu este absolut, spuse primarul. Confunzi credința cu religia. Din orice se poate câștiga ceva, iar religia, se știe, e foarte bănoasă.

— Dar, religia asta sau cum îi spuneți dumneavoastră e abia la început. Până vă organizați, până scrieți un program, o dogmă, o doctrină, ceva, trece timp.

— Are dreptate, spuse colonelul. Cred că pierdem timpul.

Ordonă trupelor să facă drum prin mulțimea adunată afară și păși spre ușa principală a templului.

— îndrăzniți! auzi o voce. 1

— Sigur că îndrăznesc, râse Craian. Ce te face să crezi că n-aș putea îndrăzni?

— Nu știu. Nu v-am întrebat dacă îndrăzniți; v-am spus să îndrăzniți. Eu am biruit lumea.

— Cred că, mai degrabă, ai amețit-o, spuse colonelul.

— îndrăzniți să nu vă opuneți, vă zic vouă! S-au mai opus și alții. Violența creează violență. Nonviolența creează credință, spuse propovăduitorul.

— Cred că am să mă opun puțin, cu voia dumneavoastră. Am să mă opun eroismului de a nu face nicio brânză. Suntem militari și avem nevoie de obiectul muncii, care este violenta. Nu avem nevoie de arma adevărului. Arma
noastră adevărată e adevărul însuși.

— Adevărul nu trebuie căutat aici, spuse omul providențial. Planeta asta a ajuns în iarna existenței sale politice. Toată lumea se gândește la această mică zeitate, care este kilocaloria.

— Dacă spui că o planetă ca asta, luminată tot timpul, are probleme cu kilocaloria, înseamnă că nu ai fost nicio-

dată pe Pământ, unde penuria de energie atinge pragul critic.

— Nu știu cum e la voi, dar aici, ca urmare a scăderii economice, capitalul electoral s-a dus de-a dura, zi de zi, tot mai mult, iar cetățenii au început să gândească sacadat, în timp ce sparg în dinți semințe de fructe de agaru și aruncă cojile pe jos. Simbol al suprarealismului semni- ficant, acest oraș a devenit, din cauza unei atât de mari lipse de civilizație, tot mai absurd; străzile sunt udate după ploaie, gardurile din jurul clădirilor sunt făcute din resturi vegetale, se dau aprobări de construcție a vilelor pe platforme de gunoi sau chiar în mijlocul drumului. Bătrâni sau tineri, locuitorii își scuipă ura și bacteriile salivare pe geam, în capul altora, pe bulevardele largi trece vântul pustiului, dintr-o parte în alta, ca prin niște tuburi de orgă. Legile sunt proaste, clădirile sunt neterminate, hoții sunt protejați de șefii lor, să nu se spetească muncind...

— în orice societate e așa, spuse colonelul. Atâta timp cât e predat la termen, nimic nu e prea mult. Dacă hoții n-ar fi protejați, de la cine ar mai fura oamenii cinstiți? Hoții au banii. Pe Pământ, s-a dat chiar și o lege a corupției generalizate.

— Am presupus eu că nu e ceva în regulă cu tine. Unde ai mai pomenit ca țăranii să vină în oraș pentru a cumpăra alimente sau alte lucruri necesare traiului, să vândă vreun animal slab sau vreun vecin?

— Nu știu. Eu văd că aduc o notă de prospețime, că aceasta înfrumusețează locul. Îmbrăcați în frumoase cos- I >
tume populare, vin și ei la oraș să-și mai tragă sufletul

îmbâcsit de praful câmpiei deșertice sau să se reculeagă lângă statuile strămoșilor. Lângă primărie, în stânga, în spatele unui teatru, se găsește o rotondă formată din soclurile notabilităților trecutului, dar nu e, propriu zis, o rotondă pentru că personalitățile nu sunt așezate în cerc, ci total aiurea. Ce să semnifice asta?

— Or fi fost așezați așa cum au trăit: unul mai încoace, altul mai încolo, spuse propovăduitorul.

— De ce zici că, în afară de animale, țăranii își vând și vecinii?

— De neam prost ce sunt. Vor și ei să aibă un aparat de opresiune puternic, care să-i apere de hoți, dar acesta nu e decât o copie din cărți, cu agenți slab pregătiți. Din cauza asta, când vreun țăran are necaz pe un altul, inventează ceva la adresa lui și îl reclamă forțelor opresoare. Acestea sunt bucuroase că au ce lucra, să-și scoată salariul, și, în felul ăsta, orășenii sunt protejați; nu mai sunt nevoiți să se pârască între ei. Cu ajutorul țăranilor arestați, forțele aparatului opresor încearcă, gratie cu gratie, să construiască o viață mai bună.

>

— Dacă promiți cetățenilor o viață mai bună, înseamnă că, implicit, recunoști faptul că aceștia n-au dus niciodată o viață mai bună. De ce aparat opresor? De ce nu protector? întrebă Craian.

— Am văzut că are mai mult un caracter de proximitate.

— Adică de prevenție.

— Cam așa ceva, spuse propovăduitorul. In orice caz, opresoare, de proximitate, de protecție sau ce-o fi, poliția asta se rezumă doar la a da sfaturi. Pentru a nu deveni

victimele tâlhăriilor, ea recomandă cetățenilor să nu poarte bijuterii la vedere, ci să-și procure pulovere pe gât, chiar dacă e o vreme înăbușitoare. Pentru a nu etala inelele, le recomandă să-și pună mănuși, iar dacă nu se găsesc în magazine, pentru că avem de-a face cu un oraș tropical, spun că merg și mănușile chirurgicale. Dacă locuitorilor le e prea cald, le indică să ascundă bijuteriile în borsete, genți, serviete, pungi de plastic sau ciorapi și să nu țină în păr agrafele din metale prețioase sau pe chelie tichii cu mărgăritare. Le recomandă să evite locurile ferite și umbroase, deoarece hoții sunt și ei oameni și nu văd prin colțuri întunecoase. Le recomandă să evite locurile puțin aglomerate, deoarece hoții sunt învățați să fure la înghesuială sau la cozi; n-o să se apuce cineva să le strice reflexele condiționate, exersate cu sudoarea frunții. Le reco- mandă cetățenilor, când pleacă de acasă, să verifice de mai multe ori dacă sunt urmăriți, cu specificarea că, dacă sunt orgolioși și nu îi urmărește nici măcar un hoț, să mai încerce. Le recomandă să strângă geanta sau borseta la piept, celelalte mâini ajungându-le să ducă plasa cu zarzavaturi sau copilul de mână. Recomandă cetățeanului să strige după ajutor, dar mai tare, indicând hoții care se indică între ei sau chiar pe respectivul. Și hoții s-au învățat să strige după ajutor. Dacă cineva este atacat, pasivitatea nu este o atitudine recomandabilă. Se recomandă flotări, răsuciri, aplecări și rotiri de brațe pentru menținerea unei bune condiții fizice. Atunci când agresorul vrea să treacă strada pe cineva, trebuie ca respectivul să se împotrivească din toate puterile; nu trebuie să fie jefuit pe trece-

rea de pietoni. Pentru ca agresorul să nu considere cetățeanul o victimă sigură sau, în limbajul lui, să-l ia de fraier, mai ales când agresorul e format din 3 indivizi ai unei specii de doi metri pe doi, cetățeanul trebuie să strige din toate puterile; poate exersa acasă, cu odraslele. Nu este nicio rușine să strigi după ajutor, în asemenea împrejurări. în cazul unui atac, se recomandă o reacție promptă și cu forță; oricât ar fi de ocupat, hoțul a învățat de la polițiști arta resuscitării. Se recomandă încercarea atragerii atenției celor din jur, țipând, vorbind tare sau lovindu-1 pe agresor, că el e agresorul. Dacă sunt atacate, persoanele pot folosi orice obiect avut la îndemână: sacoșă, pantof, spray. Cerșind și furând în orașe mai civilizate decât acesta, răufăcătorilor le repugnă mahalagismele și fug. De mirosul spray-urilor autohtone, fug îngroziți. Dacă un agresor dorește să lovească o persoană, el o va face indiferent dacă aceasta opune sau nu rezistență, așa că: ce rost mai are? Ce trebuie să faceți pentru a ușura munca forțelor opresoare? Ori de câte ori cineva e victima unui atac, să le contacteze cât mai repede. Dacă i s-a furat chiar telefonul mobil, să roage pe hoț să facă acest lucru; hoții ținuturilor civilizate sunt civilizați. Refuzând să depună recla- mație, deoarece nu a văzut bine hoțul, cetățeanul ajută infractorul să comită și alte infracțiuni. Dacă depune re- clamație, e felicitat pentru spirit civic; ajută hoțul să se recalifice, să-i dea foc la casă, contribuind astfel la dezvoltarea sectorului construcțiilor. Liniștea și siguranța de care avem nevoie le putem asigura doar împreună. Polițistul aparatului opresor urmărește cu atenție ca toți cei vizați

să facă tot ce li s-a recomandat. Dacă cetățeanul e încăpățânat și nu se conformează, cu prima ocazie, este amendat.

— Asta e bășcălie la adresa organelor de ordine, spuse colonelul.

— Așa am auzit, așa ți-am spus. Ei iau în serios lucrurile astea.

— Acum, depinde de nivelul de seriozitate al locului. Până la urmă, orice orășean are la bază un țăran. Țăranii vin în oraș, la cumpărături, și se califică la locul de muncă, uitând să se mai întoarcă acasă. Această uitare îi ține câteva zeci de ani și, uneori, toată viața. Niște neserioși.

— La oraș, învață să muncească organizat, spuse propovăduitorul.

— Da, dar când văd că unii dintre ei pot să muncească organizat și să câștige ușor, țăranilor de la țară li se face lehamite de muncă. Agricultura suferă, suferă și industria.

— Nu cred că au nevoie de sfaturile tale.

— Nici de ale tale, spuse Craian.

— Orașul poate merge și singur mai departe.

— Da, dar cineva trebuie, din când în când, s-o ia înainte.

— Am dedus că, înainte de venirea noastră, sărbătoreau ceva, spuse colonelul.

— Da. Sărbătoresc „Zilele orașului". Deși acestea nu sunt decât un pretext pentru a vedea ce mai fac orășenii și de ce, m-am înscris și eu, cu pildele mele, în programul de manifestări culturale. Zilele urbei sunt numărate.

— Cum adică? I-ai pus pe ăștia din templu să le numere și le-ai făcut program anticipativ?

— Nu, nu m-am încurcat în speculații, spuse propovăduitorul. Am vrut să afirm că sunt fix șapte zile ale orașului, conform programului de activități; deci, sunt numărate și oricine sau oricum le-ar număra, ies tot șapte.

— Nici eu n-am vrut să mă lansez în speculații, spuse colonelul. Am vrut să sugerez faptul că nu poți număra nicio zi în condițiile în care e tot timpul ziuă. Planeta asta are mai mulți sori, astfel încât e luminată toată ziua.

— Trebuie să existe un sistem conventional de măsu- »
rare a timpului, spuse cel mult așteptat.

— Dacă așteaptă de douăzeci de secole venirea ta, cum spune primarul, înseamnă că au secole. Dacă au organizat „Zilele orașului", iar acestea sunt în număr de șapte, cum spui tu, înseamnă că au zile.

— Vezi? Aparatele voastre ce spun?

— Aparatele noastre spun că măsoară timpul ca pământenii, ceea ce înseamnă că au mai luat legătura cu noi, dar secundele, orele, zilele, anii și secolele sunt mai scurte ca pe Pământ, spuse Craian.

— Atunci, care e necazul?

— La noi, expresia „zilele îți sunt numărate" exprimă un iminent sfârșit. După cum te-ai exprimat, credem că prezici vreun cataclism sau chiar sfârșitul lumii.

— Prezic și un cataclism, dar nu va fi un cataclism natural, spuse cel ales. Va fi un pogrom; vor muri mulți băștinași. Nu va fi sfârșitul lumii atâta timp cât nu s-a terminat nici facerea lumii sau, mă rog, facerea fiecărei lumi în parte. Va fi doar sfârșitul unei lumi.

— Care ar putea fi aceea?

— Orașul ăsta.

— Zău?! se miră colonelul. Cine ar putea fi dobitocul care să producă un omor în masă într-o aglomerare urbană ca asta?

— Poate tu, poate altul.

— In privința mea, e exclus. Eu sunt venit cu trupe de menținere a păcii.

— Am văzut, spuse propovăduitorul. Unii mențin pacea cu arma în mână.

— Nu am nimic cu locuitorii orașului, mai ales acum, când sunt în sărbătoare.

— Poate ai ceva cu mine.

— N-aș putea spune că-mi ești simpatic, dar nu am nimic cu tine, mai ales acum, la acest binecuvântat ceas, când sunt cu toții atât de bine dispuși, spuse Craian. Atmosfera de sărbătoare e aerul în care toată lumea are dreptate. Populația are sau nu are conducătorii pe care îi merită, conducătorii au sau nu au populația pe care o merită, dar cu toții trebuie să știe acest lucru. Nu-1 pot afla decât la ceas de bucurie bine disimulată, acțiuni enologice, de ecografic și folclor negru.

— Etnografie.

— Poftim?

— Ai spus ecografic. Presupun că ai vrut să pronunți cuvântul etnografie, spuse cel ales.

— E posibil. Să mă scuzi! Oricum, mă gândeam la ceva mai profund, mai introspectiv. La ceas de veselie, cine nu e cu noi e cam așa. Bucuroși că vor putea să stea o clipă, chiar și proletarii mejdinei mai uită să urmărească repar-

titoarele de căldură, picătura de apă sau drămuirea surâsului. Imbrăcați în hainele cele bune, de firmă, cu găuri și petice, acum copiii sunt instruiți că, dacă nu sunt cuminți, sucesc gâtul animalelor de casă, aruncă guma de mestecat pe jos, ascultă muzică rău famată, se descalță în fața primăriei sau dau cu pietre după handicapați, îi fac părinții lor directori, la firmele lor, cu care se găsesc în incompatibilitate, conform adevăratelor declarații de avere. Profesorii uită că au rămas în urmă cu lecturile și se pregătesc să înfrunte încă un an școlar de greve; de veacuri, așteaptă să treacă vremea, să vină și vremea lor. între timp, cei care au avut puterea să înțeleagă ceva au înțeles demult tot ce era de înțeles; cei care nu au nicio putere nu au niciun interes să înțeleagă ceva, nefiindu-le de nici- un folos. Omul la distracție se cunoaște, când cedează cine-i mai deștept: scaunul. în rest: oale și ulcele, spiciuri, dansuri, tromboane, tobe, băutură, stadioane.

— Ăștia nu sunt oameni, spuse propovăduitorul.

— Sunt cam negricioși, dar seamănă mult cu noi. Noi, pământenii, luăm foarte ușor forma lor. Tu ce ești? întrebă colonelul. Nu-ți pot scana profilul psiho-somatic.

— Sunt fiul unui tată ceresc.

— Venind din cer și fiind fiii câte unui tată, mai bun sau mai rău, cu totii suntem fiii vreunui tată ceresc. De unde vii?

— Vin de oriunde vrei, spuse cel ales.

— Bine, lasă! Dacă nu vrei, nu spui.

— Nu e deloc amuzant. E trist. Aș fi vrut să nu fiu nevoit să vin aici, unde până și sărăcia e contorizată, iar

luxul nu e compensat decât prin mizerie morală. Abia acum, în ceas de sărbătoare, vedem că locuitorii orașului supraviețuiesc în orice condiții: unii supraviețuiesc în condiții de lux, alții în lipsa totală a acestuia.

— E mult rău pe această lume, spuse Craian. Politica se face prin jocul la două capete; la un capăt, bătrânii, iar tinerii, la celălalt capăt. In timp ce un capăt doarme, celălalt se gândește la asta. In timp ce un capăt fură, celălalt numără banii. în timp ce un capăt se odihnește, altul pune de-o hărțuială sexuală. în timp ce un capăt comandă munca, celălalt face o analiză obiectivă. în timp ce unul comandă convingerea de la individ la individ, celălalt comandă convingerea organismelor internaționale. în timp ce la un cap se comandă cine merge în străinătate pe banii contribuabilului, altul comandă brambureala de pe culoarele instituțiilor. într-un singur punct, liderii se găsesc în consens; sunt de acord ca toti conducătorii să se afle în vârful ierarhiei politice.

— Și te-ai gândit să-i împaci tu? întrebă cel ales.

— N-am venit să împac pe nimeni. Vreau doar să mențin echilibrul precar numit pace.

— Treaba mea e să picur pacea în interiorul fiecăruia, să-l împac pe fiecare cu sine însuși. Am venit să-i mântui și să le redau setea de zbor. Dacă este nevoie, mă și sacrific pentru asta.

— Cred că va fi nevoie, spuse colonelul.

— Cum adică? De unde știi? Tu ești un fals prooroc.

— Fals sau adevărat, cred ar fi bine să-i iei pe aceia pe care i-ai convins că tu ești cel care le va obține iertarea pentru toate păcatele și s-o ștergi.

— Vrei să mă omori? întrebă propovăduitorul.
— Numai dacă va fi nevoie.
— Am știut eu. Cred că va fi nevoie.
— De ce spui asta?! se miră Craian.
— Pentru că nu vreau să mă mișc.
— Facă-se voia ta!
— E neconstituțional ce vrei să faci, spuse cel ales.
— Ia mai lasă-mă în pace cu Constituția! Constituția e cum și-o face fiecare. Fiecare și-o face după cum i-e felul, astfel încât să-i satisfacă interesele de moment. S-a dovedit faptul că o Constituție nu este legea de bază a unei planete, ci este dată sau modificată după cum o cer interesele de moment ale uneia sau alteia dintre conduceri. Din timpuri imemoriale și până azi, n-am făcut decât să ne întărim convingerea că orice Constituție am avea, trebuie s-o respecte doar cei care nu sunt la putere. La modul de gândire pământean, prin care se consideră că e constituțional ca, dacă ai pâinea și cuțitul, să faci ce vrei și să respecți doar legile care îți convin, astrul nostru este democratic. In realitate, nu e democrație atunci când Pute- rea își pavează o Curte Constituțională doar cu oamenii ei. E și normal ca aceștia să spună că tot ce fac stăpânii lor e constituțional. O Constituție poate fi oricât de bună sau oricât de rea; acest lucru e neinteresant. Interesant e ca această lege să concorde cu interesele conducerii de moment. Când a fost votată ultima lege fundamentală a planetei Pământ, presa ne-a bătut la cap că avem nevoie de o nouă Constituție; presa guvernării din acel moment. Asta, deoarece, spuneau ei, cea dinainte era una a tranzi-

tiei, a nevoii unei ordini noi, dar noua Constituție, aceea pe care trebuia s-o votăm noi, trebuia să fie, în plus, una a durabilității, a stabilității, a valabilității pe termen lung și foarte lung. Era și normal ca specialiștii în drept constituțional să vorbească despre durabilitate, deoarece credeau ca rămânerea lor la putere să fie durabilă, stabilă și pe termen foarte lung. Stabilitatea la putere creează obișnuință și speranță într-o conducere cât mai lungă. Am văzut cu toții, Constituția dinainte, ca și cea propusă votării, a fost una a tranziției către polarizarea societății în foarte săraci și foarte bogați. Nevoia de ordine nouă continuă și azi, spre durabilitatea noii ordini a mafiei insti- tuționalizate și nevoilor ei. Noua Constituție nu a făcut altceva decât să ne promită durabilitate, stabilitate și valabilitate, pe termen lung și foarte lung, adică până la Sfântul Așteaptă al integrării noastre în Uniunea Intergalac- tică. Până atunci, durabilă, stabilă și valabilă nu va fi decât o stare anormală de lucruri, acea ordine nouă promovată de Constituția supusă votului universal. Pentru asta, ni s-au înșirat niște principii considerate universal valabile. Ni s-a spus că vom vota pluralismul politic, într-un moment în care ne-am apropiat foarte mult de partidul-astru și ne așteptam la măsuri represive contra celor care nu voiau această stare de lucruri. Ni s-a spus să votăm separația și echilibrul puterilor în stat, în momentul în care imixtiunea politicii clientelare s-a generalizat la nivelul tuturor puterilor planetei. Ce liberă inițiativă să ai când fiscalitatea, birocrația, sistemul inchizitional de control, privatizarea de fațadă și concurența neloială nu-ți permit

acest lucru? Ce proprietate privată să mai garanteze Noua Constituție când proprietatea, în majoritatea ei, a fost vândută îmbogățiților post-electorali sau acaparată prin mijloace mafiote, de sus în jos, până la un anumit nivel, de foști activiști de partid, de foștii ofițeri ai forțelor de menținere a ordinii, politicieni și odraslele lor?! Consacrarea rolului patronatelor în societatea pământeană se referă la patronii de carton și baronii locali, care exact de asta mai au nevoie pentru a duce astrul la ruină, de consacrare. Cei care ar fi putut fi patroni adevărați, oamenii cu bani, au dat de mlaștina legislativă și s-au dezumflat, iar cei care ar fi putut avea inteligența necesară pentru o afacere reală, în interior, n-au avut banii parveniților, inginerilor financiari sau ai veșnic reeșalonaților. Să vedem, cine o să mai lucreze la consacrarea rolului patronatelor de circumstanță?! Specializarea Camerelor legislative și menținerea egalității în atribuții sunt formulări ce intră în domeniul contradicțiilor în termeni. Ori e „specializare", ori e „egalitate". Și așa fiind, prea mare încredere în Parlament oamenii nu mai au; văzând de ce sunt în stare aleșii lor în a introduce legi interpretabile și a-și urmări doar interesele personale, s-au cam scârbit. Chiar și așa, interpretabile, legile s-au aplicat, fiind împănate cu tot felul de hotărâri și ordonanțe guvernamentale. Chiar Constituția dinainte a fost călcată în picioare, de nenumărate ori, în funcție de interesele personale ale unei pături de îmbogățiți peste noapte. Conducătorii îmbogățiți s-au mai schimbat, dar avantajele obținute le-au rămas. Eliminarea procesului medierii și întrunirea în ședință comună

a celor două Camere pentru rezolvarea divergențelor neconciliate în faza medierii este tot o formulare ambiguă și nefericită, care conține o contradicție în termeni. Dacă se vorbește de „rezolvarea divergențelor neconciliate în faza medierii", ce „eliminare" a procesului medierii mai e aia?! Dacă ar fi real și s-ar mai îngrădi autoritatea președintelui, în favoarea Parlamentului, nu e nimeni nebun să creadă că acest lucru poate fi pus în practică, în condițiile medievale în care trăim, spuse colonelul.

— Ce sunt „condițiile medievale"? întrebă cel ales.

— în trecut, a existat o perioadă de timp, în istoria Pământului, când conducerea societății era autoritară și discreționară. Dacă avea putere, făcea fiecare ce voia. Acum, e la fel; doar condițiile tehnico-științifice s-au schimbat.

— Interesant. Spune mai departe! Nici eu n-aș fi putut vorbi așa frumos despre Constituție.

— Ce vrei să știi? întrebă Craian.

— Spune-mi, de exemplu, ceva despre restrângerea imunității parlamentare!

— La noi, diminuarea imunității parlamentarilor e o formulare ambiguă. Cum adică să se „restrângă", atunci când nici „ridicarea imunității" nu are vreun sens?! Cu imunitatea „restrânsă" sau „ridicată", parlamentarii se comportă discreționar în teritoriu și își văd de afacerile lor, peste capetele aleșilor locali, împreună cu aceștia, pe linie de partid, și în contradicție cu funcția de aleși ai poporului. în condițiile unui preconizat partid-planetă, tot mai acaparator, limitarea regimului ordonanțelor de urgență ale guvernului e și ea tot o formulare prea vagă, ca

și restrângerea imunității parlamentare. Nu sunt interzise ordonanțele, ci li se limitează regimul, conform Noii Constituții. Odată votate de majoritatea partidului de la putere, cu un regim limitat sau nu, ordonanțele produc efecte. Fiind date pentru a avantaja un grup restrâns de potentați, ordonanțele exagerează unele articole de lege și, de multe ori, contravin legilor. O țesătură densă de ordonanțe, cunoscută doar de cei ce au timp să le citească, produce o birocrație kafkiană, ce gonește investitorii.

— Ce fel de birocrație e asta, birocrația kafkiană? întrebă propovăduitorul.

— O birocrație descrisă de un scriitor: stufoasă, cu un aparat birocratic supradimensionat, care frizează absurdul.

— O birocrație imaginară.

— Nu. E o birocrație reală, spuse colonelul. Scriitorul n-a făcut altceva decât s-o descrie, să îngroașe puțin liniile principale și să creeze un scenariu.

— Prin definiție, birocrația e stufoasă.

— Nu. Pe Pământ, se consideră că birocrația poate avea și un caracter benefic, dacă e bine controlată, ca și demagogia.

— Interesantă societate, spuse cel ales.

— Foarte interesantă, dar nu ți-ai dori să trăiești în ea. Pe planeta de unde venim noi, societatea merge la fel de prost și cu președinte și fără. Prin ultima Constituție votată, și-a prelungit mandatul până la 5 ani. Nu a fost nevoie să fie corupt de putere; vine corupt gata la putere. Că ar fi 4, că ar fi 5 ani, președinții pământeni de până

acum au fost votați doar pe criteriul schimbării cu orice preț și al speranței deșarte. Nu s-a născut omul providențial, pentru un regim nou, și nici nu se poate educa unul, pe un astru aflat la răscruce de furtuni solare. Cum să se producă întărirea controlului Parlamentului asupra Guvernului dacă se preconizează ca puterea să fie reluată de același partid, care se află și acum la putere?! Câștigând alegerile, partidul de acum, emanație a fostului partid conducător, și-a întărit și mai mult poziția și va deveni exact ce se preconizează: adevărat partid-planetă. In acest moment, partidul conducător dictează Guvernului și Parlamentului. Când va recâștiga alegerile, politica de dictat a partidului de guvernământ și a Guvernului către Parlament se va exacerba. Care „control" al Parlamentului asupra Guvernului? Și apoi, ce control poate institui Parlamentul atunci când e bombardat cu ordonanțe de urgență în vacanța parlamentară; noua constituție ne spune că, dacă actul normativ nu e luat în discuție în 30 de zile, „se consideră adoptat". Curat control parlamentar asupra guvernului! Precizarea mai concludentă a drepturilor persoanelor aparținând minorităților e tot o gogoașă pe care n-o înghite nici populația majoritară, nici vreo minoritate. Minoritățile au aceleași drepturi cu populația majoritară și ceva în plus: dreptul de statut de minoritar, dreptul de a ne fura din buzunare, dreptul de a cumpăra suprafețe de teren la noi și altele. Deci, nu minoritarii sunt discriminați, ci majoritarii. Pământenii n-au auzit de „discriminarea pozitivă", concept modem și cunoscut în toate lumile civilizate. Uneori, nici minoritarii nu vor să se bage în cârd cu populația terestră.

— Ce minorități aveți? ♦ *

— Pe Pământ, avem comunități întregi de extratereștri monstruoși, ființe venite de aiurea, de pe alte planete locuibile, spuse colonelul. Spre deosebire de oameni, care se adaptează la orice, sunt ființe neadaptabile; cu ele nu se poate discuta, fiind, uneori, invizibile. In condiții subpă- mântene, sub scoarța Pământului, trăiesc și muncesc nenumărate grupuri de femei transformate genetic, care transpiră scoțând minereuri.

— Ce sunt femeile?

— Reprezentantele de sex feminin ale populației pământene. Ce, ăștia nu au reprezentantele lor de sex feminin?!

— Nu au, spuse propovăduitorul.

Craian privi atent și, pentru prima dată, observă că nu erau decât exemplare de sex masculin în jurul lor.

— Nu se poate. Unde sunt femeile?

— Nu știu ce sunt alea, spuse cel ales.

— Cum nu știi, se miră colonelul. Primarul are un fiu vindecat de tine. Cu cine îl are?

— Cu nimeni.

— Cu nimeni?! Cum adică? L-a făcut singur?

— Nu l-a făcut el, spuse propovăduitorul.

— Adică are un fiu nefăcut de el, darămite făcut de el cu o femelă?

— Exact.

— L-a înfiat?! întrebă colonelul.

— Nu. E fiul lui.

— Pe aici, pică odraslele din cer?

— Exact, spuse cel ales.

Colonelul se uită către locotenent, iar acesta făcu semn unui sergent că nu e ceva în regulă cu aparatul de tradus.

— Traducătorul merge foarte bine, spuse sergentul.

— Vrei să spui că am înțeles bine ce îmi spune omul lor providențial?!

— Da. Se pare că nu au femei.

— Când am văzut că nu sunt reprezentante de sex feminin pe străzi sau aici, în fața templului, am crezut că sunt o rasă inferioară, cum sunt la noi grupurile etnice cu bărbați care tin mai multe neveste încuiate în casă. De aici, până la a nu avea deloc, e totuși o cale. Cum se înmulțesc?

— Nu vor să spună.

— Sunt o grămadă de copii în jur, spuse colonelul.

— Numai de sex masculin, spuse locotenentul.

— Indiferent fiii cui suntem, cu toții suntem fiii aceluiași tată ceresc, spuse izbăvitorul.

— Zău?! Foarte ciudat. Tu nu prea semeni cu ei. Ești mutant?

— Orice e posibil, dar fără importanță.

— E ceva important? întrebă Craian.

— Sigur. Cel mai important lucru e menirea mea de a izbăvi de păcate acest popor.

— După părerea mea, poți să-i izbăvești cât vrei. M-a șocat puțin faptul că, în timp ce îți vorbeam de minoritățile Pământului și de reflectarea doleanțelor lor în Constituție, aflu că populația acestei planete nu are nici măcar o minoritate sexuală.

— Astrul tău are o minoritate sexuală?! se miră izbăvitorul.

— E mai complicat de explicat. Femeile sunt, într-un anumit fel, minoritate sexuală, dar nu peste tot. In unele locuri, sunt egale cu bărbații, participând în mod egal la perpetuarea speciei umane. „Egalitatea de șanse între femei și bărbați" ar fi bine să fie precedată de egalitatea de șanse dintre bărbați și egalitatea de șanse dintre femei. Diferența dintre două femei nu este egală cu diferența dintre doi bărbați. Discriminarea pozitivă, ca un concept modem, duce la evidențierea diferenței dintre forță și frumusețe; o femeie normală care sparge piatră cu barosul și un bărbat care croșetează reprezintă o egalitate ilară, exacerbare a egalității. Avem o minoritate de sex feminin, exclusiv, dar nu e minoritate sexuală, ci minoritate socială. Femeile respective transpiră, iar transpirația lor e sursă de energie, scoțând cărbune și minereuri din pământ, dar acestea sunt mutante. în unele părți, unde multe dintre aceste femei și-au înțeles rostul, nici nu sunt considerate o minoritate.

— Dar extratereștrii?

— Minorități neadaptabile, spuse colonelul. Constituțional, „precizarea mai concludentă a drepturilor minoritarilor" se poate face, dar cui folosește? Un minoritar nu vrea să aibă aceleași drepturi ca majoritarii. Vrea mai multe. Când te găsești în casa altuia, mănânci ce mănâncă gazda, iar minoritarii nu prea agreează ce mâncăm noi. Doar faptul că suntem noi civilizați i-ar putea face să se simtă „acasă"; până atunci, nu le rămâne altceva de făcut decât să se simtă „ca acasă". Disconfortul politic și economic îi face chiar și pe pământeni să se simtă străini pe propriul

astru; ar face bine și minoritarii să accepte acest disconfort. Minorităților extraterestre li s-a permis să se exprime în limba maternă, în justiție și administrație, lucru care a mărit și mai mult tensiunea între ele și băștinași. Ajunge doar o scânteie pentru a se crea un conflict perpetuu. Eliminarea stagiului militar obligatoriu a intrat în Constituție imediat, ca element electoral, dar numai pentru minorități, pentru că și așa nu-i prindea nimeni pe la oaste, cei mai multi neavând cărți de identitate și nefiind prinși în niciun fișier. Pentru autohtoni, lăsarea armelor va fi pusă în practică mai târziu, cum se specifică, „printr-o lege organică", dar nu se știe cât de târziu. La noi, bunele intenții sunt fluturate pe la nas, amânate și pierdute pe drum. Instituirea unei „Autorități Electorale Permanente", a unei „Agenții pentru Protecția Afișelor" și una pentru „Monitorizarea Afișelor" ne mai lipseau, deoarece, în rest, avem destule autorități pe cap. Noi ne îndreptăm către partidul unic și ne arde de o „reglementare prin lege organică a sistemului electoral". Oricare va fi acest sistem, tot mai mulți oameni sunt convinși că nu ne va mai folosi la nimic. După toate cele spuse, „reducerea numărului de semnături necesar cetățenilor pentru a avea inițiativa legislativă" pare lucru hilar. E ca și cum, după strângerea numărului de semnături, ar mai urma ceva. Ca o astfel de inițiativă să devină lege, procesul e atât de complicat, încât cetățeanul nu mai are niciun chef să semneze. De ce ar semna cineva pentru un lucru fără sens? De ce ar semna pentru „garantarea accesului la cultură", când formularea te face să te spargi de râs. A limitat cineva, în vreun

fel, accesul la cultură al cuiva? La noi, tineretul fuge de cultură. Rămași singuri, nici bătrânii nu se prea înghesuie către actele culturale. Formularea „Parte de carte" se confundă, tot mai mult, cu „Parte de came". Problema nu e garantarea sau negarantarea, printr-o nouă Constituție, a accesului la cultură, ci faptul că avem o lege a sponsorizării care nu avantajează pe nimeni, atunci când finanțează cultura. „Acordarea de burse sociale de studii copiilor și tinerilor proveniți din familii defavorizate și celor instituționalizați" e vorbă goală. Știm cu toții că aceia care obțin „burse sociale" sunt tot copiii mahărilor de tot felul, cei ce dețin pârghiile acordării acestora. Nu vrea nimeni burse din banii contribuabilului; bursele pot fi date de fundații, din donații de la bogătași, pe criteriul inteligenței, nu cel al sărăciei sau bogăției. Știm cu toții, de exemplu, cine sunt beneficiarii locuințelor „sociale". Problema burselor e atât de puțin importantă, încât nu merită să fie tratată de legea fundamentală a unei planete. Ni se spune că avem nevoie de o nouă Constituție, deoarece „fiecărui moment istoric de mare însemnătate din istoria astrului modern îi corespund reforme constituționale". Care ar fi momentul acela istoric?! De curând, a avut loc o revoluție, rebeliune populară, lovitură de forță sau ce-o fi fost. Acum, după modificarea și votarea Constituției, în afara creșterii prețurilor, fondurilor speciale, taxelor și impozitelor mascate, mai are loc ceva? Integrarea în Uniunea In- tergalactică e o anticipare, nu un moment istoric; o presupunere. Nu se știe ce poate interveni în felul nostru uman, prăpăstios, de a acționa și rămânem din nou pe

afară. „Asigurarea cadrului instituțional pentru întâmpinarea noilor realități" e o formulă fadă. Care realități?!

» ♦

Cei din Uniune văd că facem una și lor le spunem alta, că tragem înapoi, spre ultimul loc din galaxie și râdem de ei, nedându-ne seama că, de fapt, râdem de noi înșine. Să declari în proiectul noii Constituții că „Economia Pământului e economie de piață" e o minciună; nu ni s-a recunoscut acest statut. Și dacă era un adevăr, nu avea ce căuta într-o lege fundamentală; azi ai „economie de piață funcțională", mâine nu mai ai. Omul are prostul obicei să creadă doar ce își imaginează; mai rămâne să convingă și lumile civilizate de frumusețea visului său. Suntem întrebați dacă vrem „drepturi garantate și nu numai obligații". Da, dar aceste „drepturi" le-am vrut acum 15 ani, și acum 30 de ani, și acum 60 de ani, când la putere erau tot cei de acum. Ni se spune că vom participa la decizii, iar noi știm că nu vom participa la așa ceva. La decizii, participă îmbogățiții revoluțiilor sau cei ce finanțează procesul electoral, cei care au strâns bani în legislatura trecută și le-a trebuit doar un pic mai multă libertate de mișcare, să-i poată investi. S-a văzut că „libera asociere" a existat și până acum, dar nu a folosit nimănui la ceva. Orice asociere a fost făcută pentru a îmbogăți 2-3 oameni, apoi s-a autodizolvat. Nu s-au văzut asocieri care să împingă Pământul spre progres. Dacă vrem să ni se „garanteze" proprietatea? Nu, nu vrem asta. Vrem să ni se dea înapoi proprietățile confiscate sau măcar libertatea de a ne construi o nouă proprietate și de a face avere prin muncă, nu prin furt. „Acces liber la studii și cultură" am avut tot

timpul; nu trebuie să ni se dea printr-o nouă constituție. Problema e alta: nu prea avem ce face cu studiile și cultura, în condițiile în care nu ni se garantează dreptul la câștig. Drept la muncă se mai găsește, pe baza studiilor și culturii, dar câștigul e cel mai mic din galaxie. Cei ce câștigă mult, o fac demonstrativ. „Cetățenii cu dublă cetățenie ai planetei vor putea să candideze la funcții și demnități publice", având bani prin simpla comparație a monedei pământene cu monedele aștrilor locuiți din jur. Aceștia se vor adăuga parveniților de aici și atât. „Manierele" de pământean proaspăt investit vin cu timpul. „Cetățenii străini pot cumpăra terenuri pe Pământ". Cinste lor! E mai ușor să faci asta când vii din spațiul cosmic. Până atunci, la terenuri se înghesuie mai mult cei cu domiciliu pe planetă și au furat de pe alți aștri sau cei care au avut oportunitatea să fure direct de acasă. Extratreștrii vor fi cei mai mulțumiți; vor putea să cumpere Pământul, bucată cu bucată; după un timp, să declare autonomia unei noi „regiuni", va fi doar o formalitate. Puterea de acum a început prin slăbirea căilor de comunicare dintre nordul și sudul astrului. Să spui că „între conducătorii provinciilor și autoritățile locale există raporturi de colaborare", e banal, mai ales atunci când autoritățile locale sunt șantajate de Consiliul Provincial al guvernatorului provincial, pus de guvern. Autoritățile locale sunt obligate financiar să colaboreze și, nu de puține ori, să treacă la partidul de la putere; de la Consiliul Provincial, se împart banii. Până la urmă, se formează o majoritate, iar noua Constituție conține germenii recâștigării puterii și formarea unei majorități

și mai largi. Cam așa se vede viitorul. Ni s-a spus că, votând noua Constituție, votăm viitorul. în afară de viitorul sumbru anticipat mai sus, pe baza realității actuale, nu se întrevede alt viitor. Dacă raportăm principiile unei noi Constituții la trecut și prezent, ele nu rezistă la proba de foc a trecerii timpului. Noua Constituție, ca și cea precedentă, conține atâtea mărunțișuri, încât, și să vrei, nu le poți respecta. Nu e importantă o Constituție sau alta, ci aplicabilitatea ei. în principiu, toate constituțiile de până acum au fost bune, dar stufoase și ușor de interpretat, în funcție de interese. Nici Constituția dinainte n-a fost rea, dar n-a respectat-o nimeni, niciodată; ea conținea, în mare, principiile nobile din Constituția pe care am votat-o de curând. Constituția Pământului a fost dată cu fata la Uni- 9 9
unea Intergalactică, pe aceasta neinteresând-o prea mult obedienta și frământarea noastră inutilă. Nu are niciun rost să mai spun că s-au aruncat foarte mulți bani pe tipografiile baronilor locali, pentru imprimarea buletinelor de vot, și pe îndemnurile mobilizatoare din ziare sau de la televiziuni. Banii puteau fi folosiți pentru acele atât de lăudate „burse sociale", pentru construcția unor locuințe, recuperarea unor școli, reamenajarea unor cămine sau orice alt lucru util...

— M-ai amețit cu Constituția asta a ta, spuse izbăvitorul.

— Tu ai invocat drepturile constituționale. Ai spus că e neconstituțional să omori pe cineva. E adevărat, dar tot atât de adevărat este și faptul că poți omorî pe cineva cu zile, chiar prin textul Constituției. în acest caz, nu crezi că înnebunești și îți vine să ucizi?!

— Cum spui tu, așa e.

— Mă bucur că ești de acord cu mine, mai ales că n-ai stat degeaba. Ți-ai adus apărători, spuse Craian.

în spatele omului providențial apăruseră mai multe grupuri de militari mascați, purtând o uniformă ciudată, mulată pe corp, și pistoale automate în mâini.

— Sunt forțe locale de opresiune. Au venit să păstreze ordinea.

— Am înțeles că aparatul opresor e format mai mult din țărani rămași să se califice la locul de muncă, spuse colonelul. Ăștia sunt mai înalți decât populația autohtonă.

— Ai înțeles greșit, spuse cel ales și făcu un semn discret către un mascat.

Când militarul din forțele de opresiune scoase pistolul și îl îndreptă spre Craian, locotenentul acestuia, aflat în apropiere, mai iute de mână, trase un glonte în cap agresorului.

Mai mulți mascați se ridicaseră în aer și deschiseseră focul din zbor, omorând câțiva oameni ai echipajului navei pământene.

Fără o vorbă, colonelul îl împușcă pe propovăduitor și dădu ordin să se deschidă focul. Când de jur-împrejur nu mai rămase nimeni în picioare, pomi acțiunea de vânare a supraviețuitorilor, care se ascunseseră prin beciuri sau podurile clădirilor.

— A fost o acțiune sinucigașă de-a lor, spuse un sergent.

împrăștiați prin oraș, soldații trupelor de menținere a păcii ucideau orice le ieșea în cale, umanoid sau ființă neînzestrată cu rațiune, și jefuiau fiecare casă.

Autohtonii care reușiră să scape de genocid, mai ales cei de la periferie, remarcară cu uimire că se puteau ridica în atmosferă și puteau zbura, în afara orașului, spre deșert. Fugiți în toate părțile, ei îi anunțau pe nomazii din câmpii sau pe cei din orașele învecinate că sunt mântuiți, se pot ridica în aer, dar se apropie niște trupe extraterestre de menținere a păcii și ar fi bine să se pregătească de apărare. Locuitorii informați știau deja aceste lucruri.

— Ce tâmpenie, spuse monstrul, împingând farfuriile cât colo și golind, cu gurile multiple ale mai multor capete, dintr-o înghițitură, alte vase. Aceste lucruri nu sunt reale. Sunt doar în imaginația lui R.S. Craian ăsta.

I se făcuse silă. Stinse înregistratorul, apoi îl aprinse din nou; din capul colonelului, nu veneau decât imagini de coșmar.

— Ce tot îmi bâzâi prin cap? mormăi monstrul posedat de spionul pământean, ridicând un capăt de pe masă.

— Chestia cu Constituția nu cred că vine din capul tău. Militarii n-au preocupări din astea. Cred că frământările astea politico-sociale sunt ale politicianului nostru, monstru al demagogiei.

— Ai face bine să mă lași în pace. M-am săturat de tot felul de zbateri generale, de noaptea asta eternă, de dureri înăbușitoare, lacrimi informaționale, gândire cu premeditare, destine precumpănitoare și concursuri de resurse umane.

— Ceri prea mult de la o lume care nu face altceva decât să supraviețuiască propriului ei orgoliu de a fi, spuse monstrul și se ridică de la masă.

Scoțând tot felul de arme din tot felul de pliuri, cu

excrescențele telescopice specifice rasei, îndreptate în toate direcțiile, deschise focul la nimereală și înecă terasa din sticlă masivă într-o baie de plasmă.

Doar pe masa lor, a celor doi monștri din colț, se zărea o pată roșie, aproape vizibilă, de sânge. Spionul pământean din interiorul monstrului politicii fusese eliminat. Misiunea fusese îndeplinită.

Gâzele care alcătuiau copertina luminoasă de deasupra încetaseră să se mai țină de mâini și plecaseră care încotro, așezându-se pe suprafața plasmei, împrăștiată peste tot, încercând să înghită cât puteau de mult; fisiunea rapidă a materiei organice, făcea ca monștrii radioactivi uciși să dispară mult prea repede.

AUTOPSIA

Cele câteva zeci de spectatori, aflați în studioul de televiziune numărul 4, lucrători ieșiți din tură, rude ale acestora și ziariști, priveau, împreună cu milioanele de telespectatori din toată țara, preparativele făcute de cei de pe peliculă, în vederea autopsierii unei ființe venite din spațiul cosmic.

Asistenta medicală din film aprinsese luminile în sala de disecție, așezându-le după indicațiile operatorului de imagine. Un infirmier desfăcuse fermoarul sacului de mușama și se căznea să rostogolească trupul. Doctorul îi spuse să-l întoarcă invers, cu fața în sus, iar infirmierul se conformă.

— Aveți aici cadavrul unui extraterestru, spuse medicul chirurg privind spre camera de luat vederi. Acesta, după cum puteți vedea, are în el ceva falie, asemănător oamenilor de la munte, din tara unde a căzut OZN-ul.

Prezentatorul emisiunii în cadrul căreia se derula pelicula pe care era înregistrată autopsia, traduse în românește cele spuse de medic, apoi ceru să fie întrerupt filmul pentru a prezenta, publicului și telespectatorilor, invitații care vor răspunde la întrebări: un specialist în ozenologie, un psiholog, un sociolog și un neurochirurg.

Spectatorii de pe platou aplaudară, deoarece pentru asta erau plătiți, apoi ozenologul luă cuvântul. Vorbi despre cercurile concentrice, produse de coborârea unei nave cosmice într-un lan de grâu și trecu la prezentarea filmului. Acest film era inedit din toate punctele de vedere; arăta disecția unui extraterestru, căzut la noi în țară și capturat de americani.

Filmul fusese cumpărat cu bani grei, pe filieră poloneză, și era o premieră națională.

Spuse și neurochirurgul ceva, să se afle în treabă, apoi prezentatorul dădu drumul filmului, traducând, prost, dar onest, ceea ce explica medicul american pe peliculă.

— Vedeți? traduse comentatorul. Această ființă are o » I formă cilindrică, ușor turtită antero-posterior. Seamănă foarte puțin cu noi; nu are nimic humanoid...

Dădu asistentei cuvântul, iar aceasta deschise un caiet și citi un mic istoric al prinderii ființei, undeva, în niște munți, numiti Munții Retezatului, într-o tară din estul Europei, cu locuitori pe care ghizii spirituali ai agenturilor de turism american îi considerau urmașii atlanților. Băștinașii se găseau grupați în unități tribale subpământ- tene, cu lămpașe și căști metalice, nu departe de locul căderii farfuriei zburătoare.

Totul a pornit de la interceptarea, pe satelit, a unor convorbiri, efectuate cu telefoane portabile, între liderii oamenilor cu bâte și KGB-iști.

Extratereștrii erau atrași de un ceas solar, făcut din pietre și montat în zonă, ca momeală, de strămoșii locuitorilor locului.

După ce fata își termină textul, doctorul reluă prezentarea.

— Cilindroidul, arătă el, e alimentat cu ajutorul acestor doi corpi cavernoși și unul spongios, longitudinali, așezați pe toată întinderea corpului. Corpii cavernoși sunt despărțiți printr-un sept. Mușchii ischio-cavemoși de la bază ne arată că ființa descoperită se deplasează prin zvâcniri repetate, ce asigură saltul. Cavemoșii au înveliș propriu, un sistem de trabecule și unul de areole, iar corpul spongios se termină, în partea superioară, cu un gland, probabil organul gândirii, ceea ce noi numim, în mod convențional, cap. E posibil ca aceste viețuitoare extraterestre să-și ducă existența în două perioade distincte: o perioadă de repaus și una activă, dată de un țesut erectil puternic.

Ceru câteva pense și schimbă tampoanele îmbibate într-un lichid maroniu-verzui, apoi practică o incizie transversală.

Când liniștea și imaginile văzute ridicară tensiunea psihică a spectatorilor și telespectatorilor până la paroxism, filmul se întrerupse brusc cufundând studioul într-un întuneric punctat, ici și colo, de becurile de control.

Pe ecranele televizoarelor și pe monitorul din incinta televiziunii apăru plăcuța cu „defecțiune tehnică", apoi se aprinseră luminile.

Prezentatorul întrebă ce se întâmplă și transmise că nu era nicio minciună; era, într-adevăr, defecțiune tehnică.

Transmisiunea din studiou fusese reluată, cu scuzele de rigoare și cu promisiunea că filmul va continua peste câteva minute.

Cum cele câteva minute se făcură mult mai multe, spectatorilor și telespectatorilor li se spuse că pot să pună întrebări invitaților emisiunii. Pe ecrane apăruseră două numere, iar cele două telefoane în direct sunară amândouă odată. Prezentatorul întrerupse un telefon și făcu legătura cu cel de-al doilea.

O bătrână din Ploiești era de părere că orice ființă înzestrată cu rațiune este apărată prin Constituție, atâta timp cât până și porcii și câinii au ajuns să joace în filme. Ea întreba cum de își permit americanii să vâneze extra- tereștri în altă țară.

Sociologul îi răspunse că vietuitoarea era deja moartă când a fost găsită și, probabil, a fost preluată cu acordul Guvernului.

Un spectator, care se recomanda ca fiind redactor al unei reviste prezidențiale, întrebă unde s-ar ajunge dacă ciudații ăștia s-ar înmulți pe teritoriul patriei noastre, ar căpăta cetățenia română, ar cere autonomie teritorială și s-ar găsi vreunul dintre ei să își afirme dorința de a candida la funcția supremă în stat, iar psihologul îi răspunse că se aflau la o emisiune științifică și tot ce spune el, ziaristul, miroase a diversiune.

Sociologul fu de acord că, desigur, e o diversiune, care vrea să abată atenția de la problemele adevărate ale țării, așa cum a fost diversiunea cu lichiditățile.

— Criza de lichidități, ca fenomen hidro-energetic fără precedent, a fost pusă pe seama celor de pe alte planete, spuse el. Totul s-a dovedit a fi fals; s-a constatat că, odată răpiți de extratereștri, foarte mulți locuitori ai Terrei au

devenit oameni. Rezultă că acești cilindri sunt mult mai umani decât noi și, probabil, nu fac altceva, pe aici, decât să caute un om adevărat.

— E inexact! strigă ziaristul, dând exemplul parlamentarului răpit de OZN. Odată întors acasă, omul politic s-a urcat la tribună și a declarat tot ce are de câștigat de pe urma funcției pe care o deține, deși nu i-a cerut nimeni acest lucru...

— S-a umanizat.

— Nu s-a umanizat. S-a abrutizat.

Moderatorul își intră în rol, întrerupând dialogul ce tindea să se încingă și dădu cuvântul psihologului. Acesta susținu faptul că ființele sunt, într-adevăr, superioare omului și nu crede că ar fi în stare să se bage în politica noastră. Susținu ideea integrării lor europene și, dacă nu era posibil, măcar să fie integrați în societatea noastră, cunoscut fiind faptul că românul este ospitalier din fire și, dacă îi întinzi o mână de ajutor, el ți-o sărută.

— Trebuie găsită o formă de democrație pentru toți, încheie el patetic.

— Totuși, insistă redactorul, mai mulți oameni au fost răpiți de extratereștri și, când s-au întors, în loc să se apuce de religie sau premoniții, s-au așezat la coadă la scaune prezidențiale, spunând că semințe pot mânca și ca stâlpi ai puterii, nu numai ca simpli cetățeni...

— Poate au venit să îi învățăm să surâdă cu gura până la urechi sau să ne introducă și ei monedă unică proprie în Europa, se auzi o voce din sală.

— Nu au cum să râdă cu gura până la urechi deoarece nu au gură, urechi, ochi și nas, răspunse iritat ozenologul.

— E posibil ca fanta aceea antero-posterioară din creștetul capului, numită gland de medicul american, să fie gura, își dădu cu părerea neurochirurgul.

Un spectator întrebă care este probabilitatea existenței vieții raționale pe alte planete, iar specialistul ozenolog spuse că aceasta ar putea exista în o sută de milioane de sisteme solare, dar trebuie ameliorată întâi aici, la noi.

Prezentatorul anunță că s-a remediat defecțiunea și făcu semn să se stingă reflectoarele.

Medicul american apăru din nou, în prim plan, apoi imaginea se mută asupra subiectului disecat.

— Vedeți, aici avem învelișul cutanat, ce se continuă prin aceste aripi imense, ca la liliac, traduse moderatorul. Aripioarele de la baza corpului, probabil neoperaționale, se detașează foarte ușor de corp. Nu-mi dau seama dacă avem de-a face cu un costum, acestea reprezentând accesorii vestimentare, sau este chiar pielea vieţuitoarei. E posibil ca dartosul de sub înveliș, cu fibre musculare netede, ce se întind și în interiorul aripilor, să fie adevărata piele a exemplarului; cred că acesta poate comprima, pe toată lungimea, corpii erectili, participând la faza activă și la mers. Are un sistem vascular și nervos foarte bine reprezentat, ca la om. Pe spate, are chiar o venă dorsală puternică, artere, de o parte și de alta, și nervi. Momentul decesului l-a prins pe extra ta terestru în faza activă, în plină mișcare.

Doctorul continuă astfel încă o jumătate de oră, intrând în detalii tehnice, specifice meseriei, prea puțin interesante pentru telespectator. Din timp în timp, își oprea ex-

plicațiile pentru a cere o pensă, pentru a mai face o incizie sau pentru a mai detașa un țesut.

Asistenta îi zâmbea profesional, gândindu-se aiurea, iar el surâdea larg și cretin, crezând că ea se gândește la el.

Operatorul apropiase imaginea, mărind și mai mult efectul asupra privitorului.

La sfârșit, medicul mai făcu o serie de considerații asupra subiectului cercetat și, luat cu vorba, își permise chiar să dea sfaturi locuitorilor țării unde preferau să coboare acești extratereștri. Ținând cont că era căsătorit cu o unguroaică, medicul american ne cunoștea și ne iubea țara și poporul.

Spuse că ființa cilindroidă e venită dintr-un fel de spațiu Schengen 2, complet străin specificului și tradițiilor noastre. Dovada o constituia faptul că nu semăna deloc cu noi și argumentă că mediul în care trăiește un locuitor e în strânsă legătură cu modul cum arată acesta.

Recomandă poporului român să nu facă așa cum au făcut rușii, care au deschis, într-un cadru festiv, gogolian, mai multe stații OZN, pentru extratereștrii lor, lăsând liberă invazia produselor de slabă calitate. Spuse că nu e bine nici să ne considerăm țara pământ sfânt, deoarece, se știe, pământul sfânt a fost, de fapt, un deșert, pe care locuitorilor de pe alte planete le e cam frică să calce.

Prezentatorul emisiunii traducea fără odihnă, căutând să nu omită niciun cuvânt.

După ce filmul se derulă în întregime, fură aprinse reflectoarele și intrară în cadru cei patru specialiști invitați, asistați de public.

Specialistul în OZN-uri începu prin a spune că astfel de ființă n-a mai văzut, că e o mare deosebire între extra- terestrii rușilor și cei ai americanilor, dar ai noștri sunt și mai și, că au un specific local aparte și e păcat că televi- ziunile României nu au avut întâietatea.

O spectatoare întrebă ce crede, au de-a face cu un mascul sau cu o femelă?

— Nu-mi dau seama, răspunse ozenistul, dar, după aerul semeț pe care îl emană cadavrul, trebuie să fie un mascul.

Deoarece era mai în temă, chirurgul luă cuvântul spunând că nu-și poate da seama cum se înmulțesc acești *extraterestri, dar,* în mod sigur, nu provin din ou, celulă primordială, oul fiind aici, la noi, în piață, cel mai scump din lume și, probabil, la ei pe planetă, total inexistent.

Râseră cu toții și aplaudară, iar o femeie întrebă ce cred ei, dacă noi suntem cu 200 de ani în urmă, cei care ne vizitează sunt americanii sau urmașii noștri din viitor?

Neurochirurgul spuse că e posibil orice, iar ozenistul spuse că e posibil să fie semenii noștri; dacă noi suntem cu 200 de ani în urmă, atunci toti ceilalți se află undeva, în viitorul nostru și prezentul lor, iar extra terestrii, la fel.

— Cercetătorul islandez Eugen Sandik, care a întâlnit forme asemănătoare cu aceasta, susține că ele s-ar trage din om, spuse ozenologul. El e adeptul teoriei potrivit căreia viețuitoarele acestea nu vin de pe altă planetă, ci din interiorul omenirii. Au o tehnologie foarte avansată.

— Avansată, dar complet străină nouă, spuse psihologul dezvoltând teoria conform căreia tot ce e deosebit de modul de gândire al unui om este

superior.

Moderatorul emisiunii spuse că suntem abia la început, dar foarte fericiți că am descoperit asta.

— Noi suntem totdeauna la început, spuse ozenistul. Participă fiecare, după posibilități, la memoria astrală. E mult mai profitabil decât să vrei să intri într-o istorie care și așa se rescrie tot timpul. Devansându-ne, o serie de OZN-uri au intrat direct în sediul NATO provocând victime.

— O bătrână din Gârbovița ne spune că extratereștrii vin la noi cu cererea de a le da pământ și apă, cum a găsit ea într-o scriere literară, iar noi le dăm o pâine mai bună și mai dreaptă, ce se găsește într-o altă lucrare literară, necitită încă de ei, în timp ce ea are o pensie de urmaș ca vai de mamă de om, citi prezentatorul de pe o foaie. Ea ne întreabă dacă vizitatorii din alte lumi ar fi interesati de » agroturism.

Sociologul răspunse că orice nouă ființă, ce apare la noi, dispare la ei și singura soluție de ieșire din criză este transferul de tehnologie OZN.

— în plus, nu știm dacă le-ar plăcea mămăliga noastră, spuse ozenologul. întâlnirea cu extratereștrii poate stârni la poporul român pofte de neînțeles.

Psihologul fu de acord și el că trăim un paradox; ne plângem de scăderea natalității și se fuge în străinătate pe rupte; în același timp, nu avem cu ce să-i hrănim nici pe cei rămași în viață și în țară. Era de părere că, deoarece se anunță destul de nesigur, doar o regresie temporală, introdusă de extratereștri, prezentul ne poate face să ocolim viitorul.

Un cetățean, care suna de undeva, din îndepărtata Harghită, spuse că o femeie de la el din oraș a fost, timp de o lună, cobai la ființele dintr-un OZN. De când s-a deșteptat, este tot timpul cercetată în stare de ebrietate și întreabă ce să facă.

Presupunând că întrebarea se referea la femeia răpită, ozenologul spuse că nu cunoaște cazul, dar se va interesa și îi va trimite răspunsul în scris.

Cetățeanul spuse că nu s-a înțeles întrebarea și, deși era destul de jenant s-o spună, femeia folosită drept cobai era chiar el, harghiteanul.

Considerând că problema era de domeniul lui, întoarseră cu toții privirile spre psiholog. Blocat, acesta ridică din umeri, iar moderatorul întrerupse legătura.

— Un telespectator din Josenii de Sus ne întreabă din ce animal credem că se trage această ființă disecată în film, citi prezentatorul consultându-și fișele, iar o femeie din Lehliu-Gară ne spune că emisiunea asta e diversiune electorală și ne transmite să fim ai dracu' de liberali cu cine ne-a pus în fruntea bucatelor lor, cu extratereștrii noștri cu tot, azi și mâine, și voturile noastre murdare.

Neurochirurgul spuse că nu are habar despre extratereștrii fondului funciar, invocați de femeia din Lehliu, și preferă să răspundă numai la întrebarea cetățeanului din Joseni. Chiar și numai pentru faptul că ființa avea o simetrie bilaterală, nefiind sferică sau cubică, și tot merita să ajungi la concluzia că se trage din om, indiferent dacă a plecat într-un alt mediu și a evoluat sau trăiește într-o lume paralelă.

— Ce rău ne pot face aceste forme de viață? întrebă o doamnă din studiou.

Ozenologul spuse că acestea pot aduce teleportarea, ca mijloc de eludare a taxei de trecerea frontierei, pot introduce metode noi de ghicit trecutul, au o mare clarviziune asupra fenomenelor încâlcite, lucru deloc convenabil pentru guvernanți. De la ele, românii pot învăța cum să înceapă să gândească ceea ce pot exprima în cuvinte, cum să folosească propria bioenergie, cum să achiziționeze recolta de grâu de la țărani, cum pot deveni tele- pați fără să se afle și multe altele. Alt lucru negativ este că ființele astea ne sunt superioare și, datorită lor, s-a descoperit incredibila memorie a apei din corpul uman și susținătorii ei într-ale spionajului.

Explică modul în care se poate ajunge la informație și trase un semnal de alarmă ca toti cetățenii să se trezească din somnul în care s-au găsit o jumătate de secol, să gândească mai mult, pentru că orice discontinuitate temporală în gândire e o poartă de intrare pentru viețuitoare superioare din spațiu.

In plus, deoarece nu au așteptat să se voteze o lege care să le permită să coboare pe Pământ, fiecare popor își va avea extratereștrii lui și e posibil să izbucnească întâi un război interetnic între oaspeții nepoftiți.

Sociologul spuse că nu trebuie exclusă nici natura vegetală a ființei supusă disecției. Nu trebuia uitat cazul OZN-ului sinucigaș, explodat în 1975, în Pădurea Baciului, lângă Cluj.

Fu susținut și de neurochirurg, care era de părere că decalotarea vizionată nu este specifică entităților cu gândire superioară, iar prezentatorul le atrase atenția că timpul afectat emisiunii se apropie de final, dând curs unei ultime intervenții telefonice. »

Un țăran din Zaristea sunase să le spună că, la ei în sat, au un omuleț filiform, de pe altă planetă, care a venit printre ei, de bună voie, și a înființat un partid al extrate- reștrilor, unde s-au înscris cu toții.

Apucă să le spună ceva doar despre o platformă-pro- gram, despre cum li s-a revelat faptul că pot trăi în orice moment al vieții folosind biocâmpul și tehnicile de lucru fără unelte agricole, cum au avut loc vindecări miraculoase cu ajutorul credinței în medicină și cum vrea partidul lor să fundamenteze o societate care comercializează și instalează sisteme de alarmă, deoarece prezentatorul făcuse semn unei domnișoare să bruieze convorbirea.

în felul ăsta, telespectatorii nu mai putură să afle despre inginerul agronom, ca apariție de pe altă lume, despre proprietatea locuitorilor Munților Vrancei de a da ora exactă oricărui antemergător, despre gimnastica mentală pentru obezi, despre rolul exploatatorilor lumii de mâine în împărțirea tractoarelor, despre introducerea cărămizii unghiulare, despre capturarea intelectualilor la frontierele cunoașterii, despre metafizica umplerii de nevoi și multe alte alea.

Timpul se scursese implacabil și moderatorul era obligat să încheie. în cele cinci minute rămase, invitații puteau să mai spună câteva fraze și să-și ia la revedere.

Specialistul în ozenistică spuse ceva despre lumea viitorului și discriminarea pozitivă, psihologul vorbi despre tulburările psihice ale omului normal, iar prezentatorul își luă rămas bun din partea întregii echipe tehnice.

Deoarece neurochirurgul era de acord cu ei și nu voia să spună nimic, reflectoarele se stinseră și apăru genericul sfârșitului emisiunii, cu numele tuturor realizatorilor.

TIMBRUL

Hana ieși foarte agitată pe poarta întreprinderii. Nu luă în seamă faptul că i se rupsese tocul la unul din pantofii ei cei mai scumpi, cu care snobismul o încălța zilnic, pantofi ce îi scotea în fiecare dimineață, cu deosebită meticulozitate, punându-i într-unul din sertare, înainte de a încălța pantofii ușori de birou.

Colegele dăduseră buzna la fereastră să vadă ce n-au văzut, o Hana enervată la culme. Profitau de ocazie pentru a mai împrăștia monotonia celor șase ore de stat pe scaun și asamblat programe.

Celor mai invidioase le tresărea inima de bucurie văzând-o pe simandicoasa doamnă Hana îndreptându-se cu mers șchiop spre mașină, deschizând portiera, aruncând cât colo pantofii chinuiți de mersul strâmbat pe duzina de trepte ale intrării, introducând cheia de contact și demarând brusc.

Trase cu coada ochiului printre brazii aleii ce ducea în stradă, spre fețele radioase ale colegelor și surâse bâiguind ceva deloc flatant, în timp ce lua curba din fața liceului de fete și magazinului Hox.

Mări viteza și intră pe autostrada 6, ce ducea spre casă, în timp ce apăsa pe butonul liftului căutând cheile, ca de

obicei, prin toate buzunărașele nedespărțitei genți de voiaj, înainte de a le găsi la locul lor în buzunarul din stânga al taiorului, Hana își aminti mutrele stupefiate ale șefului și colegelor, atunci când trântise scaunul, în liniștea sălii imense, ieșind cu clasorul pentru timbre în brațe, ținându-1 strâns de parcă ar fi transportat un bun de preț sau o ființă vie, lăsând sertarele deschise și hârtiile vraiște pe birou.

Pufni în râs privindu-și picioarele goale și intră uitând să mai asculte declicul plăcut al siguranței ușii, ușă ce o separa complet de lume și îi turna în suflet binecuvântata cupă de liniște și izolare.

își făcu socoteala că Peter nu avea cum să vină până la opt seara, iar copiii nu se mișcă nici bătuți de la mătușa Irma, unde au oglinzi deformante, jocuri pe calculator, cutii muzicale și pe Hain, câinele alsacian, pe deasupra. Era, deci, destul timp să consulte, încă o dată, cu mai multă atenție lumile de vis descoperite sau să găsească alta nouă în zecile de serii cumpărate de curând.

Eliberă măsuța de lângă fereastră și se așeză în fotoliu, cu picioarele strânse sub ea și genunchii la gură, concen- trându-se asupra timbrului cap de serie.

Totul era aranjat în perfectă ordine: clasorul pus pe colțul din stânga și cele câteva zeci de exemplare ale seriilor buclucașe sub formă de coloane, cu etichetă indicând ziua, ora când fusese cumpărată fiecare. în centru, la loc de cinste, se găsea microscopul.

„E clar, își spuse, luând cu grijă fiecare timbru pentru a-1 așeza între lamele de sticlă, e foarte clar. Dacă nu iau

o pastilă antistres, înnebunesc... N-am stare..., orice aș face și aș gândi, n-am stare."

Se învârti câteva minute, ca o felină în cușcă, apoi intră în bucătărie. Puse cafeaua la încălzit și își aprinse o țigară; ieși pe balcon căutând să uite toată această tevatură a spiritului.

încercând să se gândească la ceva plăcut, parcă venit de pe altă lume, o lume reală, ca a noastră, nu cea a gândului de care te desprinzi ușor, privi magnoliile înflorite din curtea interioară, copiii alergând fără grijă pe gazon, bătrânii ce torceau nestingheriți firul timpului.

Explozia de frumusețe de jos o duse cu gândul înapoi, la serviciu. Derulă cu încetinitorul întrevederea cu șeful de secție-buldog. Atunci când i se cerea un bilet de voie, acesta afișa două măști: una plânsă, în sensul „vai, dragă, dar avem atât de mult de lucru... " și alta de câine călcat pe coadă, în sensul „ce dracu' vreți de la mine, nu vedeți cât am de lucru, mai terminați cu prostiile?!... "

Față de Hana nu reușea să afișeze decât o mutră de tâmpit bătut, așa că femeia mulțumi în gând soțului pentru faptul că era director. Asta o scutea de înjosirile suferite de celelalte colege din partea superiorilor.

Se întoarse cu gândul la timbrele din sufragerie, căutând să amâne cât mai mult timp întoarcerea la ele, căutând să amplifice, până la o vrajă amețitoare, bucuria care, și așa, îi umplea din plin sufletul.

„Și totuși, trebuie să găsesc pe cineva, căruia să-i arăt descoperirea mea, descoperirile neavând niciun sens dacă sunt păstrate ascunse. Peter e tot timpul ocupat, mătușa

Hess nu știe decât de crescătoria ei de papagali și n-am nicio serie de timbre cu papagali; nu am nici măcar serii cu alte păsări exotice. Nepotul lanis scrie povestiri fantastice și, în realitate, e mult prea ancorat în materialitatea banului... Cui să mă destăinui?"

Trecu în revistă panoplia de rude, prietene, colege de serviciu, trăgând concluzia tristă că lucrurile se mișcă atât de repede în societate încât omul rămâne singur, în urmă, că nimeni n-ar fi în stare să înțeleagă descoperirea, unii din lipsă de timp, alții din superficialitate și cei mai multi din pură închistare în problemele meschine ale vieții zilnice.

Furată de gânduri, nu sesiză scurgerea minutelor. Rămasă cu ochii ațintiți pe fereastră, realiză cu întârziere că nu ceasornicul sună, nici telefonul, ci soneria de la ușă. In prag, era Ina, colega de serviciu așezată cu biroul în fața biroului ei, colegă ce venea uneori la o cafea sau o discuție prelungită dincolo de limita plictiselii.

— Ce faci, dragă?! De o jumătate de oră sun încontinuu, își începu ea tirada, fals îngrijorată. Te-am văzut pe balcon. Ce ai băut? îmi era frică să nu ți se fi întâmplat ceva. Priveai în jos; nu vedeai și nu auzeai nimic... Ai avut o comportare de zile mari la serviciu. Toate au rămas cu gura căscată. Ne întrebam cum e posibil, tocmai tu, care ești atât de echilibrată, acum... Ce să mai spun, cred că ți-am trezit toată clădirea. Un tip de alături, în pijama și cu barbă, a ieșit în pragul ușii aruncându-mi niște priviri ce numai de îndrăgostit nu erau. Dubioși vecini ai. Dacă nu mi-ar fi fost teamă că pățesc cine știe ce, i-aș fi spus bancul acela cu irlandezul și nevasta lui, în vacanță la Londra.

— Nu cred că l-ar fi interesat. Vecinii noștri sunt anormal de corecți, dar o singură dată.

— Și a doua oară?

— A doua oară își calcă pe inimă și îți spun să lași soneria în pace pentru că nu e cea mai bună metodă de a câștiga un concurs de frumusețe.

— Ce spiritual!

— Atât cât se poate în starea de nervi în care mă aflu. Dar ce faci, nu intri?

— Adică de ce nu mă descalț când mă sui pe covorul tău persan, pentru care zici că Peter a băut două luni numai sucuri de fructe să strângă bani, când a fost în Liban?

— El zice asta, nu eu. Știi că tu ești cea mai bună prietenă a mea, că alta n-am, și nu mi-aș permite să te descalț la ușă. Vreau să-ți arăt ceva senzațional sau doar interesant, depinde de importanța dată faptului. Dacă tot te-ai deranjat până aici, împinsă de curiozitatea ta proverbială, am să ți-o satisfac din plin.

„Ce ipocrită, gândi Ina."

— Vai, să nu spui că îmi dai să citesc iarăși povestirile alea stupide ale nepotului tău, cu oceane gânditoare, te- lepați, clarvăzători și alte chestii din astea.

— Nu, nu am să te chinui cu așa ceva. Tot nu le-ai înțelege... Așează-te pe fotoliu și privește cu atenție seriile astea de timbre! Să-mi spui dacă e ceva anormal cu ele, dacă îti sare în ochi vreo deosebire.

Intră în bucătărie și se înapoie cu ibricul de cafea. Turnă în cești, puse puțin coniac și își aprinse o țigară privind întrebătoare.

- Ei?

— Ei, ce? Nu văd altceva decât o serie de timbre în mai multe exemplare. Fără niciun rost mi se par etichetele și timbrele astea conservate între lamele de sticlă, răspunse pufnind în râs. îmi aduc aminte de fratele mai mic al lui bărbatu-meu. Acesta, pe unde se duce, ia câte o probă de aer. Deschide borcanul, acesta se umple cu aer, înșurubează capacul și pune o etichetă. Are mii de astfel de borcane puse în rafturi. „Aer de munte, aer de la mama, aer de sub nu știu ce pod al Senei, aer de la Veneția, aerele tatălui meu... ", poți citi. Toate aerele astea sunt datate riguros. Se menționează locul colectării, cu o scurtă descriere a împrejurimilor și condițiilor pedoclimatice ale regiunii respective. Vrea să intre în celebra carte de recorduri Guinnes...

— Lasă asta! Vrei să vezi ce n-ai văzut? o întrerupse Hana.

— N-am văzut filmul „Frumusețea statuilor".

— Fără glumă.

— E glumă. Microscop am mai văzut.

— E un microscop pluridimensional, din cele mai moderne. L-am împrumutat de la laborator.

— Și ce vrei cu el?

Hana luă un timbru anume și îl introduse sub obiectiv, poziționându-1 pe măsuță.

— Nu se vede nimic, se întoarse Ina. E ceva, ca niște nori mișcători, aburi poate...

— Sunt chiar nori. Rotește manivela aceea până distingi ceva concret!

— Chiar. Valurile unei mări. Extraordinar, se mișcă! Sunt valuri de mare într-un timbru?!

Ieși din poziția incomodă în care se uitase, fascinată, și scuturâ din cap, buimăcită, frecându-se la ochi.

— Cred că am vedenii. Ce e ăsta?! Timbru holografic?

— Nicidecum. Ce vezi azi, mâine nu mai e... Să schimbăm puțin unghiul!

Roti o serie de manete, într-o succesiune știută numai de ea, apoi o îndemnă să privească.

„Ce o face să-mi arate tocmai mie timbrul ăsta ciudat? în fond, sunt o străină, o colegă de cafele, taclale și bârfă", se întrebă Ina.

„îți arăt descoperirea mea pentru că ești singura ființă în stare să creadă orice", îi răspunse Hana în gând.

— Fantastic! Exclamă Ina. E ceva asemănător cu peisajele acelea existente doar pe Terra. Parcă ar fi Munții de magneziu. Știam că planeta aia îndepărtată, cu toată frumusețea ei fără margini și pete de luxuriantă naturală, e lipsită de orice fel de viață rațională. Privește!

Hana văzu o ființă asemănătoare cu o pasăre, urmărind un om. Fie se apropia atât de mult încât imaginea devenea o simplă pată neagră, de parcă ocularul microscopului ar fi fost vârful unui con spre o lume străină, fie se depărta spre zare, cu teamă, căutând să țină față de om o distanță ce o scotea în afara pericolului.

— Pasărea am mai văzut-o; pe om, nu. E pasărea Art și cred că e singura, spuse Hana.

— Nu ai citit în ziar despre pilotul acela dispărut în condiții misterioase, în Secțiunea 23? Toate aparatele îi înre-

gistrau prezența, apoi, brusc, tăcere, aburi, fum, stupefacție. Ai citit ziarul acela? 1

— Am citit toate ziarele ce apar la noi, spuse Hana scotocind prin sertare și întorcându-se.

Nu era niciun dubiu. Poza de pe prima pagină era a omului din adâncimea timbrului. „Albert Anun, cosmonaut, de origine armeană, cetățean american, căsătorit, tată a trei copii, etc., etc.", citi Hana, apoi privi prin ocularul microscopului.

Omul stătea în picioare, indecis, privind astronava făcută praf.

„Viața nu poate fi mai rea. Nu se poate înrăutăți decât viața bună. Cea rea rămâne la fel de bună", gândea pilotul uitându-se deprimat la peisajul din jur, mirându-se de ce-i putea trece prin minte în ultimul timp.

Ina îi prinse firul gândului și o îndemnă pe Hana să lase cafeaua și să facă la fel ca ea.

„Acum am încurcat-o; sistem de orientare - zero, sistem de roboți utilitari - zero. Bine că merge măcar robotul meteo, gândea omul. Concentrația de vapori de apă e, poate, prea mică... "

își vârî mâinile în buzunarele combinezonului termoi- zolator, nefiind hotărât dacă e bine sau nu să încarce în- tr-unul dintre tractoarele pentru prospecțiuni toate cele necesare supraviețuirii și s-o șteargă în căutarea acelui altceva atât de necesar psihicului încărcat de angoase.

Zări pasărea și ieși din nemișcare, mai mult din reflex de militar, repezindu-se la automat și stricând o grămadă de gloanțe.

Adună tot, neuitând nedespărțita sticlă de alcool alimentar și amintirea proverbului preferat al unchiului Asti „eu, tu și pușca-n perete".

Cu încrederea ce ți-o dă un lucru bine făcut și îngâmfarea de animal superior și înarmat, porni spre nord, ieșind din ținuturile stâncoase.

„Cald peste măsură; în rest, planetă ca a mea, fără pic de suflare", inventarie în gând, asudând într-o înaintare dificilă printre copacii înalți ce cădeau sub colții tractorului, copaci cu vârfuri metalice, ca niște vârfuri de lance.

Avu un moment impresia că pasărea ce îi dădea târcoale o să planeze cu viteză spre el, dar dădu totul pe seama jocului de raze din parbriz, raze provenite de la cele câteva zeci de sori ai părții de planetă pe care eșuase.

„Alcoolul și nesomnul îmi joacă feste, își spuse trăgând o dușcă zdravănă. Dar cum să dormi? Aștrii ăștia blestemați apun și răsar pe rând, dracu' știe după ce legi."

Mulțumi cerului că tractorul rezistase cu bine în fata I I copacilor pe jumătate pietrificați și ieși din pădure mărind viteza. Arborii, din ce în ce mai rari, puteau fi ocoliți cu ușurință.

„De data asta nu mai e iluzie", mârâi nervos descărnând o nouă rafală asupra păsării care, imprudentă, se apropiase prea mult.

— Robot nenorocit, strigă pasărea Art, zburând speriată. Dacă te vor prinde cei din Rezervația oamenilor, numai arcuri și plăcuțe se aleg din tine.

Omul scăpă volanul tractorului, apoi se redresă, dând vina pe sticla cu băutură.

„Ciudat, foarte ciudat. Păsări vorbitoare n-am văzut, nu pot exista."

— Ba pot exista! strigă Art trecând de a doua barieră de radiații. Ce nu pot exista sunt androizii atât de idioți încât să tragă în pasărea Art!

înțepeni câteva minute în aer privind mutra stupefiată a omului, apoi își continuă zborul spre Munții de calcar, încercând să-și potolească bătăile inimii și să uite pericolul prin care trecuse.

Se roti deasupra câtorva sate pustii căutând să meargă cât mai mult, în interiorul continentului, dar oboseala o răzbi. Coborî din înalt, așezându-se pe o colină, gândin- du-se că androidul blestemat și jucăria lui ucigașă sunt departe, mult prea departe pentru a constitui un pericol.

„Dar colina asta se mișcă!", exclamă zburând și alegând alt loc de odihnă, un copac înalt și pietrificat de furtunile de praf.

— Dormim? auzi Art din direcția unei excrescențe se- J 1
mânând cu un cap de umanoid.

Văzu o a doua protuberanță a colinei, apoi o a treia, amândouă identice cu prima.

— Eu vreau să dorm, spuse Capul 2, dar ăsta ce vrea?

— Nu știu. Vrei, mă?

Capul 3 căscă ochii mari, parcă trezit din vis, și privi uimit celelalte capete.

— Nu, nu acum. Acum gândesc.

— Nouă ne e somn, iar ție îți arde de gândit, se enervară celelalte două capete.

„Hm, râse Art uitând de oboseală și de tot, ăsta e un balaur tricefal. De când n-am mai văzut eu un balaur tricefal, se bucură urmărind movila. Credeam că au dispărut. Asta trebuie să fie unul dintre ultimele exemplare."

Văzu cum Capul 3 zâmbește ironic și se ridică, privin- du-le de sus pe celelalte două.

— Gândiți și voi! Veți vedea ce relaxant e, spuse într-un târziu.

— E nebun, spuse Capul 2. Așa face întotdeauna. Nu vezi ce frunte teșită are?

— își bate joc de noi. Știe că nu putem dormi decât dacă suntem toti de acord.

— Am dormit destul, spuse Capul 3.

— Dacă stăm treji, ce folosim? întrebară celelalte două capete într-un glas.

— Nu vă recomand să stați. V-am spus: cine gândește, nu se plictisește.

— Și, dacă mă gândesc, ce folosesc? se enervă Capul 1. Mai bine oprește-te din gândit și hai să mișcăm brațul drept; a amorțit. Să scoatem ghearele de oțel! Vine un om pe cărare. E încă departe, dar se îndreaptă spre noi.

— Trebuie să fie delicios, spuse Capul 2 căscând.

„Delicios pe dracu', gândi pasărea Art. Numai plastic și metal."

— De cap să-i fie, se enervă Capul 3, gânditor, plictisit de discuție. Numai la stomac vă e gândul. La mâncare și la somn.

— Nu putem lăsa oamenii să treacă, așa, fără să-i mâncăm. E păcat de ei; altă menire n-au. Sunt atât de grăsuți și de tâmpi...

— Nu cred, se opuse gânditorul. Ce suntem noi să mâncăm toți tâmpiții? Las' să treacă vreunul mai isteț, un Făt-Frumos, ceva...

— Astea sunt povești de adormit copiii. Dacă era măcar unul isteț printre ei, nu ajungeau în rezervații subacvatice. Și apoi, îl mănânc eu, nu tu, spuse Capul 2.

— Dar tot în stomacul nostru ajunge. Deunăzi ați mâncat herghelia aceea de cai și nu v-ați uitat că ăla mare era din lemn.

— Avea oameni înăuntrul lui.

— Cu toate că mă gândesc, și mă gândesc intens, nu pot pricepe ce căutau acolo. Cred că voiau să ajungă la noi în stomac și să ne ucidă.

— Suspiciuni. Nu s-a întâmplat nimic.

— In loc să zici merți că noi mâncăm și te hrănim și pe tine, faci nazuri, se burzului Capul 1.

— V-o fi lene?

— Vai, Doamne! Unde duce mintea multă?! O să murim de foame.

— Cred și eu, spuse somnorosul Cap 1. Dacă trece și grăsuțul ăsta cu calul lui, iar așteptăm până ne săturăm, mai mult de așteptat.

— De unde știi că e cu calul? întrebă Capul 2.

— Nu-1 vezi?

Capul 2 se întoarse ridicând perdelele pleoapelor, făcând ochii mari. Omul și tractorul veneau cu viteză spre balaur.

„Nu e cal, e tractor. O să facă indigestie", râse Art și zbură înțepenindu-se în apropiere de ocularul microscopului.

— Acum ce facem? întrebă Ina. Nu se mai vede nimic.

Hana ridică din umeri și privi acționând manetele pentru mărirea imaginii și schimbarea de unghi.

— Privește!

— Se vede ceva printre penele păsării afurisite.

— Ce se vede?

— Uită-te! Capul 2 se vaită că nu pot să se miște fără acordul Capului 3.

Hana privi.

— Un cap duce mai multe picioare, dar trei capete nu sunt în stare să miște un deget, auziră cele două femei. E în ordinea firii să participe toată suflarea la o mișcare.

— Păi sigur, spuse și Capul 1. Cum să te deplasezi într-o direcție când unul trage hăis și altul cea?

— Asta ar fi totuși bine, dar nu vezi, ăsta nu știe altceva decât să gândească.

— Mai bine am dormi. Am uita de foame.

— Ca să dormi, ăsta trebuie să înceteze cu gânditul, să ne ajute să găsim un loc ascuns, printre arbori, sau să ne întindem oasele obosite în hruba vreunui castel.

— Să îi dăm un somnifer!

— De unde dracu' somnifer? Cea mai apropiată farmacie e la cincizeci de mile depărtare și e acoperită de dărâmăturile ultimului cutremur.

— Bine e de grăsuțul ăla de om; un cap, un stomac și-o gaură-n fund. Poate să meargă unde vrea, nu dă socoteală la nimeni, spuse Capul 1 privind chiorâș către Capul 3, să vadă ce zice.

— Cred că omul ne e superior, totuși, completă Capul 2.

— Vedeți? râse gânditorul. Ați început să deveniri raționali. Foamea vă face deștepți.

— Deștepți, deștepți, da' o să murim. Și o să mori și tu. Nu ți-e frică?

— Hai să luăm exemplu de la oameni! Să fim un singur trup și un singur suflet! Să-l mâncăm pe călăreț! se rugă mâncăciosul.

— II mâncăm, dar dacă e dat cu tot felul de spray-uri?

— Nu e dat, spuse Capul 2. Mirosul meu bate la zeci de mile și e foarte fin.

— La fel ca și auzul meu, completă Capul 1, somnorosul.

— A propos, spuse capul gânditor, văd că are o ghitară. O fi cântând muzică folk?

— De ce?

— Nu pot să-i înghit pe ăștia cu muzica lor...

— Nu-1 înghiți tu, îl înghițim noi.

— O să facem indigestie, insistă gânditorul Cap 3. Vreți să mâncați ceva ce nu-mi priește.

Art privi în depărtare și văzu ce fel de ghitară apucase omul în mâini în timp ce cobora din tractor.

„Ghitara asta cântă un cântec al morții", se înfioră pasărea, fericită că părăsise arborele, înălțându-se până aici, în văzduh.

în timp ce Capul 1 și Capul 2 încercau să-i explice Capului 3 că muzica ajută digestia și că te adoarme cât ai zice pește, omul încărca automatul.

Patru rafale îi fură deajuns pentru a da gata balaurul tricefal.

Capetele 1 și 2 zăceau pe jos, retezate din gât, cu ochii măriți de mirare în fața morții, în timp ce Capul 3 își lingea sângele de pe față, sânge scurs din rana provocată de un glonte rătăcit, ce ricoșase zburându-i urechea.

„Mâncăciosul zace pe jos, cu o mare parte din gât, somnorosul e făcut zob, eu am o rană ușoară și pot încă să gândesc", evaluă Capul 3 pagubele. „Ce bine e să gândești", își spuse. „Am scăpat, așa că pot să fac ce vreau. Singur, îmi pot desfășura aventura spiritului."

Bucuria îi fu, însă, de scurtă durată. Văzând gaura hidoasă din abdomen și glontele din șira spinării, privirea i se întunecă de frică. Cuprins de fiorii morții, adună ultimele puteri și, concentrându-se, pomi într-o fugă bezmetică spre vest, prăbușindu-se în râu.

„Săracul!", spuse pasărea pregătindu-se să coboare.

Mulțumit de treaba făcută, omul se urcase pe botul tractorului, cu privirile ridicate, așteptând ca Art să intre în raza de acțiune a puștii automate.

— Tot am să te ucid, zburătoare blestemată!, strigă el distrugând fără niciun folos un alt încărcător.

— Ha, ha, ha ! In lumea asta nu ai nicio șansă, răspunse pasărea depărtându-se instinctiv.

Se ridică, apoi plană cuprinsă de o stranie neliniște, neliniștea ce o cuprindea, adesea, înaintea furtunii. Numai că neliniștea avea acum o direcție precisă.

„Poezia neliniștii urcă dealuri domoale", își aminti un vers de demult. „Senzația asta nu am avut-o niciodată și nu e legată prin nimic de androidul de jos. Parcă aerul ce mă înconjoară e mai dens, parcă e

o ființă ce vrea să-mi

transmită ceva, parcă e suflarea vie și caldă a unei zeități apuse", gândi Art, lăsându-se torsionat de un curent magnetic.

Se opri o clipă, privind spre un anumit punct al cerului. Involuntar, Ina se trase într-o parte.

— Pasărea asta se uită tintă încoace. Parcă mi-a simtit prezența. Stinge repede aragazul! S-a făcut foarte cald și aici, în sufragerie. Lama de sticlă s-a încins.

Hana intui pericolul și suflă spre lamelă.

— Prea târziu! strigă Ina.

Art se repezise cu viteză spre înalt. Depășind punctul de vrajă, ieși din raza vizuală a pilotului, prin ocularul microscopului, și se lovi de tavanul sufrageriei, căzând pe podea, sub privirile stupefiate ale Inei.

Lamela timbrului se răcise brusc, când suflase Hana, adunând nori grei pe cer.

„Nu poți fi sigur de nimic aici", își spuse astronautul, înregistrând din nou umiditatea, crescută brusc. „E o lume parcă inventată, o lume pustie. Pustiu obsedant, pustiu peste tot", gândi trăgând încă o dușcă de alcool, pornind motorul, în timp ce pasărea Art, legată fedeleș, într-o pătură, cu frânghia de rufe, se uita speriată la cele două femei, speriate deasemeni.

MAȘINA DE SCRIS CĂRȚI

Prima ruptură temporală a avut loc în 16 decembrie 1999. Unii i-au spus revoluție, alții i-au spus lovitură de stat, iar cei mai mulți, lipsiți de posibilitatea de a interpreta corect faptele, înspăimântați și căzuți în misticism, au strigat că, pur și simplu, a coborât Dumnezeu pe Pământ.

Bineînțeles, pentru nenumăratele asociații de emancipare și protecție a femeilor, Dumnezeu nu este un bătrân cu barbă lungă și albă, ci o blondă cu picioare lungi și ochi albaștri. Bineînțeles că, pentru nenumărate asociații eco- logiste, Dumnezeu e un spirit vegetarian, ce emană din fiecare plantă, o împletire de efuziuni, ce ne cuprinde pe toți și iese, apoi, din noi, pentru a se alătura aceluiași duh frumos mirositor. Bineînțeles că, pentru un popor ca al nostru, Dumnezeu este președintele.

Obișnuiți să creadă orice, oamenii au înghițit această gălușcă, pe nemestecate. Sunt obișnuiți să creadă orice. Munca te schimbă; de ce nu te-ar schimba și un car de vorbe goale? Obișnuiți să se creadă diplomați, să spună adevăruri diferite la interlocutori diferiți, aceștia sunt deranjați prea puțin dacă trăiesc în vis sau în realitate, preocu- pându-se doar de stomac; nu au niciun interes să se ridice la înălțimea propriilor lor greutăți corporale.

Un mic număr de intelectuali și-au pus întrebări privind posibilitatea ca tot ce e în jurul lor să fie realitate și și-au răspuns tot ei între ei. Cine să-i bage în seamă?

Nu faptul că o mână de oameni, aflați în eșalonul doi al unui partid unic, ajutați de forțe mai mult sau mai puțin obscure, a pus mâna pe putere, îi nedumerește. Alta e cauza nedumeririi lor, cauză care îi duce cu gândul că totul se petrece în ireal: faptul că, au sau n-au treabă cu arta scrisului, o puzderie de indivizi, profitând de poziția lor în sistemul de conducere, s-au apucat de scris. Faptul că o fac cu o atât de absurdă seriozitate, e un element în plus în favoarea teoriei. In majoritatea cazurilor, cărțile lor vor să demonstreze justețea unei cauze fără să le-o ceară nimeni.

Pentru că lucrul cel mai greu este să supraviețuiești propriilor tale pretenții, scârbiți, intelectualii au început să se organizeze în grupuri de tip sectant și să se roage ca societatea să se trezească din somn. Mulți își spun că n-ar trebui să lase scrisul pe mâna neaveniților, că e posibil să nu fi fost o ruptură, ci doar o suprapunere de planuri temporale, unde fiecare scapă cum poate, fie integrându-se într-un timp pseudo-revolut, fie ieșind în afara timpului, pentru a trăi într-o țară inexistentă.

Au apărut politicienii, într-un spațiu care n-a avut niciodată oameni politici adevărați. Nici aceștia nu pot fi ade- vărați; sunt niște iluzii: încearcă să înlăture prostiile înaintea eliminării prostiei. Prin scris, ei încearcă să-și justifice niște gesturi despre care habar n-au dacă sunt bune sau rele, dacă sunt exact gesturile optime sau sunt simu-

lacre ale gesturilor politicienilor din țările vecine. Prin cărțile lor, încearcă să nu mai fie ceea ce au fost și chiar mai mult.

Când realitatea depășește puterea de imaginație, minciuna și adevărul devin sinonime; nimeni nu-și mai bate capul cu noțiunile de bine și rău.

Te poți îmbăta și cu apă chioară și te poți trezi și cu alcool, își spun cei care caută să se trezească. Morți de beți, unii intelectuali au viziunea unei realități virtuale și, pentru scurt timp, au impresia că dețin cheia fericirii de a părăsi această pușcărie a spiritului numită imaginație.

„Visul care a dezvăluit bunăstarea poporului", este o carte realizată, de o cruzime înspăimântătoare, rezultat al unui astfel de coșmar etilist, unde se explică, pe înțelesul tuturor, de ce nivelul de trai crește mult mai repede decât salariile. Aceasta este cartea care a introdus, pentru prima dată, noțiunea de enocrație, orientare sociologică, potrivit căreia, în societatea contemporană, rolul de conducere ar reveni enotehnicienilor, specialiști în enocrație, știință a vinificației și produselor derivate ale viei și vinului.

Au apărut nenumărate monografii despre curiozitățile medicinei de la noi, despre hidroterapia de șoc, despre faptul că forma obrajilor indică temperamentul care cere pumni, despre arta unor tradiții demult apuse în Apus și altele.

Cartea despre berea indiană ayurvedică și berea românească ayuristică s-a vândut ca pâinea caldă. S-a scris despre privatizarea societăților secrete, despre faptul că arit-

metica mărește potența, despre universul paralel al presei independente, despre tehnica autocontrolului intern muncitoresc, despre tehnici de vindecare la popoarele dispărute, despre primul-ministru și fenomenele lui paranormale și multe altele.

Nici profesorii n-au fost iertați; ei pot studia în vacanțe „ABC-ul meditațiilor și instrumentele lui de lucru". ABC- ul face reclamă truselor de instrumente de lucru, foarte scumpe, dar foarte utile, dacă vrei să-ți rotunjești bugetul familial.

Președintele a scris „Involuție pe platformă" și o carte de interviuri numită „De vorbă cu îngerii mei păzitori, despre modul cum se antrenează".

Drept replică la „scrisoarea celor 6" și „scrisoarea celor 300", a apărut și „Scrisoarea celor 23 de milioane".

Basmul „Tinerețe fără bătrânețe: metodă bugetară de economisire a câtorva milioane de pensii" a stârnit entuziasmul scontat în rândul tinerilor economiști, dar a ridicat în picioare bătrânii din pragul pensionării. Pensionarii acuză tineretul de instigare la genocid, iar tineretul acuză pensionarii că s-au înmulțit și vor pensii din ce în ce mai mari, în condițiile în care, o jumătate de secol, au stat de pomană sau au muncit de pomană, lăsându-le lor repararea economiei pusă pe butuci.

Cartea de ghicitori „Previziunile primului-ministru" se vrea, în același timp, și tratat de religie economică pentru micii călugări, și roman de anticipație.

Nu puteți ști ce tevatură a putut isca ordonanța privind introducerea rostirii magice sanscrite în clasele I-IV.

Din miile de cărți, ce au umplut tarabele, vitrinele librăriilor și depozitele, aflăm cum putem să ținem post, muncind doar 7 zile pe săptămână, și cum a fost posibil ca sistemul nostru de telecomunicații să devină un fenomen al comunicatelor divine, încărcându-ne la plată.

Majoritatea asociațiilor de scriitori, pe țară, pe regiune, pe arie, pe bloc sau pe ce doriți, sunt de acord în privința faptului că am trăit ca proștii 50 de ani într-o lume necunoscută și că măcar lumea de acum s-o facem binecunoscută prin scrierile noastre. E o datorie patriotică a fiecăruia să se exprime pe sine, iar faptul că omul se împiedică de gramatică, stilistică sau compoziție e un lucru de o banalitate înfiorătoare. Cursul de metode de ghicit ceva în cărți poate rezolva foarte ușor conflictul om-text. La fel pot face și cărțile despre apocalipsa în cifre statistice, cărțile despre biocâmp și ploile cu materiale de construcție, cărțile despre farmecul unui zâmbet continuu și transpunerea lui în practică sau cele privind sondajul de opinie pentru fiecare.

Tot mai mulți oameni sunt interesați de cărțile ce îi învață cum să-și calculeze singuri ascendentul și cum să urce la o asemenea înălțime.

Având în vedere toate circumstanțele social-istorice t prezentate, s-au intensificat cercetările pentru perfecționarea mașinilor de scris cărți.

S-a văzut că orice lucru poate fi, în același timp, și posibil, și imposibil. Un grup de cercetători au pus la punct chiar și o mașină de fotografiat trecutul. Oamenii de știință nu au vrut neapărat să-și arate capacitatea de a inventa,

ci au fost curioși să vadă dacă există un trecut și în ce ar putea consta acesta.

Cu toate că mulți mai susțin încă faptul că așa ceva este imposibil, un neamț a prezentat, la o expoziție, un model de mașină de scris cărți.

Un sceptic a afirmat că un italian a fost trezit din comă, cu 1460 de săruturi, de către prietena sa, după patru ani, și că ar fi cazul să ne sărutăm cu toții, poate ieșim din starea asta de hipnoză colectivă, comă alcoolică, ruptură sau curbă temporală, cădere într-o lume paralelă sau ce-o fi.

Deoarece tot nu-i cumpăra nimeni mașina de scris cărți, neamțul a înființat o societate mixtă cu o firmă dintr-un târg de munte. Odată pusă la punct, mașina a fabricat un scriitor, pe baza informațiilor găsite accidental, într-o groapă. Hârțoagele aparțineau, se pare, unui defunct și represiv serviciu de informații.

Când s-a scumpit combustibilul, mașina n-a mai fost rentabilă. Nici informațiile rămase nu mai erau de o așa mare valoare, niciun interes prea mare nu mai stârneau cititorului. Ca să nu piardă banii câștigați, neamțul a încercat să umple piața cu tratate de legumicultură, apoi a dat lovitura: i-a venit ideea să fabrice o scriitoare americană, după tipic german, soție de producător de video- clipuri, fără datorii, cu vilă în Texas, doi copii supradotați, câine, mașini mici, vaporaș în Pacific, coeficient de inteligență ridicat, roșcată, nasul în vânt, credincioasă soțului, bună cunoscătoare a tipologiilor sexuale și perversiunilor lor, cu imaginație constructivă și celelalte.

OAMENI GOI PE STRĂZI **Victor**

Având carcasă de camionetă WW, calculator complex și un birou de lemn de nuc, prima mașină de scris cărți din țara noastră poate fi văzută și azi circulând pe străzile capitalei. Un șofer aburit de băutură împarte cărțile nevândute pentru a face reclamă.

între timp, au reușit și cercetătorii români să evolueze. Au trecut, de la mașinile coreene și olandeze, la serii noi, de concepție proprie. Și-au însușit ultimele axiome ale ra- diesteziei și le-au grefat, cu succes, ultimelor modele. în plus, au descoperit și principiul protecției psihice ovoi- dale. Tipografiile s-au modernizat și s-au angajat alți oa- meni la fabricile de celuloză și hârtie. Proaspeții șomeri au primit câte un exemplar din cartea „Crearea vidului interior ajută la îndepărtarea fricii din trup și suflet" și o sumă de bani echivalentă taxei de trecere a frontierei.

Pornind de la faptul de necontestat că unele persoane sunt ajutate la treburile casnice de spiritele rudelor, moarte demult, un tânăr a imaginat un soi de poștă pneumatică temporală. în acest fel, a crescut numărul abona- ților, multe spirite fiind foarte interesate de ce se petrece și se mai scrie pe aici. Nimeni nu poate ști de ce s-a bucurat de un așa mare succes cartea „Cura de banane reduce riscul infarctului", iar „Temperamentul și grupa sanguină" n-a avut nicio trecere.

Prima carte realizată integral de o mașină de scris cărți de concepție autohtonă a fost „în numai câteva ore pământene, un american a trăit 5 ani într-o lume necunoscută". Ea s-a bucurat de un imens succes în lumea celor culți, aceștia văzând în ea o metaforă a lumii necunoscute

în care am căzut în urmă cu 10 ani, dar s-a ridicat un glas în Parlament, care a întrebat, retoric, de ce trebuia să i se întâmple neapărat unui american să trăiască într-o lume necunoscută și nu unui român sau vreunui minoritar de pe la noi.

„D-aia!", a fost răspunsul unui parlamentar din opoziție.

Până la verificarea teoriei hiatusurilor temporale și cuceririi spațiului extraterestru, arheologii au descoperit că, în obscurantistul Ev Mediu pământean, templele erau adevărate centrale energetice, iar rețeaua numită Hartman era alcătuită din ziduri radioactive invizibile. Aceasta a fost o descoperire epocală, deoarece energia convențională necesară mașinii de scris cărți era poluantă și nici nu era prea economică.

Drept mulțumire, mașinile s-au interconectat și s-au mobilizat, scriind într-o singură noapte, în cinstea marilor arheologi, poemul „Călăuzit de o voce misterioasă, un actor a descoperit un corp de fată întins pe fundul mării". Acesta a fost primul semn de reîntoarcere deloc temporală către liric și o conducere centralizată, apoi au urmat volumele de versuri „Calea războinică: o tehnică de ajungere la cunoaștere", „După ce și-a găsit lănțișorul de aur, actorul a hotărât să țină post în fiecare zi", „Cheile spirituale ale fericirii", „Matricea energetică este un sistem in- tercondiționat" și multe altele.

în ciuda faptului că multă lume speră să ne trezim, mulți mergând chiar la biserică să se roage pentru asta, coșmarul nu pare a se termina. în loc să se dezvolte agricultura, totul se transformă într-o industrie a cărții.

Mulți lucrează la întreținerea mașinilor de scris cărți sau în industria producerii acestora. Și mai mulți se ocupă cu tăierile de păduri sau aduc trestie din deltă, în scopul producerii unor cantități tot mai mari de hârtie. Industria calculatoarelor s-a reprofilat pe producerea de piese de schimb și programe pentru mașinile de scris cărți. Acestea sunt tot mai multe și mai sofisticate.

în cartea sa „Involuție la reformă", președintele a prins cel mai bine fenomenul, descriindu-1 în culori luminoase. Cartea ne-a dat încredere și un nou impuls în activitate; puterea sugestiei a înlocuit puterea indicației prețioase.

Inimile ne tresaltă de un festivism apoteotic; niciodată nu am avut atâtea cărți de valoare. Niciodată nu am avut atâția virtuali scriitori; nimănui nu-i pasă că aceștia n-au habar de gramatică sau stilistică. Ce-i trebuie unui politician, ministru, consilier sau secretar de stat să știe gramatica? Asta e treaba mașinii de scris cărți.

Să tii o carte într-o mână e o sărbătoare. O sărbătoare 1
trebuie sfințită de un sobor de preoți, de ea trebuie să ne bucurăm cu totii.

Nu trebuie ascultați cei care susțin că o astfel de lume, cum este a noastră, nu există. Există; o vedeți și voi! E o democrație și, vedeți, democrația este dreptul spectatorului de a asista la un spectacol, oricât de prost, fără să-l forțeze nimeni. »

Nu mai există acea lume, demult apusă, unde ni se cerea să dăm tot mai mult grâu și porumb la un biet hectar și, pentru asta, să facem totul. Acesta era un îndemn la genocid cultural.

Mai realiști, unii cercetători, considerând că dormim și ne mișcăm într-un univers de coșmar, au conceput un sistem electronic perfect, care ne împiedică să ne trezim din somn. în cazul în care vieţuim într-o lume a somnului, fiecare mașină de scris cărți a fost înzestrată cu un astfel de sistem.

în afara sărbătoririi cărții, ca act de cultură, unde un sprijin de nădejde ne sunt viticultorii și horticultorii, în general, mai rămâne și activitatea intrinsecă de citire a cărților, mult mai profitabilă și mai excitantă ca activitatea de concepție.

în tot locul poți vedea grupuri de îndrăgostiți, cu câte o carte în mână, în tot locul poți vedea bătrâni cocârjați, la lumina lămpii, aplecați asupra câte unui tom, uitând să și mănânce din cauza acestei activități. Poți vedea oameni la coadă la lapte citind „Cartea zootehnistului", unde se specifică modul de creștere a producției de lapte, ce ar putea să ajungă și la ei. Poți vedea, în fabrici, strungari citind „Cartea strungarului", dacă tot nu au ce să lucreze, poți vedea țărani citind cu sârg „Cartea agricultorului", milionari citind „Cartea milionarului" sau militari citind „Dispariția unui mit: omul cu masca de fier" și „Subjugarea prin farmece poate fi înlăturată".

Cum să nu te entuziasmeze o carte ca „înțelepciunea ezoterică și infrasexualitatea"? Cum să nu te înalțe la cer cartea „Tehnica înălțării la stele"?

Cu timpul, intelectualii progresiști, sceptici în privința veridicității unei lumi, cum este a noastră, sunt tot mai puțini. Atunci când nu vor să vadă și să recunoască ceea

ce vedem cu toții, sunt obligați să facă asta. Cei care vor să se integreze devin, uneori, de-a dreptul mistici. Restul, nu vor să se integreze festivismului nostru cultural și sunt marginalizați; nimeni nu poate să reziste prea mult. Cea mai cruntă formă de intoleranță este să nu-i dai omului iluzia că e la fel, când el e schimbat demult.

Nici în străinătate nu mai are rost să fugi, deoarece toate țările sunt de acord cu noi, că esența unei civilizatii este cultura. Cine e dispus să te primească, dacă la tine în țară s-a instaurat cea mai profitabilă democrație: dictatura științei de carte!?

Protestul ecologiștilor, privind masivele defrișări și de- șertizarea pământului, e un moft. Paralel cu tăierea pădurilor, vom scoate petrolul și vom pune mașinile de scris cărți să tipărească pe folii de material plastic.

E adevărat faptul că e obositor să citești tot timpul cărți, dar e așa plăcut! Și nici nu e prea greu; după ce ai citit studiul „Știința de a citi o carte", ești pregătit. S-au inițiat și cursuri finanțate de UNESCO pentru recuperarea handicapa ților, care se încăpățânează să scrie ei cărțile, cu mâna lor, în singurătate, în loc să apeleze la atât de uzualele mașini de scris cărți.

A avut loc o explozie demografică fără precedent, s-a mărit numărul celor care se ocupă cu cititul cărților, dar mașinile produc mult mai repede cărțile, în cantitate mult mai mare, în comparație cu mamele, producătoare de copii, viitori cititori. Acest lucru i-a făcut pe savanții noștri să se gândească serios la proiectarea unei mașini de citit cărți, pentru a contrabalansa producția.

Coșmarul s-a sfârșit când un neamț a prezentat, la o expoziție, un model de mașină de citit cărți, adus din țara lui. Deoarece tot nu i-o cumpăra nimeni, a făcut o societate mixtă cu o firmă dintr-un târg de munte.

Când va putea asimila licența unei mașini de citit cărți, cumpărată de la coreeni, guvernul nostru preconizează trecerea directă la producția de serie. In acel moment, toate cărțile mașinilor de scris cărți vor fi citite de mașinile de citit cărți.

In fond, la ce folosește tehnica, dacă nu la ușurarea muncii omului?

Până atunci, în timp ce românii se ocupă cu omologări, perfecționări, adaptări sau îmbunătățiri de design, neamțul, ca să nu piardă banii câștigați, s-a gândit ca, pe baza datelor furnizate de mașinile de scris cărți, să fabrice un cititor de cărți polițiste.

După un timp, mașina lui a fabricat un cititor de cărți pentru legumicultură și, într-un târziu, a dat la iveală citi- torul-model al romanelor scrise de modelul scriitoarei americane de best-seller-uri, fabricate de soțul ei, produ- cătorul-model de video-clipuri, dintr-o lume a publicității foarte bine pusă la punct.

MAȘINA VIITORULUI

Printre limuzinele de lux, colorate ireal, drăcovenia cenușie părea rămasă de la expoziția anterioară, de artă modernă. Semăna mult cu un cazan cu aburi, având înșurubat, la un capăt, un vârf de torpilă.

— Priviți cu atenție această mașină! spuse prezentatorul, un japonez mic și îndesat, văzând că privirile vizitatorilor, sătule de atâta splendoare automobilistică, se îndreaptă, din ce în ce mai des, spre oribilitatea lui. Seamănă cu un reactor pentru că așa a conceput-o inventatorul; în design, gustul este, uneori, după ureche. Nu știu cum gândiți dumneavoastră, dar eu consider că, deoarece corpul omului conține foarte multă apă, o mașină a viitorului, în slujba lui, nu poate fi concepută decât de un specialist în hidro-ameliorații genetice, cum este acesta...

îndreptă vârful arătătorului spre afișul lipit pe una din portierele laterale ale cazanului; ascuns în spatele unei fete stafidite, le zâmbea un bărbos.

t z

— Aveți în față prototipul, continuă prezentatorul, dar acesta nu e întru totul original. S-a mai încercat realizarea unei astfel de mașini. Priviți schema de pe acest papirus! Nu trebuie să râdeți; în trecut, oamenii aveau un limbaj mult mai metaforic decât al nostru. Priviti tuburile courot,

bibic și tubul sarma! Priviți sensul tubului bibic și capul evaziv pentru eventuale evantaie! Capul acoperă acest mic șiștoc, producător a 24 de scântei etrusce, la nivelul celor 4 găurele. Totul dă în aceste scântei saxobale, la o presiune indusă. Priviți aceste aripioare de bătut vântul!... Atât cât puteau să se exprime de plastic, ei, anticii, au numit acest obiect: „mașina de bătut vântul". Uronitratul folosit drept combustibil ne duce cu gândul la procesul de fotosinteză și la aplecarea omului primitiv spre natură.

Revenind la exponat, citesc în ochii dumneavoastră un interes deosebit. Nu vă uitați că, din față, seamănă cu un mic vapor, iar din spate cu o motocicletă cu ataș și invers! Asta e fantezia creatorului, ca și dreptul lui de a o intitula „mașina cu două fețe".

E un mijloc de transport foarte economic, ieftin și ecologic. Are sistem de propulsie cu arc și înaintează în salturi de câte 10 metri. Pedala comprimă arcul și vehiculul pornește la comanda „hai!". In orice moment, calculatorul poate să transforme mașina în utilaj de întins șosele. Are accesorii utile pentru protejarea nervilor. Printre ele, se numără mâna metalică foarte ușoară și taceofonul, producător de liniște. Omului îi place atunci când este liniște; atunci el poate să-și spună părerea, dar, din păcate, în jur nu mai e nimeni. Din această cauză, mașina este reglată să-l asculte pe om.

Pornind de la principiul potrivit căruia polițistele nu pot rămâne virgine decât dacă știu să se apere, proiectantul a considerat că mașina trebuie să se apere singură pentru a rămâne intactă. A asigurat-o cu sistem de sigu-

ranță. A asigurat-o și cu o scară cu burghie, pentru eventualitatea în care s-ar defecta în aer, rămânând suspendată acolo, unde nu e nimeni. Nu se știe ce șansă are vehiculul de a se defecta pentru că, deși testele au fost terminate, nu s-a vândut încă niciun exemplar.

Tipul familial, pentru că oriunde trebuie să existe și ceva familial, are o cutie de scrisori detașabilă. E foarte ușor să trimiți sau să primești scrisorile făcute ghemotoc, în bile de mărimea unui ou de gâscă, catapultate și rostogolite electro-magnetic; nu se udă. Sensibilitatea mașinii face ca membrii familiei să se poarte frumos unii cu alții.

Ca orice autovehicul cunoscut, și acesta merge pe uscat, pe apă și în aer; depășește obstacolele, trecând pe lângă ele, ca orice obiect înzestrat cu rațiune. Priviți complexitatea acestui autobac și stingătorul de incendii! Stingătorul e cuplat cu ceasul de protecție, care măsoară și valoarea despăgubirii, în caz de accident.

Mașina face, spre deosebire de limuzinele uzuale, tot felul de discriminări. De exemplu, pentru vegetarieni există o linie de legătură cu o grădină ambulantă, iar pentru carnivori o legătură cu o crescătorie de porci.

Alte accesorii utile: antena anti-șoc măsoară șocul, pi- cioroangele și tălpicile detașabile vă fac să vă simțiți mai detașați. Mușamalizatorul mușamalizează. Acest mecanism al înțelegerii economiei de piață pe secțiuni s-a introdus pentru oamenii de afaceri. Ei vor înțelege, aici, că, pentru a se extinde o piață, trebuie să se facă mici demolări.

Deoarece s-a constatat că informatorii serviciilor de informații depășesc numeric populația țării, li se va permite

și lor să posede o mașină ca aceasta, de mare viitor. Nici copiii supradotați nu mai trebuie să meargă la școli speciale pentru a fi recuperați; mașina viitorului îi rezolvă și pe ei, fabricându-le ce trecut vor, și le construiește un viitor sigur.

Constructorul mașinii nu a făcut greșeala Puterii, aceea de a confunda masificarea maselor cu masivizarea lor. Așa cum țara noastră, frumoasă și bogată, dacă nu ar fi existat, ar fi trebuit imaginată, tot așa, viitorul nu poate să existe fără această mașină. Dacă nu ar fi existat, tot ar fi imaginat-o cineva până la urmă.

Pentru a nu crede că mai mult spunem ce se face, decât facem ce se spune, vă anunț: peste doar câteva zile, acest original mijloc de transport va intra în producție de serie. Vi-1 recomand cu căldură!

Discursul de prezentare avu un succes nebun. Bogătașii snobi și proaspeții îmbogățiți se și repeziseră cu întrebările asupra micului japonez. La celelalte standuri, prezentatorii se uitau unii la alții, nedumeriți, ridicând din umeri.

Prezentatorul cazanului-torpilă nu mințea; peste două zile începură vânzările. Tot mai mulți oameni aveau posibilitatea să constate, cu uimire, că mașina îi transportă, fără posibilitate de întoarcere, în viitor, acolo unde durere nu e, foamete nu e, nimic rău nu e, așa cum scria în prospect.

Dacă îi întrebi, cu toții spun că vor să rămână aici, să construiască reforma economică, alături de un guvern leșinat. Mint cu toții că nu vor să ajungă acolo. In realitate,

își vând casele, vechile automobile sau micile bucăți de pământ, pe care le posedă, pentru a putea achiziționa teribila drăcovenie. în acest fel, călătorind cu toții în timp, pentru că o mașină a viitorului nu poate fi altceva decât o mașină a timpului, oamenii au reușit să aducă țara, împinsă de un regim totalitar cu 200 de ani înapoi, în prezent. îl putem vedea cu toții.

OAMENI GOI PE STRĂZI

într-o bună zi, primarului i-a venit o idee strălucită, care, așa cum se va vedea, peste mai multe secole, va da roade. El a propus Consiliului Local adoptarea unei hotărâri, prin care să se interzică locuitorilor, indiferent de condiție socială, religie sau culoare, să mai umble goi pe stradă.

S-a lăsat pe spate, cu spătarul elastic al fotoliului, și a fixat cu privirea un punct pe tavan, gândind cinci minute, zâmbind unei idei interioare, apoi a chemat secretara și i-a dictat textul ce urma să fie dat la ziare, text prin care fixa o ședință ordinară de Consiliu.

Cvorumul fiind întrunit, a expus în cuvinte simple, de mult bun simț, cam ce i-a trecut prin cap, rugând insistent să se consemneze în procesul verbal.

— Nu cred că inițiativa domnului primar va avea sorți de izbândă, a spus primul înscris pe lista luărilor de cuvânt, un reprezentant al unui partid de extremă stângă. E adevărat că în antichitate oamenii puneau pe ei tot felul de pânzeturi, prinse cu ace de aur. S-a ajuns la o așa mare risipă de imaginație în conceperea brizbizelor, încât omul, „cel mai de preț capital", n-a mai avut nicio valoare. In plus, în acele vremuri, era frig. Nu s-a ajuns decât foarte curând la independența față de natură. Independența față

de mediu a dus, cum e și firesc, la o mai mare apropiere de natura umană. Forțele de dreapta au încurajat simplificarea modelelor de haine, culorile mai puțin enervante, dar să nu uităm că revoluția tehnico-științifică, promovată de forțele stângii politice, a introdus șpilhozenul unisex și unicelor. Doar mirosurile au fost diferite, în funcție de coeficientul de inteligență al fiecăruia...

— Ha, ha, ha! a sărit un consilier al unui partid din cealaltă parte a spectrului politic. Lucrurile începuseră să pută. Ca urmare a egalitarismului vostru de prost gust, toate puteau într-un singur fel. A trebuit să venim noi la putere, să dăm șulfele jos de pe oameni, pentru a se vedea unii pe alții într-o lumină adevărată.

Președintele de ședință a bătut cu ciocanul de lemn în masă, indicându-i recalcitrantului să ia loc și să vorbească atunci când îi vine rândul.

— Politica dezastruoasă a ultimelor guverne a adus omul în starea primară, l-a lăsat în fundul gol. In numele democrației, prost înțeleasă, se consideră individualismul ca un concept de bază și se uită munca în echipă, s-a enervat vorbitorul, privindu-1 pe deasupra ochelarilor pe acela care îl întrerupsese.

— Munca în echipă duce la devieri sexuale! i-a strigat, la rândul lui, din sală, consilierul de dreapta. Să-și vadă fiecare de treaba lui. Și la antici umblau oamenii goi, mai ales pe stadioane, la olimpiade, dar atunci nu aveau altă treabă decât să înalțe temple și să venereze frumusețea corpului uman. Nu-și prea puneau capul la contribuție.

Văzând că nu are cu cine vorbi și că e întrerupt tot timpul, consilierul de stânga a lăsat locul următorului vorbitor, un membru al unui partid ecologist.

— E posibil să mă considerați a avea aplecări spre stânga, dar nu este așa, a început acesta. Partidul nostru face parte din convenția de centru-dreapta, aflată la putere. Cu toate acestea, părerea mea este asemănătoare cu părerea primarului: oamenii goi strică peisajul. S-a constatat că, atunci când ies din casă, cetățenii orașului se dezbracă de tot ce au, ies la plimbare, pe străzi sau prin parcuri, și nu mai sunt atenți decât unii la alții. E adevărat că atenția aceasta e foarte bine mascată de educația pe care am primit-o, educație ce ne folosește și în relațiile de serviciu. Ce-ar fi, acum, în ședință, să lăsăm la o parte acest unic punct de pe ordinea de zi, care este introducerea sau nu a hainelor în afara locuinței personale, și să ne pornim a face remarci deplasate privind defectele fizice pe care le are fiecare? Vă spun că ar fi foarte rău. Are dreptate primarul: ceea ce nu se vede, nu intră în discuție. Dacă ne acoperim goliciunea, măcar la serviciu, nu trebuie să ne mai gândim cum să ne înfrânăm instinctele și nici nu mai avem nevoie de pedepse aspre pentru cei ce se iau unii de alții.

Următorul vorbitor, un social-democrat, a spus că lucrurile cele mai simple sunt moștenite din generație în generație și nu are rost să le schimbăm tocmai noi, că suntem mai breji. El a ținut să releve faptul că ultimele cercetări socio-psihice au demonstrat faptul că instinctele se aprind mai repede atunci când li se ascunde ceva. Un simplu cearceaf, pus pe o femeie, o face mai misterioasă,

mai atractivă, lucru care nu ne trebuie în societate, la lucru, prin parcuri sau magazine.

— Sunt de acord cu antevorbitorul meu, a spus un consilier socialist, urmând la cuvânt. Instinctele de procreare trebuie să se trezească acasă, la fiecare, când, după ce am luat masa, ne-am făcut de lucru prin atelier, am lucrat ceva pe calculator, am controlat lecțiile copiilor, am udat grădina, am tuns iarba sau ne-am uitat la televizor, trebuie să ne îmbrăcăm frumos, la cravată, cu pălărie sau fără, în cizme sau pantofi, după gust, și să ne ducem la culcare. Sunt de acord, însă, și cu primarul, care vrea, iată, după atâta amar de vreme, în care ne-am văzut goi, să ne vedem și îmbrăcați. S-ar putea relansa industria ușoară și s-ar putea crea multe locuri de muncă.

— Da, dar atunci nu am mai face altceva, toată ziua, decât să stăm și să ne admirăm hainele, din ce în ce mai sofisticate și mai fistichii, unii la alții. Unde ar mai fi eficiența muncii? l-a întrerupt un consilier de pe primul rând, din stânga.

— Având în vedere eficiența muncii, vă rog să nu mai întrerupeți vorbitorul! s-a enervat președintele ședinței. După luarea de cuvânt a primarului, își spune fiecare părerea, mai pertinentă sau mai puțin pertinentă, apoi își formează fiecare o părere, pro sau contra, și trecem la vot. întreruperile și discuțiile în contradictoriu ne fac să nu mai terminăm până deseară.

Deoarece socialistul nu mai avea nimic de spus, a luat cuvântul un consilier al coaliției de la putere, spunând că dezbrăcarea e o practică liberală, o eliberare de conven-

ționalismul ieftin, specific evului mediu, cu perucile, blănurile și păduchii lui, sau comunismului, cu maieul luat peste pufoaică.

— Ce rost mai are să ne ferim de frig, acum, când temperatura este constantă, pe toată planeta, din Siberia până la Ecuator? a întrebat liberalul, retoric. Industria ușoară e destul de bine dezvoltată. Dacă vrea cineva să se culce cu nevasta îmbrăcat în salopetă de mecanic, cu fular la gât, bocanci în picioare și căciulă în cap, e liber să o facă. Poate comanda la fabrică tot ce poftește. Industria merge în funcție de cererea clienților. Dacă vrei să te duci la culcare cu tractorul, nu te împiedică nimeni; fiecare face, la el acasă, ce poftește. Hainele încurajează traficul de droguri ascunse prin buzunare false, pot adăposti bani, multi dintre ei falși, sau truse de spart bănci. O cartelă de credit, legată de gât, și o geantă tip „diplomat", dintr-un material plastic ușor și transparent, sunt de-ajuns. Să luptăm pentru o societate simplu organizată! a încheiat.

Timp de o oră, s-au perindat la microfon mai multi consilieri, aprobând ideea îmbrăcării locuitorilor sau, dimpotrivă, criticând-o cu vehemență.

— La un buget de austeritate, cum este cel al orașului nostru, asta ne mai lipsește, să dăm miliarde de lei pe haine, a spus un vorbitor, relevând faptul că s-a pierdut tradiția croitoriei. Nici ce mai e la modă nu se știe, aceasta dispărând odată cu obiectul discuției. Să trimiți șomeri la calificare, în meseria de croitor, departe, în micile enclave, unde oamenii nu au evoluat și umblă îmbrăcați, e pierdere de timp și de bani. Nici nu mai există căi de acces

spre zonele respective. Mai bine am folosi banii să astupăm gropile din șosele, să construim mai multe școli sau să ajutăm sănătatea și cultura, a încheiat el.

— Unde sunt tradițiile noastre?! și-a început discursul un al doilea consilier, al unui alt partid de stânga. Unde sunt frumoasele noastre costume populare? Dacă un minoritar ține gura închisă și nu se exprimă în limba lui, nici nu știi că e minoritar. El se poate strecura în orice structură a statului, subminându-i autoritatea.

— Da, dar minoritarii tuciurii și-au pierdut obiectul muncii. Noi nu mai avem buzunare, unde să-și bage ei mâinile..., a sărit un consilier al forțelor de dreapta.

— Și, în plus, cine te împiedică pe dumneata să-ți pui un frumos costum popular, din zona unde te-ai născut, și să petreci o frumoasă seară tradițională, în intimitate, cu nevasta, dacă ești așa mare naționalist?! a completat un al doilea consilier al uniunii de dreapta.

— Să vă suiți voi în pat, îmbrăcați în costum popular, cu ițari de bumbac, cizme, laibăr și pălăriuță cu pene, pe o căldură înăbușitoare! a strigat consilierul de stânga în microfon. Am făcut nenumărate cereri, să vină să-mi repare climatizarea. Dacă noi, consilierii, suntem tratați cu dispreț, ce să mai vorbim de omul simplu, care umblă cu fundul gol pe stradă și după care am luat zece piei, printr-o fiscalitate înrobitoare? Eu vreau să ies cu nevasta și copiii, duminica, la biserică, îmbrăcat în costum popular, să mă admire lumea.

— E problema dumitale, a intervenit președintele ședinței. Aici discutăm o problemă cu implicații mult mai

profunde, cu repercusiuni neașteptate, imprevizibile în timp. Vă rog să reveniți la subiect!

— Nu revin la niciun subiect. Or să ne mănânce minoritarii. Lor le vine mult mai ușor să demonstreze ceva, altcuiva decât propriului lor popor... S-au înmulțit peste măsură și nici nu mai pot fi depistați, umblând goi pe străzi, ca și noi.

— Vă rog să treceți la loc!

— Nu trec niciunde!

— Mă obligați să amân ședința.

Auzind că e pericol să fie chemați din nou, consilierul s-a depărtat de microfon, făcând semne obscene, și s-a apropiat următorul înscris pe listă.

— Vreau să spun, la începutul luării mele de cuvânt, că nici eu nu suport minoritarii, care se chinuie să demonstreze că ne sunt superiori, dar un lucru trebuie să recunoaștem: și ei umblă goi pe stradă, la serviciu, și lor li se poate deregla climatizarea. Nu-i împiedică nimeni să se înmulțească. Pentru că nu se înmulțesc ca iepurii, e demonstrația faptului că au ajuns la un grad ridicat de civilizație. Au înțeles că, dacă trebuie să se înmulțească nu- mai pentru a fi majoritari, e prea puțin. Au înțeles că nu trebuie să facă din creșterea numărului de indivizi un scop în sine...

— Mai la obiect, domnule! a intervenit conducătorul ședinței.

— Mai la obiect?! Mai la obiect e faptul că suntem un oraș între orașe. Dacă ne apucăm să ne împopoțonăm fără aprobarea guvernului, parlamentului și președinției,

e posibil să ni se taie gazul sau să se bage armata peste noi. Eu zic să nu călcăm legea administrației locale și cea a funcționarului public. Să ne vedem de micile noastre hotărâri meschine, de spații comerciale, nume de străzi, salarii, comemorări, zilele orașului, delegații în străinătate și decernări de titluri!

A luat cuvântul și o reprezentantă a sexului slab și frumos, membră a unei formațiuni politice civic-liberale, arătând că, paradoxal, s-a micșorat numărul de violuri sau agresiuni verbale la adresa femeilor.

— Când ești gol, te gândești că poți fi tu însuți agresat, indiferent de sex, a concluzionat ea.

Trecând peste un mic incident, în care un cameraman, având intenția să-i facă loc femeii, să treacă la loc, s-a agățat de un fir, căzând cât era de lat, ședința *a* continuat. Părerile au fost pro și contra ideii primarului.

— Nu am nimic cu minoritarii, a spus un reprezentant al unui mic partid naționalist. Atâta timp cât nu fac rele, pe reprezentanții naționalităților conlocuitoare nu-i bagă nimeni în seamă. Vreau să spun că, după criteriul culorii pielii, unii, mai închiși la culoare, pot fi mai ușor de urmărit, când sunt dezbrăca ți, asta fiind treaba Poliției. Treaba noastră, a consilierilor, constă în faptul că, au n-au haine pe ei, bogătașii orașului sunt cei care ne pompează bani. In trecut, era lă modă sintagma ironică de „corupt în fund". Cum îl prindea pe parvenit, instanța îi decupa pantalonii în fund, supunându-1 oprobiului public printr-o hotărâre definitivă. Acum, corupții se acoperă cu acte și se ascund în spatele nudității, scăpându-ne printre degete...

— Vorbești prostii! a sărit un reprezentant al dreptei. Am ajuns până acolo, încât, cu haine sau fără, să nu vrem o anticorupție a corupției, ci o anticorupție curată. Vehiculăm noțiuni, numai așa, de dragul noțiunilor.

— Domnilor, vă atrag atenția că avem un singur punct la ordinea zilei. Nu discutăm despre minorități sau despre corupție.

— Cum să nu discutăm?! a sărit reprezentanta unui partid democrat. Unde e democrația și libera exprimare? Totul se leagă: civism, nuditate, minoritari, corupție, inflație... Se apropie, acum, ziua națională. Mie, în fiecare an, mi-a fost rușine să merg la depunerea de coroane de flori în fundul gol și n-am spus-o până acum.

— Concordă mai bine cu doctrina democrată, a ironizat-o un reprezentant al Domnului pe Pământ și membru al creștin-democrației, dar nu e lucru creștinesc.

— Ba e creștinește să te pregătești să mergi la Judecata de Apoi, a intervenit primarul.

Până când rumoarea creată a dispărut, conducătorul ședinței a bătut, în mod repetat, cu ciocanul în masă.

— E o problemă de conștiință, a spus el. De asta am fost chemați, să ne spunem părerea și să votăm așa cum ne dictează conștiința. Și mai lăsați-1 în pace pe Cel de Sus, nu-1 mai băgați în certurile voastre; păstrați-1 ca pe ceva sfânt și ca opțiune individuală!

— Nu aveți dreptate, a spus un reprezentant al dreptei liberale, urcând la tribună. Vorbiți de opțiune individuală și de liber arbitru, punându-ne să votăm o opțiune colectivă: ori toți dezbrăcați, ori toți îmbrăcați. Eu aș propune

o a treia cale: cine vrea îmbrăcat, să umble așa pe străzi, iar cine vrea dezbrăcat, să umble dezbrăcat.

— Vrei, poate, în spirit liberal, să plătească cine vrea impozite, în condițiile în care voi, liberalii, ați promis reducerea fiscalității și ați pus un ministru al finanțelor care a luat zece piei de pe noi? s-a enervat un consilier al social- democrației. A treia cale ar fi să plecați de la conducere.

— Domnu', domnu'! Nu are legătură cu discuția, a bătut președintele în masă.

Spiritele s-au încins în momentul în care unul dintre consilieri a trecut la microfon, în locul liberalului, și a lansat bomba. Nordic de origine, membru al principalului partid de opoziție, parafrazând anecdota cu girafa, el a lansat ideea că e posibil ca orașul nostru să facă parte dintr-o lume virtuală. Ei, consilierii, puteau să nu existe, să fie doar o îngrămădire de biți, care poate fi ștearsă de orice virus. Acțiunea lor de a iniția modificarea Constitu- > J
ției, printr-o hotărâre de Consiliu și o listă de semnături, putea fi stopată de o simplă întrerupere de curent electric, dacă nu erau băgați la timp în memorie.

— Cum e posibil ca noi, consilierii, oamenii de afaceri, funcționarii publici, până la ultimii paznici și gunoieri, să umblăm dezbrăcați pe stradă? a spus. M-am întrebat, de multe ori, unde a dispărut rușinea și am găsit un singur răspuns: așa ceva nu există. E posibil să fim doar piesele cu care se joacă vreun nebun pe calculator sau cine știe ce altă instanță superioară. De multe ori, vorbește gura fără noi sau facem lucruri necugetate. Nu mai vorbesc de irațională de a fi goi.

— E speculație ieftină! a strigat un socialist. Ați băgat calculatoare americane și ați înnebunit lumea.

— Ai citit prea multe romane science-fiction, a râs și președintele de ședință.

— Știu eu?! E posibil să fie cum spuneți voi, dar eu așa simt, că e ceva în neregulă cu noi și ar trebui să ne întrebăm ce, a spus.

— Ce ți se pare dumneata a fi în neregulă?

— în primul rând că afară s-a întunecat prea devreme, iar cei de pe ultimele rânduri au încremenit. Au rămas țepeni cei de pe ultimul rând, apoi, după un timp, cei de pe rândul următor. După aceștia, au încremenit cei de pe rândul trei, numărând din spate, apoi patru. Nici cei de pe rândul cinci nu mai dau semne de viață.

Consilierii așezați în primele rânduri s-au întors nedumeriți, apoi neliniștea a început să-i cuprindă pe rând.

— Ai dreptate, a spus conducătorul ședinței. Cei de pe ultimul rând sunt statui de marmură și s-a accentuat și paloarea fețelor celor de pe rândul următor. în felul ăsta, dacă e adevărat ce ai intuit dumneata, vom împietri și noi.

Au văzut cum albeața feței apare și la consilierii de pe rândul următor. Unul a dat să spună ceva și a împietrit cu gura deschisă, iar cel de alături rânjea tâmp. Cei mai mulți aveau întipărită pe față expresia mirării, a fricii sau o îmbinare între cele două. Capetele celor de pe ultimele două rânduri începuseră să aibă fisuri, iar brațul stâng al unuia se frânsese, căzând peste speteaza scaunului din față.

Speriat, președintele a lovit cu ciocanul de lemn în masă, vrând să suspende ședința, iar acesta s-a spart în mii de cioburi, de parcă ar fi fost din porțelan.

Primarul a urcat scările, vrând să spună ceva conducătorului ședinței, nimeni nu știe ce, și s-a oprit brusc, încremenind la mijlocul drumului, pe podium. Unii au dat să fugă afară, gândind că locul e de vină, iar cei mai mulți priveau muți, cu ură, spre ultimul vorbitor, cel care intuise dezastrul, împietrit și el la microfon.

începând din spate, consilierii au început să se fărâmițeze, fragmentele din ce în ce mai mici împrăștiindu-se peste tot.

într-un târziu, o femeie de serviciu a apărut din spatele draperiei ce străjuia sala de consiliu, ținând într-o mână mătura și în cealaltă un coș de plastic.

— Phiui, ce întuneric și târziu s-a făcut! Iar trebuie să mătur de pe jos resturile ăstora. Nu sunt în stare de nimic. Când să ia și ei o decizie, se fac bucăți. Acum, de unde să știu eu dacă trebuie să plec îmbrăcată acasă sau așa, în pielea goală?! Până la alegeri, când vor veni alții, mai sunt opt luni.

INVAZIA

Era o zi umedă de iarnă. Doi tineri, colegi și prieteni, stăteau de vorbă la o vodcă și o cafea, într-un bar de la subsolul unei tipografii. Clientela era formată din scriitori ratați, de la studenți, cum erau cei doi, până la pensionari.

Așteptau patronul, care era, în același timp, mare editor, având la el o culegere de texte scurte.

De la ora când trebuia să vină editorul, până în momentul când au încins o discuție în contradictoriu privind literatura bună, literatura proastă, economia de piață și punctualitatea, chelnerița le-a adus câte trei vodci și trei cafele de fiecare. Așteptau să vină a patra sută de mililitri de alcool.

Când a apărut fata, cel mai înalt dintre cei doi s-a ridicat în picioare, a ajutat-o să pună ceștile și paharele pe masă și s-a aplecat să-i spună ceva la ureche. Chelnerița s-a înroșit, a dat aprobator din cap și s-a depărtat grăbită, mimând o atitudine cât mai firească.

Cel mai scund și-a golit paharul, a salutat și a plecat, lăsându-1 pe deșirat să aștepte sfârșitul programului.

A doua zi, tânărul care a plecat primul în ziua precedentă, a venit mai devreme. A chiulit de la un curs pentru a-1 prinde pe editor. Era sigur că prietenul se cuplase cu fata și n-ar mai fi avut chef de discuții și literatură.

— George n-a venit?! s-a speriat chelnerița punându-i în față cafeaua de protocol.

— Ah, vă cunoașteți deja?!... Cred că ar trebui să apară. Nu are cursuri în dimineața asta. A fost cu tine?

— Sigur. Nu s-a văzut?

- Păi?!

— Am petrecut toată noaptea împreună, apoi ne-am apucat de bârfă... L-am lăsat adormit. Trebuia să vin la lucru.

— Normal. A băut mult?

— Destul de mult. Tu ești Matei, nu-i așa?

— Corect.

— Eu sunt Ella... Scuză-mă, acum! Am o comandă.

S-a depărtat, ducându-se spre celălalt capăt al sălii, iar studentul a urmărit-o cu privirea. Discuția cu clientul s-a prelungit destul de mult. Fata părea îngrijorată, iar bărbatul încordat. Era clar că nu venise acolo de plăcere.

Conversau întorcând privirea, când unul, când altul, spre Matei. Intr-un târziu, clientul s-a ridicat și s-au apropiat.

— Dânsul este inspector, a spus chelnerița.

— Ce fel de inspector?! A tresărit studentul.

— Aron Preda, inspector de poliție, s-a prezentat omul.

Arătând legitimația, s-a așezat neinvitat pe unul din scaune.

— Am făcut vreo prostie?! a întrebat tânărul.

— Nu. Am venit aici din cauza lui George Pană. Domnișoara spune că sunteți buni prieteni.

— Ce-a mai făcut?

— Nimic rău... A murit.

— Cum?!... a murit, s-a înecat Matei. E o glumă macabră... Deloc reușită.

— E realitatea. Câțiva colegi de-ai lui mi-au spus că ultima persoană cu care a fost văzut ați fost dumneavoastră, ieri, în crâșma asta.

— Nu știu cum s-o iau, dar, oricum, ultima persoană care l-a văzut este blonda care v-a adus la masa mea.

— Așa spune și ea.

— Orice ar fi, nu am voie să-mi pierd echilibrul, s-a încurajat tânărul. Cum a murit?

— A fost găsit de mătușa sa, care tocmai a venit de la țară.

— Mătușa lui trebuia să vină sâmbătă.

— Așa spune și fata.

— Mănâncă..., pardon, mânca la părinți și dormea la această mătușă; sunt prea mulți frați acasă. Cred că, din cauza asta, a dus-o pe chelneriță acolo... Nu-mi vine să cred... Aștept ca, din moment în moment, să apară în cadrul ușii.

A sorbit din cafea, clipind des, să nu i se vadă lacrimile.

— îmi pare rău, a spus inspectorul punându-i mâna pe umăr. îmi pare sincer rău. Asta nu e vârstă la care să mori.

Matei s-a ridicat în picioare privind în gol.

— M-aș duce la părinții lui, dar mi-e frică. Nu știu ce le-aș putea spune.

— Nu trebuie să mergi acolo. Lasă-i în pace! Sunt mis- tuiți de durere. E de-ajuns să mergi la înmormântare.

— Unde e acum?

— Cine?

— Prietenul meu.

— La morgă. Nu știm rezultatul autopsiei. Cred că e bine să mergi acasă. Când o să am nevoie de dumneata, te caut. Va trebui să dai o declarație.

Studentul a ieșit fără să scoată un cuvânt, iar inspectorul a cerut o vodcă dublă, să-și omoare timpul până la terminarea programului.

într-un târziu, fata a predat tura și s-a întors de la vestiar, ieșind însoțită de polițist.

A treia dimineață, Matei și alți doi prieteni au coborât în bar. Păreau destul de abătuti.

»

Tăcută, chelnerița s-a apropiat, așezându-se în fața mesei lor.

— Ce te-a întrebat inspectorul? a deschis Matei vorba.

— Despre George. I-am spus ce ți-am spus și ție. El mi-a spus că n-au fost urme de violență, dar nu asta voia de la mine.

— Ce voia?

— Să facem dragoste.

— Și?... Tu ce-ai spus?

— L-am dus la mine acasă și i-am făcut pe plac. Mi-a jurat că mă iubește, că o să-și lase nevasta și o să se însoare cu mine. Eu știu că astea sunt minciuni.

— Nu văd cum poate o fată așa frumoasă să se culce cu un boșorog.

— Aici e greșeala. Sunt prea frumoasă și nu îndrăznește niciunul să-și lege soarta de a mea.

— Ce-a mai spus?

— Că mă caută el.

— Nu asta. Despre George...

— Am vorbit, o grămadă de timp, despre diferite lucruri, dar nu am înțeles nimic. Nu a fost crimă, nici sinucidere, nici moarte naturală.

— Atunci, ce-a fost?!

— Nu știe nici el. Rezultatul de la laborator și autopsia au fost neconcludente. Deocamdată, nu e de reținut decât faptul că a fost găsit, așa cum a spus, „într-o poziție nefirească".

— Cum adică?

— Adică era chircit, în mijlocul patului, gol, ca și cum ar fi murit în chinuri groaznice sau s-ar fi cocârjat de frig.

— Ne cheamă la vreun interogatoriu, ne ia vreo declarație, ceva?

— Așa a spus, dar după înmormântare.

Și-a notat comanda și s-a dus la bar, lăsându-i pe băieți să comenteze ultimele știri.

Câteva sute de mililitri de vodcă au încins atmosfera, iar la plecare s-au consolat unul pe altul și s-au îmbrățișat, lăcrimând și bătându-se pe umeri. Matei a mai rămas vreo oră, să schimbe câteva cuvinte cu chelnerita.

înmormântarea a decurs înfiorător de simplu, fără discursuri de adio și fără plânsete sfâșietoare. Tatăl era împietrit de durere, frații erau prea mici și inconștienți pentru a putea înțelege ceva, iar mama defunctului era internată la nebuni.

A doua zi, Matei avea examen și se gândea să se odihnească două ore pentru a mai putea să repete materia. După tragicul eveniment, se concentra foarte greu.

Spre sfârșitul sesiunii, s-a dus la el un coleg, Paul Avram, să-1 scoată la o cafea.

— Ultimul examen e ușor. Nu are rost să te zbați atâta, i-a spus.

— Nu asta mă mănâncă, ci moartea lui George, a răspuns. M-a cuprins, așa, o tristețe... Cred că am plâns în somn. Am coșmaruri.

— Nu ai citit ziarele?

— Ce ziare?

— Nu astea locale. Cele centrale, au reporteri mai buni. Am găsit un articol destul de bine documentat. La 24 de ore de la moartea lui George, a fost găsit mort și inspectorul care făcea ancheta.

- Cum?!

— Cum îți spun, a ridicat Paul din umeri.

— Unde?

— Acasă la una, Ella Marcovici.

— Asta e chelnerita.

— Care chelneriță?

— Aia cu care s-a culcat George înainte de a muri.

— Parcă spunea ceva despre lucrul ăsta. Trecem pe la mine să-ți dau exemplarul cu articolul și coborâm la o băuturică, la bar, la tipografie.

— Nu merg acolo. Fata despre care vorbim, acolo lucrează. Aia mai frumoasă, blondă... Nu știu ce am, mi-e frică să dau ochii cu ea...

— Sunt mai multe blonde acolo. Nu-mi amintesc.

— Acum, când am auzit despre inspector, simt că nu mai vreau în ruptul capului să mai calc în barul ăla. Ea

vrea să facă dragoste și cu mine, dar e jenant. Mă gândesc la George, simt că îmi dă târcoale.

— Nu e una cu o cruciuliță agățată de urechea stângă?

— Ba da.

— Fii liniștit. Au arestat-o; are poza în ziar.

— Pentru ce au arestat-o?

— E principala suspectă. II știi pe Ilie?

— Care Ilie?

— Ilie Dobre, coleg cu noi. Brunetul scund care nu a apărut la sesiune...

— Ce-i cu el?

— A murit.

— Nu se poate.

— Ba se poate. Scrie în articol... S-a culcat și el cu fata și, se pare, a murit în aceleași condiții misterioase.

Au trecut pe la Avram, au luat ziarul cu articolul și au coborât în bar. Matei era destul de jenat și derutat.

— Vezi fata de acolo? a mârâit așezându-se la o masă mai retrasă.

— O văd.

— Ea e chelnerita noastră. M-ai mintit. * *

— M-au arestat, într-adevăr, a spus tânăra, apărută ca din pământ, dar mi-au dat drumul din lipsă de probe...

— Te cheamă Ella... și nu mai știu cum.

— Marcovici. Ce beți?

— Ca de obicei.

— Deci, vodci și cafele.

— Ai văzut articolul ăsta? a întrebat Matei.

— Sunt pline ziarele. Nu ai idee ce a fost, ieri, aici, până s-a enervat patronul și le-a organizat o conferință de presă. Le-a băgat pe gât și o băutură foarte scumpă... Știi, ziariștii sunt cam zgârciți; au fost învățați să mănânce și să bea pe gratis, la colocvii, ședători culturale și conferințe de presă. Nu cred că vor mai veni. Avantajul meu a fost că am spus povestea la toți odată. Șefu' nu-i mai primește; încurcă locul și nu consumă nimic. S-au mutat la scara blocului, unde locuiesc eu, și se întrețin cu gazda, o babă acră și guralivă. Mi-e și frică să mă duc acolo.

— Spune-i patronului să te țină două ture! Câștigi dublu.

— Nu pot rezista. Munca e grea și 20 de ore în picioare...

S-a depărtat pentru a lua o comandă, apoi s-a apropiat de bar.

— Ai citit articolul? l-a întrebat Matei pe coleg.

— Da, dar nu cu multă atentie. Ti-am văzut numele trecut acolo și am venit la tine. Nu e problema mea.

— Nu chiar. Am văzut cum îți lucesc ochii.

— N-aș putea spune că îmi displace fata.

— Gândește-te că ea e singura legătură dintre cele trei decese!

— M-am gândit, dar nu pot să cred că e o criminală. Pare, mai degrabă, o apariție de basm, o fată care respiră, prin toți porii, vitalitatea omului de la țară.

— Ce idilic, a spus Matei ridicându-și ochii din ziar. Ia, ascultă!

I-a citit paragraful în care se amintea de niște pete roșii descoperite pe chelia inspectorului. După ce l-au

ras, au ob-

servat pete și pe capul lui Ilie, colegul lor. La George au consemnat faptul că petele erau, posibil, din naștere.

— Ziariștii nu prea au habar de medicină.

— La ce le trebuie? Sunt și o grămadă de medici care nu au habar de medicină. Știi cine avea acces la facultatea asta...

— Se vorbește de un chemotactism negativ, care a făcut ca majoritatea spermatozoizilor să fie respinși și distruși. Se presupune că, un număr dintre aceștia, s-au înmulțit peste măsură și li s-a accentuat puterea de a perfora o membrană. Ei s-au întors în uretră, pătrunzând în vezica urinară. La inspector, s-a găsit o substanță azotată necunoscută, care atrage celulele sexuale masculine. La Ilie, nu s-a găsit această substanță... După asta, celulele reproducătoare au trecut prin peretele vezicii urinare...

— Nu se poate!

— Așa scrie.

— E science-fiction.

— Ăsta e punctul de vedere al celor mai mulți intelectuali, inclusiv al literaților. Tot ce se abate puțin de la realitate și ce nu pot ei să înțeleagă, e SF. Nu trebuie să uităm că orice lucru e imposibil exact până în momentul când se întâmplă. Gândește-te că, acum o mie de ani, ne-am luptat cu TBC-ul, iar acum suntem învinși de SIDA! Ziariștii nu au făcut altceva decât să copieze rezultatele autopsiilor.

— Pentru banii pe care îi primesc, nici nu are rost să-și prea bată capul.

— Curat profesionalism. Ăștia, de la putere, își plătesc mai mult amantele. Nu încurajează presa.

— De ce nu ne ocupăm noi de povestea asta?

— Nu știu. Sunt prea aproape, ca să văd clar. Mă șochează moartea colegilor noștri. Nu mă pot concentra să scriu un rând; să refac traseul unei anchete, nici atât. Nici nu-mi plac anchetele. Știi și tu că, în ultimul timp, m-am ocupat numai de cronica cinematografică.

In tăcere, și-au terminat băuturile și s-au despărțit.

După câteva zile, s-au întâlnit în anticamera unui medic legist și au izbucnit în râs; amândoi erau împinși acolo de aceleași îndoieli și de aceeași curiozitate.

— Aveți noroc, le-a spus medicul. Sunt un om calm și inepuizabil. După gălăgia care a fost aici, ar trebui să omor un ziarist. Faptul că nu o voi face niciodată, e demonstrat de prezența voastră aici. A mai trecut o jurnalistă, de dimineață, dar nu a înțeles nimic din ce i-am explicat.

— Și mie mi se pare un caz de neînțeles, a spus Matei.

— E absurd, dar, paradoxal, ușor de explicat, a spus specialistul.

Le-a făcut o schemă și le-a colorat fiecare segment în parte.

— Vedeți, eu cred că fata este de vină, dar ea habar nu are despre acest lucru. Oricât ar ancheta-o, nu pot scoate nimic de la ea. Nu au ce.

— Dar, e un pericol social, a spus Paul. S-a culcat așa ușor cu inspectorul acela chel și burduhănos...

— Nu cumva ți-a trecut prin cap să faci dragoste cu ea?! a râs doctorul.

— Sincer să fiu, mă atrage fata.

— Iți spun, ferește-te de ea! I-am spus și ei să nu se mai împerecheze cu nimeni.

— Nu cred că sunteti atât de naiv să credeți că va face asta, a spus Matei. I se scurg ochii după mine. Cred că am fost la un pas de moarte. Norocul meu a fost că sunt inhibat de sesiune și nu pot să mi-1 scot pe George Pană din minte...

— Am propus să fie supravegheată permanent. Nu știu ce vor face și nici nu mă interesează.

— Credeți că are inteligență redusă sau se ascunde foarte bine în spatele prostiei mimate? a întrebat Paul Avram.

— Vom vedea, dar, oricum ar fi, ai grijă! Se pare că ai o atracție neobișnuită față de ea. Nu contează cât este de deșteaptă; totul depinde de puterea voastră de percepție, de cât sunteți voi de proști sau de inteligenți.

Punând cap la cap tot ce au aflat și de la microbiologi, medicul le-a împărtășit concluzia că, printr-un proces electro-chimic misterios, spermatozoizii se înmulțesc peste măsură și capătă o putere de penetrare extraordinară. Puteau să treacă ușor prin uretră, prin pereții vezicii urinare, peritoneu, sistem sanguin sau limfocitar. Puteau trece prin organele abdominale sau toracice, rămânând acolo sau mergând mai departe. Puteau perfora chiar și sistemul osos, puteau ajunge la creier sau extremitățile membrelor; nu aveau o direcție previzibilă.

Le-a arătat probele recoltate din diverse organe, apoi i-a pus să se uite la microscop. Celulele sexuale, după un timp, își pierdeau din forță, dar ultimele, găsite în creierul și organele interne ale lui Ilie Dobre, erau încă vioaie.

— Parcă gândesc, a spus Paul. Nu au o mișcare chiar haotică; se strâng în grupuri compacte sau șiruri paralele, perfect ordonate. Uite, ăla care stă nemișcat, parcă le comandă o plutire sincronizată, ca un dans.

— Mi se pare cea mai mare tâmpenie auzită vreodată, a spus Matei.

Doctorul le-a explicat că nu e chiar o tâmpenie și că senzația lui a fost aceeași, faptul că spermatozoizii gândesc și, odată scoși din mediul lor biologic normal, capătă o așa mare putere de adaptare, încât trec și prin oase. Nu substanța azotată misterioasă, găsită la autopsia inspectorului, era cauza, ci, probabil, vreo substanță ce se secreta sau se sintetiza în vaginul fetei. în favoarea acestei idei, pleda faptul că spermatozoizii nu și-au continuat drumul normal, ci s-au întors în mascul. Putea fi vorba de vreo inducție psihică, spontană sau conștientă. Nu știa; poliția nu a dat voie legistului ca, împreună cu o echipă de specialiști, să testeze chelnerița și să culeagă probe.

— Dacă aș scrie o povestire cu un subiect de genul ăsta, ar ieși o chestie de slabă factură.

— Ar fi o scriere slabă din două motive, a spus medicul. în primul rând, aici este ca și cum ai vrea să faci literatură din descrierea viselor. Când povestești un vis, sună frumos, acesta fiind îmbrăcat adecvat de imaginația ascultătorului, dar, când vrei să-l prezinți în scris, vezi că

nu are valoarea scontată; imaginația cititorului nu ajunge la înălțimea imaginației celui care ascultă...

— Si, care ar fi a doua cauză a eșecului unui astfel de demers? a întrebat Matei văzând că atenția doctorului l
este abătută în altă parte.

— Slaba dotare tehnică. Dacă ar veni, acum, aici, niște extratereștri, fie că nu i-am putea percepe, neavând cu ce, fie că am avea sisteme de percepție diferite, paralele, nivele de cultură științifică sau de alt fel diferite etc.

— Ha, ha! a făcut Paul. Vreți să sugerați faptul că aceste celule sexuale ar fi gazda unor ființe subatomice, iar acestea le-ar încărca energetic și le-ar folosi ca vehicule, în mediul biologic strâmt.

— Nu m-am gândit chiar așa, dar, oricât ar părea de absurd, asta am vrut să spun. Vă dați seama cât trebuie să încarci energetic un spermatozoid pentru ca acesta să treacă prin cutia craniană.

— Dacă au trecut prin cutia craniană, înseamnă că au ieșit în afara capului. Spuneați că devin foarte rezistenți în afara mediului lor biologic.

— A mediului lor biologic normal. După ce voi primi aprobare să cercetez fata, voi descoperi cauza. Nu știu dacă celulele au părăsit cadavrele, dar am descoperit că s-au plimbat pe sub stratul comos al pielii capului, în special, și mai puțin în rest. Vedeți petele astea roșii de pe cap? Provin din aglomerarea a milioane de celule sexuale masculine la un loc.

Le arătă câteva poze color, apoi mărirea acestora.

— Cum rămâne cu înmulțirea extraordinară a unora. în favoarea distrugerii altora? a întrebat Matei. Scrie ceva, în sensul ăsta, într-un ziar.

— Și cum rămâne cu respingerea lor, înapoi, în uretră? a întrebat Paul.

— Sau cu faptul că partenerii fetei au murit? a întrebat Matei, lansându-se într-o tiradă despre modul umanist de a se lansa în acțiune, mod cu care ar trebui să fie dotate ființele extraterestre, după părerea specialiștilor în ozeno- logie.

— Prea multe întrebări pentru un singur răspuns, i-a domolit medicul, explicându-le faptul că, atâta timp cât dotarea tehnică este precară, ar fi mai bine să ia totul ca pe o simplă teorie, o idee trăsnită de-a lui, dacă vor.

S-au despărțit lăsând discuția neterminată. Și neterminată a rămas; un examen i-a împiedicat pe studenți să revină în seara următoare.

Când l-au vizitat din nou, peste două zile, l-au găsit mort, gol, în aceeași poziție chinuită în care fuseseră găsiți și ceilalți, făcuți ghem, ca niște fetuși.

S-a filmat, s-a pozat, s-au luat notițe, s-a măsurat, s-au încheiat procese verbale și s-au luat o serie de declarații. Au chemat-o și pe chelneriță, apoi au pus-o în libertate din lipsă de dovezi.

Polițiștii și anchetatorii simțeau că nu a fost sinucidere, dar nici crimă nu aveau certitudinea că e. Simțeau, după atâția ani de meserie, că fata e vinovată, dar nu se putea stabili nicio vină. Erau supărați că fusese ucis un coleg

de-al lor, inspectorul, dar aveau ordin să nu întreprindă nimic, deocamdată; făcuseră și așa prea multe greșeli, îm- pușcaseră prea mulți oameni nevinovați. Asta dusese la deteriorarea imaginii țării în lume și nu mai puteau risca acțiuni pe cont propriu.

— Ai fost la el?! au luat-o Matei și Paul la rost pe chel- neriță, atunci când a apărut la masa lor să ia comanda.

— Nu știu despre ce vorbiți, a spus fata. Beți ca de obicei sau doriți altceva?

— Dorim altceva, s-a trezit Matei că afirmă.

— Altceva, ce?

— Eu doresc să nu ne minți.

— Are vreo importanță?

— Nu știm încă.

— Să lăsăm șaradele! s-a enervat Paul. Adu-ne două vermuturi cu gheață!

Matei și-a dat seama că fata mimează prostia. Poate că ea nici nu avea controlul, poate că era manipulată de forțe străine din interior, forțe afirmate de medic.

Polițiștilor și procurorilor le-a declarat același lucru: că nu a fost niciodată la legist acasă și că nu l-a văzut decât o singură dată, la Poliție. Lipsa amprentelor ei era derutantă; singură, nu ar fi fost în stare să șteargă urmele. Trebuia să fi avut un complice. Acest lucru intra în contradicție totală cu faptul că s-a găsit o eșarfă roșie la locul crimei, exact ca în romanele polițiste proaste. Putea fi eșarfa oricui, modelul fiind întâlnit la gâtul multor femei, dar Matei știa. Aceea era a fetei; o purta tot timpul și, ime-

diat după crimă, n-a mai avut-o. Acest lucru putea însemna totul, dar, în același timp, putea să nu însemne nimic.

După un timp, chelnerița a apărut la bar cu eșarfa la gât. Putea fi una nou cumpărată. Lui Matei îi era greu să verifice acest lucru; și lehamite. In consecință, a tăcut; era o probă prea subțire pentru a putea incrimina pe cineva.

Când fata i-a spus, fără s-o întrebe nimeni, ca din întâmplare, că o astfel de eșarfă poți găsi oriunde, chiar și la el acasă, tânărul a luat-o ca pe o amenințare. A devenit mai neliniștit și mai atent, în timp ce o privea, reconside- rându-și poziția în legătură cu inteligența ei.

In realitate, nu era decât un avans.

Matei a picat examenul și l-a sunat pe Paul, să se întâlnească la bar pentru a-și îneca amarul în alcool. Și-au dat întâlnire în altă tură decât cea a Ellei, dar au avut ghinion.

— Lucrezi în continuare? a întrebat-o Matei.

— Fac și tura unei colege, a răspuns fata depărtându-se.

— Nu știu ce mă atrage la ea, a spus Paul. îmi vine s-o pun jos, aici, în public, ca pușcăriașii.

— Teoria feromonilor.

— în același timp, nu știu ce o atrage pe ea la tine. Ai observat cum te privește?

— Cum mă privește?

— Cu un interes deosebit, foarte greu de mascat cu indiferența. Femeile sporovăiesc vrute și nevrute și sunt volubile atunci când sunt realmente dezinteresate. Asta e în călduri, ca fetele de la țară.

— Deși e o frumusețe, nu mă atrage, a spus Matei, răsfoind ziarul. Dacă e adevărat ce ne-a spus doctorul, este

un pericol social. E puțin probabil că va catadixi cineva să demonstreze presupunerile ascultate de noi. Mă uimești. De obicei, frica de moarte nu e excitantă, ci factor inhibitor.

— Nu știu ce e cu mine, mă atrage, dar nu vrea ea să meargă. Am încercat, fără succes, s-o duc acasă. Mi-e frică, știu că e posibil să fie o criminală. Totuși, atracția învinge frica. Simt că îmi fierbe sângele.

— Poate a început s-o atragă inteligența.

— Ia vezi!

Au râs amândoi, încercând să abată sensul discuției în altă parte. Când a venit Ella cu băuturile, Matei a lăsat-o să pună tava pe masă, apoi a apucat-o de mână, lăsându-1 pe Paul cu gura căscată.

— De ce tremuri?

— Nu tremur, a reușit fata să îngaime.

— Vii cu mine, după program?

- Da.

I-a dat drumul, spunându-i să le aducă, din două în două ore, câte un rând de vodci și răcoritoare.

Sărbătorea un eșec și se pregătea de un eșec și mai mare.

— Ce ți-a venit?! s-a mirat Paul.

— Am simțit și eu că îmi fierbe sângele. Nu știu ce mi-a venit, așa, deodată.

— Asta e vrăjitorie. Ne-a băgat în draci. Ce vei face?

— Am să mă culc cu ea.

— Te-a încins alcoolul. Crezi că am să te las să faci vreo prostie?

— Gelozie?

— Gelozie, pe dracu'! Avem o grămadă de colege, cel puțin la fel de frumoase ca asta...

— Atunci?!

— Niciun atunci. îți spun să te potolești.

— Suntem o națiune de oameni liberi. 1

— Dacă vrei să te sinucizi, e treaba ta. Să nu spui că nu te-am prevenit.

Au băut până la ora închiderii, apoi Paul s-a prefăcut că merge acasă și s-a ascuns după un camion.

A ieșit și Matei. Când a apărut fata, a dus-o cu el. La casa părinților, avea intrare separată; putea veni oricât de târziu dorea, nu deranja pe nimeni.

Paul i-a urmărit. Spre dimineață, fata a deschis o fereastră și i-a făcut semn. Amorțit și înghețat de atâta stat la pândă, a părăsit colțul casei vecine, a traversat strada și a intrat.

— E mort? a întrebat-o.

— Da, a răspuns chelnerița. Fă curățenie!

Colegul i-a făcut o injecție, a așezat cadavrul în altă poziție, sugerând o sinucidere, și a șters toate amprentele. Au ieșit, uitându-se, o bucată de drum, în toate părțile.

Cum nu-i urmărea nimeni, au coborât la metrou. La ultima stație, au luat un tramvai, au coborât și au traversat curtea unei întreprinderi de reciclare a deșeurilor metalice, apoi s-au furișat, pe lângă niște hale dezafectate, spre zidul orașului.

— Scara de fânghie trebuie să fie pe aici, pe undeva, a spus Paul, căutând prin ierburi.

A găsit-o și a atașat-o cu greu la dispozitivul de lansare, mânjindu-se cu vaselină până în vârful urechilor.

— Ne-o fi urmărit cineva? a întrebat fata.

— Nu cred. Cine să se aventureze până la marginea orașului și de ce?

— Nu știu. Mai sunt și mutații genetice. E posibil să-i vină vreunuia ideea să sară peste zidul timpului și să evadeze.

— Ei știu că afară nu se întâmplă nimic.

— Poate vor să umple golul cu prezența lor.

— Cred că nu le dictează interesul să facă asta. Dincolo, timpul trece mai repede. Unde se precipită lucrurile, ca în oraș, timpul rămâne în urmă, trece mai încet.

Fata s-a dat câțiva metri înapoi, iar Paul a programat calculatorul manetei de lansare. Scara s-a înălțat, înfi- gându-și ghearele, cu precizie matematică, în coama zidului. Ar fi avut destule mijloace mecanice să-l străpungă, să nu se cațere atâtea sute de metri, dar era periculos. Spargerea unui zid al timpului putea provoca evenimente imprevizibile și nedorite. Se cunoștea dezastrul produs prin desființarea unui zid al Chinei, acum o mie două sute de ani, de trupele engleze ale amiralului Choe.

Au urcat până sus, între nori, au tras scara în partea cealaltă a zidului și au pornit să coboare. în depărtare, prin ceață, se vedea câmpia acoperită cu ierburi uscate.

Odată ajunși jos, Paul s-a depărtat câteva zeci de pași. — Atenție! a strigat fata.

- Ce e?

— Nu sunt sigură, dar cred că în fața noastră se cască o prăpastie. Mi s-a părut că o văd printre vălătucii de ceață.

Au înaintat cu prudență și, pentru că se ridica soarele și vizibilitatea era mai crescută, au văzut că aveau în față o vale stâncoasă, pe fundul căreia curgea un râu firav.

— De jur-împrejur, cât puteai vedea cu ochii, nu a fost decât câmpie, s-a mirat Ella.

— Da, dar ai uitat că aici timpul trece mai repede și poate să transforme totul în prăpastie.

— Avem vreo șansă să trecem dincolo?

— Numai dacă ne deplasăm de-a lungul zidului, spre izvoarele râului, a spus Paul.

— Lucru pe care nu-1 veți putea face niciodată, s-a auzit, puternic, glasul lui Matei din partea cealaltă a prăpastiei.

îi privea, stând în picioare, zâmbind sardonic și fluturând o armă de vânătoare cu sistem electronic de detecție.

*

— N-ai murit?!

— Nu.

— Nu ești uman?

— Nu sunt uman.

— Ce vrei?

— Să vă întoarceți în oraș și să vă continuați misiunea.

— Dacă nu vrem?

— Vă împușc.

— Eu nu vreau, a hotărât Paul.

— E opțional, a spus Matei ridicând arma și împușcându-1 drept în cap.

Nonumanul a căzut, apoi s-a chircit, strângându-se într-o masă amorfă. în scurt timp, a devenit din ce în ce mai lichid, s-a prelins printre ierburi și s-a infiltrat în pământ.

Speriată, Ella s-a depărtat, fără să scoată un cuvânt, și a început să urce scara, parcurgând drumul înapoi. Matei a privit un timp în urma ei, apoi a pomit-o spre drumul ce ducea la navă.

Odată ajunsă dincolo de zid, fata a strâns cu grijă scara și a ascuns-o, punând prelata și crengile la loc, peste dispozitivul de lansare. Nu se putea ști; poate prindea o altă breșă temporală și părăsea orașul.

S-a uitat la ceas și s-a depărtat, printre halele și depozitele periferiei, spre prima arteră circulată. A căutat prin buzunare, să vadă dacă are bani de un taxi și și-a privit, încă o dată, ceasul. Mai avea douăzeci de minute și intra în tura a doua.

Gândindu-se ce repede s-a făcut ora amiezii, dincolo de zid, i s-a făcut frică. Timpul trecea așa de încet pe aici.

INVESTIGAȚIE IN LACRIMA

Voiau să meargă pe străduța prăfuită și pustie din față.

Contrar voinței lor, Can și Ideea se îndreptară, în următoarele frânturi de secundă, exact în direcția opusă. Nu știau de ce fac asta și ce forță ascunsă le călăuzește pașii. Din când în când, îndrăgostiți, se priveau fără a fi atenți pe unde trec. Admirau, amândoi deodată, câte o casă cu ziduri înalte și reci sau se împiedicau, în același timp, de pietrele pavajului, perfect sincronizați.

Rostogolitoare, Lacrima îi strivi și îi integră. Se știa că, într-o zi, va coborî de pe munți și va hoinări pe străzile înguste ale Orașului, alegându-și ținta. Venea fără veste; nimeni nu putea indica ziua venirii.

Și, iată, clipa sosise; urlând, femei, copii, bărbați, se aruncau cu fața spre dalele reci ale drumului așteptând ca Lacrima să treacă sau ca lichidul ei uleios să le cuprindă gâtul și membrele ca în clești. Așteptau cristalele uriașe, să le zdrobească frunțile, să le facă terci encefalul sau să li se înfigă între omoplați, luându-i ca pe niște frigărui, aruncându-i în gura hămesită a Lacrimei.

Sfera uriașă se rostogoli până la ei, nelăsându-le timp să se ferească. Can și Ideea se contopiră cu Lacrima; strigătele de ajutor nu fură auzite și, chiar dacă ar fi putut fi

auzite, nimeni nu avea chef să se bage. Dacă un om ar fi făcut-o, se știa că ar fi fost aspru pedepsit, deși nu se poate preciza în ce consta pedeapsa, datorită ambiguității delictului.

Lacrima pomi să se rostogolească înapoi, în josul străzii, micșorându-se vizibil, până la urmă nemairămânând nimic din ea.

Ecoul strigătelor celor doi se mai ciocni un timp de pereții caselor, apoi se frânse în sunete disparate, din ce în ce mai slabe.

— Urcați-vă repede!... Și încetați odată cu zbieratul! se auzi un glas.

Apropiindu-se de colină, Lacrima se materializă din nimic și începu să crească vertiginos, atingând dimensiunile maxime. Se așeză pe vârful înverzit al ridicăturii de pământ, încremenind.

— Eu sunt, se auzi din nou glasul, din interior.

Can și Ideea păși ră cu prudență pe dalele reci ale încăperii, căutând un punct de sprijin.

— E ușor de spus „eu sunt", rosti Can. Poți fi orice; atâta timp cât ne ții în întuneric, ești ca și inexistent.

In sală se făcu lumină și se apropie omul care spusese că este.

— Așa mai merge, spuse Ideea, privind reflectoarele ce emiteau o lumină densă, albastră, reflectoare ce împânzeau tot tavanul încăperii semisferice.

— E una din invențiile mele; eu sunt inventator, spuse omul. Substanța pulverulentă influențează retina și te face să vezi pe întuneric. Vă găsiți în pântecul Lacrimei.

Tot ce vine de la tavan, sunt liniile de forță ale unui magnetism special, ce mențin această substanță în suspensie, în aer.

— Nu e prea complicat? întrebă Ideea.

— Nu. In acest caz, nu.

— Așaaa?! se miră Can.

— Da, răspunse inventatorul.

— Și ce dorești de la noi?

— Vreau să vă arăt Lacrima, locuința mea. E ultima mi- nune a tehnicii... Veniti!

*

Cei doi îl urmară până în dreptul unei dale rotunde.

Particulele pulverulente din jur deveniră roșii, începând să le ciuruiască hainele vechi și ponosite. Praful luminos deveni din nou albastru, iar dala pe care se așezaseră începu să coboare, cufundându-i într-un bazin plin cu apă călduță. în contact cu pielea, apa începuse să devină tot mai vâscoasă.

La început, se simțiră bine, stratul de molecule acoperitor fiind mai răcoros, apoi se simțiră jenați; undele divers colorate se închegau pe ei, metamorfozându-se în haine de toată frumusețea.

între timp, dala se ridicase, integrându-se între celelalte, cu pocnet sec.

— Nu haine v-ați dorit? întrebă inventatorul.

— Sunt, într-adevăr, minunate, spuse Ideea pipăind țesătura fină a rochiei albe.

Admiră pantofii, mănușile din dantelă, lungi până deasupra coatelor, apoi încercă, fără succes, să-și scoată pălăria enormă, cu multe pene.

— Nu! strigă inventatorul. în Lacrimă, hainele voastre sunt chiar epiderma voastră.

Femeia tresări și își trase mâinile cu repeziciune.

— Totuși, spuse Can, aș vrea să arunc floarea asta agățată de gulerul hainei; nu că m-ar deranja, dar nu-mi place.

— Imposibil. Priviți aceste plante mimetice! în ele vă puteți vedea; aveți costume complete, nu lipsește nimic. Și... nici nu trebuie să lipsească. Așa, sunteți voi înșivă.

Cei doi crezură că se privesc în oglindă; în realitate, dublurile erau plantele mimetice, care executau aceleași mișcări. Can își pipăi dublura, iar dublura îl pipăi pe Can.

— De necrezut, spuseră Can și dublura în același timp.

— Nu e deloc de necrezut, spuse inventatorul. Sunt simple plante mimetice.

Distruse plantele, apoi îi chemă pe cei doi. Can și Ideea îl urmară. Peretele alunecase către dreapta și în fața lor apăru modelul standard al plantei mimetice.

— Poate imita gesturile, zâmbetul, plânsul, gândurile, orice; poate imita și o navă cosmică; te poți înălța cu ea la ceruri. Dar cel mai nostim e faptul că, atunci când funcționează, te poți trezi cu un exemplar aidoma ție, o umbră materială. Vă place?

— Seamănă mai mult cu o pasăre, spuse Ideea.

— A rămas așa pentru că i s-a terminat energia; pasărea reală e făcută demult friptură. Mai are și câteva defecțiuni mărunte pe care urmează să le depistez. Până atunci, folosesc planta asta drept model de studiu. în plus, a început să se metamorfozeze în lipsa modelului.

Vă dați seama că nu-mi convine!? Vreau să plantez în Oraș numai exemplare cu funcții limitate de mine.

— Pământenii știu de invenția asta? întrebă Can.

— Nu. Și nu le spun. Nu mi-ar da voie să le fabric; mi-ar confisca tot.

— Cum, pământenii nu știu ce se întâmplă aici? se miră și Ideea.

— Așa cum vă spun, răspunse inventatorul. Totul îmi aparține.

— înseamnă că Lacrima dumitale circulă ilegal. Noi ne aflăm aici din greșeală, spuse Can.

— Nu vă aflați din greșeală. Eu am hotărât să vă integrez și v-am integrat, se enervă inventatorul.

— Dar e ilegal! strigă Ideea. Pământenii ne vor salva.

— Dă-ne drumul! spuse Can.

Inventatorul nu răspunse. întinse mâna spre planta mimetică și începu să le explice rostul orificiului cu margini dințate și ale diferitelor plăci metalice, arătându-le drumul parcurs de impulsuri până la sistemul electronic de metamorfoză. Clarifică rostul diferitelor lame spiralate, așezate într-un alt colț funcțional, și al tuburilor cu forme și denumiri curioase, apoi desfăcu două comete de zinc, antrenate în mișcare de treizeci de rotițe zimțate minuscule.

Ideea uitase de faptul că se găsește într-o Lacrimă ilegală și începuse să pună întrebări privitoare la partea fonică și la angrenajul electronic, în ciuda faptului că nu înțelegea nimic din complexitatea explicațiilor.

— îmi place cum sună, spuse ea mai mult pentru sine.

Can se apropiase de tubul transparent din mijlocul încăperii, pipăindu-1 nedumerit, neliniștit, căutând să-și amintească unde mai văzuse ceva asemănător, și izbucni în râs.

Ceilalți se întoarseră și îl priviră mirați.

— Pe Pământ, astfel de tuburi folosesc pentru acuplări psiho-sexuale. E chiar o glumă care spune că s-au obținut copii în eprubetă; asta, bineînțeles, dacă eprubeta e un cilindru de 2 metri pe 1.

își dădu seama că numai gândise fraza, uitând s-o exprime; Ideea asculta, în continuare, explicațiile inventatorului.

Apăsă pe unul din cele două butoane ale tubului și auzi un zumzet abia perceptibil.

— Dacă vreți, vă pot arăta colecția mea de îngeri, se întoarse inventatorul într-un târziu.

— îngeri?! se miră Ideea.

— Desigur. în orice Lacrimă se găsesc doi-trei îngeri. Eu am foarte mulți.

Ușile liftului chemat de Can se deschiseseră; inventatorul intră și făcu semn celor doi să-l urmeze. Liftul coborî și se opri de la sine într-o încăpere-muzeu.

Pe soclurile lor, îngerii se găseau în cele mai stranii poziții; cei mai mulți erau cei cu membrele superioare ridicate și aripile strânse de-a lungul coloanei vertebrale, cu vârfurile penelor albe ajungând până la nivelul genunchilor, de parcă ar fi vrut să înoate. Stăteau pe degetele mari de la picioare, ignorând atracția gravitațională, cu bărbia împinsă înainte, în prelungirea gâtului subțire.

— I-am pescuit în râu, spuse inventatorul.

— Cu toate că e interzis?! întrebă Can.

— Cu toate că e interzis, răspunse inventatorul. Am foarte mulți; am mii de astfel de camere, la toate nivelurile. Mă simt ca o zeitate, mă simt ca un prim-ministru cu zeci de departamente și secretariate.

— La un moment dat, Lacrima se va umple. Ce vei face? întrebă Ideea.

— Nu se va umple; într-o lacrimă încap o infinitate de lucruri, iar aceasta, construită de mine, e una din cele mai perfecționate. Pământenii ar da mult s-o aibă.

Trecură în sala unde se găseau îngerii cu aripi frânte, încercând să se opună vârtejurilor și curenților de apă, să iasă din nou la suprafață, aceștia se alegeau cu una sau cu amândouă aripile fracturate. Cei mai mulți aveau mușchii crispați de groază, dar se găseau printre ei unii pe fața cărora se vedea întipărit un zâmbet extatic. Poziția lor era cu totul alta; așezați pe spate, cu șira spinării mult curbată, țineau membrele și aripile ridicate.

Văzură, apoi, îngeri așezați, pur și simplu, în cap, cu aripile și mâinile chircite ca niște rădăcini.

— Cum i-ai așezat astfel? întrebară.

— Nu i-am așezat eu, răspunse inventatorul. Statuile se înalță singure. Atunci când ajung în Lacrimă, îngerii mai supraviețuiesc o perioadă de timp, întocmai ca și oamenii. își toarnă singuri soclul din material plastic, secretat chiar de ei, îl acoperă cu atlas și, abia după aceea, se așază în poziția în care se găseau pe fundul râului, când

i-am prins. Nu mi-am pus niciodată problema dacă e vorba de subconștient sau de ceva genetic...

— Ești sigur că nu iau altă poziție? întrebă Can.

— Absolut sigur. Am controlat de zeci de ori valorile parametrilor, cu toate că nu am nimic împotrivă să se așeze cum vor. Cred că este un cod genetic; fiecare înger își poartă soclul, așa cum fiecare om își mână gândurile, o singură dată într-o viață.

— Acesta cum a reușit să stea așa? întrebă Ideea indicând un înger așezat normal, în picioare, cu aripile întinse în vederea zborului și mâinile formând un unghi drept pe lângă torace, cu pumnii strânși, de parcă ar fi vrut, în același timp, să alerge. Mușchii picioarelor, relaxați, nu arătau însă nici una din aceste acțiuni și nici pe aceea de a înota. Privea în gol, ca un orb, iar pe față nu i se putea citi nicio stare sufletească; avea o mască atât de lipsită de expresie, încât îți venea să crezi că a scăpat dintr-o lungă pușcărie dictatorială, instaurată, acolo, în cerurile lui. Privit alături de celelalte măști, sărea imediat în ochi.

— Nu știu cum a luat poziția asta, răspunse inventatorul, la fel de mirat.

— Un înger perfect, spuse Can.

— E un înger educat, râse Ideea, rupându-și privirile magnetizate, pentru a merge mai departe.

— E un înger-înger, ridică inventatorul din umeri.

Trecură în revistă toată panoplia speciei îngerești, coborând, etaj cu etaj, tot mai jos.

— Când ajungem la ultimul nivel? întrebă Ideea, văzând că inventatorul nu dă niciun semn de a-și întrerupe

expunerea înțesată cu date tehnice. Aproximativ cunoscute de Ideea, acestea erau noțiuni complet lipsite de logică pentru Can. Aparatul de fotografiat cu detonator, ștergătorul de picioare cu rulmenți, sperietoarea de muște, trompeta cu încărcător și repetiție, mașina de citit cărți, clepsidra cu suzetă, fierbătorul de cafea pentru ondulat părul, mina cu bretele, chiloțeii cu clopoței, erau pentru el simple caraghioslâcuri; asculta totuși deoarece cuvintele i se păreau foarte muzicale și ușor de înșiruit în versuri de o asprime neobișnuită.

— Am trecut de ultimul nivel, spuse inventatorul într-un târziu. Ultimul nivel poate fi oricare dintre niveluri. De fapt, nici nu există ultimul nivel; putem coborî oricât de mult vrem. în curând, ajungem în atelierul meu și, apoi, mergem mai departe... Priviți!

Văzură trei rânduri de uși masive deschizându-se instantaneu și un val de lumină albastră le incendie retina.

Circuite integrate, arcuri, siguranțe, minuscule camere de luat vederi, mormane de bucăți de plastic sau platină, provenind de la îngerii defecți sau poate de la cei pe cale a fi reasamblați, zăceau, aruncate peste tot, într-o dezordine greu de imaginat.

Can vru să spună că povestea inventatorului despre prinderea îngerilor este o minciună, dar se mulțumi să privească ciudat, îndreptându-se către mulțimea de obiecte existente.

— Veniți! Vă voi arăta ultima mea invenție, spuse inventatorul.

Zăriră, pusă la loc de cinste, o grămadă de lemne grosolan șlefuite sau chiar în faza de trunchi cioplit.

— Drăcia asta îmi amintește de ceva, parcă am mai văzut-o, spuse Can, pipăind bucățile de frânghie ce legau pârmacii, puși cruciș sau suprapuși, într-o ordine lipsită de sens sau cu sens ascuns. Lemnele aveau grosimi diferite și nu se găseau două care să se potrivească în tot angrenajul; unele prezentau găuri rotunde, altele găuri pătrate, iar altele nu aveau niciun orificiu, cu toate că se vedea de la o poștă necesitatea acestora. Buloanele și șuruburile, fabricate din același material, grosolan strunjite, și piulițele înțepenite direct, împânzeau grămada lemnoasă așezată în mijlocul încăperii.

— Seamănă cu tractorul construit de noi fără să-l fi văzut vreodată, spuse Can. La design oribil, eficiență maximă.

— E o grămadă de lemne pentru foc, râse Ideea.

— Inexact, rosti inventatorul jignit. Este plugul cu brăz- dar de lemn.

— Parcă ar fi plug, spuse Can.

— Ha, ha, ha! Plug? râse Ideea și lovi unul din lemnele de la bază.

Maldărul se nărui cu zgomot asurzitor.

— Ajutor! strigă inventatorul, încercând să-și tragă piciorul de sub un butuc. Apăsați pe oricare din butoanele tabloului de colo!

Can se repezi la tabloul indicat și văzură cum lemnele se ridică la tavan, ca atrase de un magnet, contactul producând un mic cutremur.

Șchiopătând și uitându-se urât Ia Ideea, inventatorul se apropie și lovi cu degetele o serie de clape și butoane, într-o ordine știută numai de el. Parii coborâră, așezându-se la loc, de parcă i-ar fi pus cineva cu mâna, în scurt timp, grămada de lemne luând forma numită mai înainte plug.

— Grozav! se minună Can.

— Grozav e că am scăpat relativ neschilodit, precizează inventatorul mulțumit de reușita operației.

— Ce faci cu drăcovenia? îndrăzni Ideea.

— Nu știu încă, dar cred că am să-l dăruiesc agricultorilor particulari.

— Au să te blesteme.

— Nu au de ce să mă blesteme; acum nu au nici plugul ăsta. Și apoi, priviți aici! Merge singur.

Angrenajul se roti scoțând din podea o placă circulară din marmură.

— Ce mai e și asta? întrebă Ideea.

— Face brazde circulare. Marmura e prea tare, dar pe sol face minuni.

Can clipi des, nevenindu-i să creadă că o bucată de lemn poate scoate de la locul ei o placă de marmură, și înghiți cuvintele ce urmau a fi o insultă la adresa inventatorului.

— Mai ai și alte invenții așa de interesante? întrebă el.

— Evident, spuse inventatorul, luând un arătător din lemn și trăgând niște obloane.

Le arătă cuțitul cu zece lame paralele pentru tăiat pâinea din două mișcări, elevatorul pentru tineret, plăcinta cu ceas, mașina de mâncat semințe cu schimbător de viteze, umbrela cu sonerie, frigiderul cu ferestruică, râșnița

de cafea cu ceas, paharul-clepsidră, halba pentru siamezi, semănătoarea cu câini, menghina cu dinți, fermoarul tip Grabner, pistolul pentru stângaci și se opri mai mult timp la o mașină nouă de spălat vase. Farfuriile din material plastic erau fabricate pentru această mașină. Procesul tehnologic era foarte simplu: farfuriile erau tăiate în buline, erau împărțite în fișicuri, după criterii coloristice, apoi introduse într-o soluție specială. Topite, fișicurile erau introduse într-o matriță, iar farfuriile rezultate se pulverizau, transformându-se într-un îngrășământ agricol, ce era depozitat în săculeții mașinii.

— Cum spală farfurii dacă din ele nu mai rămâne nimic? râse Ideea.

— Puterea constă în originalitate.

— Chiar?!

— Sigur. Omul e un inventator. Aici, pe Imperavia, au fost aduși foarte mulți inventatori și au fost lăsați liberi. Eu sunt unul dintre ei nu admit să fiu la cheremul democrației originale a pământenilor. Vom inventa aici o democrație proprie și un limbaj adecvat ei, cu alte cuvinte, zeci, sute, până când nu veți mai avea loc să vă mișcați de mulțimea lor... Uite! Acest praf e menit să scoată din dicționar cuvântul „tuse".

Dădu la iveală o cutie, plimbând-o pe sub nasul lui Can. Acesta pomi instantaneu să tușească, atât de violent, încât ochii i se bulbucară și fața i se congestionă. Ideea îi aplică un ghiont zdravăn și tușea încetă brusc.

— Ziceai că desființează tușea, spuse Can începând să sughițe.

— Am greșit cutia, se scuză inventatorul, încercând, cu alte cutiuțe, să-i oprească sughițul icnit.

Reuși doar să-i producă râgâituri prelungi și dizgrațioase, o accelerare a ritmului respirator, spasme musculare și câteva acte digestive și cardiomotorii; aceste acte se succedară rapid, într-o ordine greu de precizat.

Cu toate că încerca să tragă inventatorului o înjurătură zdravănă, Can nu reuși să scoată decât un sunet nearticulat, un fel de „â" sau „m", dar foarte scurt. Flutura mâinile, arătând tot timpul cu degetul arătător spre orificiul bucal.

— Ce-o mai fi?! se miră inventatorul.

— Cred că e complet mut, râse Ideea.

— Îl lecuiesc imediat.

Peste câteva momente, omul vorbea înșirând cele mai neobișnuite blesteme și înjurături, dar rămăsese cu mâinile înțepenite. Enervat, inventatorul îi închise gura și îi înapoie libertatea de mișcare.

Lui Can atâta îi trebui. Repezindu-se la el, îl prinse de gât și îl sugrumă pe loc. Ideea nu avu de constatat decât că inventatorul murise.

— Ce facem? întrebă ea întorcându-se speriată.

Omul ridică din umeri arătând spre gură. Ideea îl chinui cu tot felul de substanțe, dar nu reuși să-i redea graiul. Căută prin lăzi și sertare alte prafuri, dar fără niciun folos. Scoase la lumină un teanc de hârtii cu semne necunoscute, un clește, câteva unelte de stomatologie, obiecte de îmbrăcăminte, roci, apoi le aruncă la loc.

— E cazul să fugim, spuse Can. Poate mai sunt și alții pe aici; s-ar putea să se răzbune...

— Cum?!... Vorbești? »

— Nu aud ce zici. Vorbesc, dar nu aud, se lamentă Can.

Purta pe cap o șapcă veche, găurită, având și căptușeala roasă.

— Cred că șapca e de vină, spuse Can.

— Ridic-o! porunci Ideea.

Omul ghici fraza și făcu întocmai, apoi arătă din nou spre gură.

— Acum auzi? îl întrebă.

El făcu semn că da.

— Pune șapca!

— Acum pot să vorbesc, dar cred că mi-a dispărut din nou auzul. Nu mai aud decât propriile-mi cuvinte... E mai bine să plecăm.

— Luăm liftul și urcăm, spuse Ideea smulgându-i șapca, apoi i-o așează la loc, îndreptându-se spre lift.

Apăsă pe butonul de sus și intră urmată de Can. Ușile de plastic se închiseră și liftul pomi. După câteva zeci de etaje, bărbatul începu să numere.

— Enormă Lacrimă, spuse. Am numărat până la cinci sute; cutia asta nu dă semne că ar vrea să se oprească undeva. Ce facem?

Ideea apăsă butonul de jos, dar fără niciun rezultat.

— Ce facem?! insistă Can.

— Nu ne rămâne decât să așteptăm. Trebuie să se întâmple ceva, spuse femeia văzând că bărbatul ridicase

șapca în semn că așteaptă un răspuns. Orice schimbare e bine venită.

Can nu auzi ultimele cuvinte; cu ochii la etajele care dispăreau sub ei, uitase să ridice șapca.

Obosită, Ideea îl privi lung și întrebător, apoi se așeză jos privind ciudățeniile fiecărui nivel. Filmul acesta monoton reuși s-o adoarmă într-un târziu; degeaba încercă bărbatul s-o trezească pentru a-i arăta un om care meșterea ceva. Etajul respectiv trecuse.

Elastică, Lacrima prinsese a crește, urcând o străduță îngustă și murdară, pavată cu pietre rotunde și alunecoase; ajunsă la dimensiunile maxime, îi depuse pe cei doi exact în locul în care îi ajunsese din urmă.

Trezită din somn, Ideea privea lung și întrebător spre bărbat, sub privirile la fel de întrebătoare ale câtorva bătrâni; se uitau la ei ca la o apariție de pe altă lume.

— Ce-o fi cu hainele astea pe noi? se dezmetici Can.

— Nu știu, spuse Ideea. Ce caut aici? Credeam că sunt la mine în pat și visez că mă plimb cu tine într-o Lacrimă...

— Și eu am visat același lucru, spuse Can.

— Atunci n-a fost vis. Uită-te la hainele noastre!

O femeie, abia ieșită din casă, începuse să râdă ară- tându-i cu degetul:

— Priviți la Can și Ideea! Parcă ar veni de la bal. De ce ați furat hainele astea, nepricopsiților?!

— Le avem din Lacrimă, spuse Can.

— Minciuni. Nu a trecut nicio Lacrimă pe aici, încă la apusul soarelui 3.

încetase să râdă și o prinsese pe Ideea de borul pălăriei cercând să i-o smulgă.

— Au!... Ajutor!... Mă doare, spuse Ideea trăgându-i femeii o palmă.

Jignită, aceasta vru s-o prindă din nou de pălărie, dar interveni Can.

— Las-o în pace, că-ți rup fălcile! șuieră el printre dinți.

— Are pălăria lipită de cap, spuse un om, apărut la o fereastră.

Can nădușise tot; încerca să desfacă nasturii hainei, dar aceștia păreau crescuți din carne, ca niște negi mari, cu- suți cu ață. Pantalonii strâmți, lipiți pe coapse, ca și haina lungă, strânsă pe corp, și partea vizibilă a cămășii albe, erau muiate în transpirație.

Simțea razele soarelui 29, arzătoare, de parcă nu ar fi avut nimic pe el. Ideea trăgea cu prudență de mănuși cu gândul să le scoată, dar simțea că încercarea îi e zadarnică.

— Când vă va vedea cu hainele astea, doamna contesă o să se înfurie, striga femeia.

Can nu răspunse; privea cu nedumerire dantelele și faldurile rochiei albe a Ideii și tot efortul acesteia de a-și scoate pantofii scumpi, cu multe barete și catarame strălucitoare.

„Când ne va vedea îmbrăcați ca niște nobili, stăpâna ne va aplica pedeapsa maximă, gândi Can. Cruntă lege..."

— Știu, te gândești că era mai bine să rămânem în Lacrimă, spuse Ideea.

— Lacrimile trec și ne întoarcem, oricum, la realitate. Idioata de contesă e în stare să ne trimită la Fragmenta-

rium; nu iartă nimic. Ne facem degeaba iluzii privind lumea în care trăim; Imperavia nu-și poate depăși condiția de tinut necivilizat, t 1

— Totuși, îl apucă Ideea de braț, inventatorul ne-a spus clar: „în Lacrimă, hainele voastre sunt epiderma voastră." Ai retinut? în Lacrimă!... Suntem în Lacrimă.

— Dar ăștia, se smuci Can arătând gloata, tot în Lacrimă sunt?!

Râse amar și pomi în sus, pe alee, fără să scoată o vorbă, iar Ideea îl urmă.

Curioși să vadă unde se duc, câțiva bărbați, femei și copii îi urmară, apoi se opriră; Can și Ideea intraseră în zona unde locuiau pământenii. Ultimilor imperavieni le era interzis să meargă acolo.

îndepărtându-se de oraș, cei doi fugari se apropiaseră de o clădire sferică, nu departe de zona de radiații, și, postați în fața unei camere de filmat, așteptau.

— îți dai seama ce am făcut? întrebă Ideea, speriată.

— Desigur, răspunse Can, uitându-se stânjenit într-o parte. Nu avem de ales; dacă ne-ar fi dezasamblat contesa, am fi rămas tot restul timpului o grămadă de piese de schimb pentru suita ei. Așa, cu pământenii... cine știe?... Poate ne reasamblează sau consideră că nu e nimic anormal cu noi și ne lasă în pace.

Chiar, dacă ar fi vrut, ne-ar fi prins, acolo, în Lacrimă, spuse Ideea.

Scara rulantă, pe care le-o indica vocea plată a unui robot, se puse în mișcare, ducându-i spre una din intrări.

Can privea răsăritul soarelui 35 fără a răspunde potopului de vorbe ce se scurgeau din gura Ideii. Aceasta se agățase cu disperare de umărul lui, căutându-i privirea, dar fără niciun succes.

Ușa se închise, iar întunericul din interior îi înveli ca o mantie groasă.

„Pe trotuarele zilei va trece doar noaptea, torțe aprinse vor fi numai ochii", murmură Can versuri dintr-un vechi cântec imperavian. Ștergând cu palma lacrimile rostogo- litoare ale Ideii, nu observă decât într-un târziu ecranul de la capătul culoarului.

Bând mai multe pahare decât permitea regulamentul, pământenii uitaseră deschis sistemul de televiziune internă.

— Uf, ce chin, îl auzi Can pe pământeanul care răspundea la numele de Hert.

Acesta anulă toate comenzile, trântindu-se în fotoliu, bucuros că puseseră mâna pe doi imperavieni. Celălalt, pe care îl chema Lefi, se apropiase foarte mult de obiectivul camerei de luat vederi, făcându-i pe Can și Ideea să se tragă înapoi speriați.

își turnă încă un pahar, spunându-i lui Hert că el nu consideră că au făcut mare scofală capturând alți imperavieni și că i se pare chiar suspect faptul că aceștia s-au băgat, ca proștii, cu capul în plasa întinsă de ei. Puteau fi unități de spionaj sau, mai rău, puteau fi compuși din piese cu anomalii funcționale ascunse.

— Nu-mi pasă, spuse Hert. Suntem plătiți să vânăm imperavieni, vânăm imperavieni. Nu are nicio impor-

tanță dacă cineva îi folosește ca momeală și nu avem noi dreptul să punem întrebări.

— Dacă nu ar fi fost casa neplătită de pe Sfena și automobilul de lux, nu aș fi venit aici, spuse Lefi.

— Și eu cred că ne zbatem degeaba, spuse Hert, spă- lându-se pe mâini. Oricâți imperavieni am face arcuri și rotite, tot nu aflăm de cine sunt construiți. Eu nici nu vreau să aflu. Mi-e frică să cobor între ei. Dacă mă prinde vreuna din Lacrimile alea ale lor?

— Te pomenești că și tu ești de acord cu teoria aia potrivit căreia ăștia sunt născuți de entitățile alea numite Lacrimi, iar Lacrimile sunt niște invenții ale pământenilor?

— Nu știu ce să cred și, în consecință, nu cred nimic. Cel mai ușor mi-e să cred că sunt făcuți, pur și simplu, de mama-natură. Nu mă doare capul.

— E adevărat, nu e treaba noastră, dar am și eu dreptul să-mi pun întrebări, râse Lefi.

— Și timpul necesar. Eu mai am șase luni și am lichidat împrumutul, pe când tu... Ce ți-a venit să-ți cumperi avion?!

— Știu eu?! M-a enervat faptul că nu are decât președintele republicii... Ce-ai fi vrut să-mi cumpăr? Caleașcă?!

— Ce e aia?

— Nu e nimic. îmi place să inventez cuvinte care sună frumos. Am făcut chiar și o listă. înșir cuvintele în versuri, să mai treacă timpul.

— Asal, bigun, har, veghe, umphală..., dti Lefi. Ce-s astea?

— Nimic. Sună bine, iar calculatorul nu le respinge, îmi recomandă chiar să continui astfel și să caut să inven-

tez mici mașinării potrivite cuvintelor. Piese am destule, de la imperavienii dezasamblați. Muncesc uneori până mă apucă plânsul de oboseală, dar sunt fericit când reușesc. Știi ce e asta?

- Nu.

— E un deschizător de gusturi.

Lefi se ridică, îndreptându-se cu pași elastici spre ușă. La jumătatea drumului se întoarse privind tablourile de comandă.

— Trăznăi, râse el gutural. Mai bine să controlăm patrulele. Ceva nu e în regulă; cine știe pe unde dorm leneșii ăia...

Hert îl urmă, încercând să-i explice că tot ce-i spusese nu era deloc o trăznaie și că mașinările inventate de el sunt cel puțin geniale, chiar dacă puțin ciudate.

Lefi nu-1 luă în seamă. Uneori, când era bine dispus, îl amuzau extravagațele colegului, dar, de la un timp, începuseră să-l scoată din sărite.

Ieși, urmărind ultima schemă a culoarelor și încăperilor bazei, niciodată de două ori la fel.

LA PESCUIT

în copilărie (aveam patru ani pe atunci) îmi plăcea să merg la pescuit cu băieții mai mari, să le târâi pe nisip gentile grele din vinilin crăpat, pline cu tot felul de pești cunoscuți și necunoscuți sau să mă așez la umbra portocalie a sălciilor mimetice, pe care la vârsta aceea le vedeam albastre, să aud o serie de năzdrăvănii despre pești uciși cu pumnul printr-o lovitură precisă, aplicată în frunte. Peștii nu mai scoteau sunetele lor guturale și dizgrațioase; tăceau mâlc ghemuindu-se pe sub pietrele încinse de pe mal, prefăcându-se a fi morți.

Nu știam să înot; stăteam pe mal și le gâdilam înotătoarele lucioase, dar ei nu se trezeau din somn. Le spuneam lucruri interesante și le dădeam bomboane cu mentă, pentru tuse, și cafea din termos să-i țin treji, dar ei, ai dracului pești, dormeau ca proștii până mă puneam pe ei cu bătaia, o bătaie sfântă, deprinsă de la tata, care mi-o aplica fără zgârcenie, leac pentru încăpățânare copilăroasă, pentru boli despre care medicii habar n-aveau, cum ar fi: fumatul țigărilor din frunze de „moțu' curcanului", furatul merelor încă verzi, bătaia cu fructe de zent din grădina ciberneticianului, care avea o fată cam târfă ce ne povestea o serie de tâmpenii drăguțe. Adică, ce zic

eu, o are și acum, dar nu mai stă la el, că s-a măritat cu un ofițer astronaut.

Mama zicea că, pe lângă meteahna de a-și lua fete ușoare ca neveste, ofițerii o mai au și pe cea a poeziei, regulă trasă de la cenaclul din arul 26, unde se bea cel mai bun vin, că nu-i dă omului mâna să vină cu orice poșircă, să scârbească un cadru cosmic, și poetic pe deasupra.

Sunt nu mai puțin de treizeci de ofițeri și subofițeri în cercul de creație. De aici vine beat, în fiecare sâmbătă, bu- nicu' lu' vecinu-meu, Suru, care are trei licome și le știe limba.

Bătrânul cenaclist, cu toate că el e cel ce umblă brambura, îl întâmpină pe nepotu-său cu parola „un' dracu' umbli bă?!".

Nepotu', care nu iubește arta, ci pe Cora a lu' Umăr strâmb, îl pocnește cu palma de omorât muște peste nas, iar bunicul se smiorcăie. De la el am prins stilul; se pare că ține.

Se procedează astfel: te așezi pe jos și zici „oh", după care emiți o notă înaltă (chestia cu nota nu o știam, dar mi-a șoptit-o una dintre licorne) și te gândești la bomba cu neutroni sau la alt lucru trist; plânsul vine de la sine, în niciun caz nu trebuie să te gândești la moarte că te apucă râsul; preotul de campus e un om atât de vesel încât, de sărbători sau la înmormântări, provoacă o așa de mare ilaritate, că te și întrebi uneori dacă mai are rost să mori.

De-aia e bine să te duci la râu, unde nu te găsește nimeni când te ascunzi sub buturugi; poți fi liniștit cât e

ziua de mare și mai poți să faci și o partidă de pescuit cu băieții mai mari.

Pescuitul nu e chiar la îndemâna oricui, dar, atunci există condiții, se învață repede, încă din copilărie. Pe vremea aia umblam după pește cu mâna, cât era ziua de mare, cu Hingheru, care nu era chiar hingher, ci hoț de găini. Nu-i prea plăceau ăstuia câinii, i se proțăpeau între picioare și lătrau fals.

Mie îmi plăceau, deoarece erau băieți buni câinii pe vremea mea. Hingherul zicea că îi omoară pentru că spun prostii, dar nu-i omora. De altfel, nu-1 credea nimeni, nici măcar eu, care eram cu zece ani mai mic. Nu-1 credeam când spunea că stă câte o noapte întreagă la povești cu javrele și că acestea îl amenință cu pâra către stăpânii gali- naceelor furate dacă pleacă înainte de ora 5:00.

De faptul că animalele vorbesc m-am convins mult mai târziu, când am vrut să omor un pui și el mi-a spus că sunt un canibal, nu iubesc păsările și alte injurii despre care nu are niciun rost să pomenesc. I-am spus să-și vadă de treabă, că nu ține vrăjeala. El mi-a turnat un banc și o serie de lucruri interesante despre văduva pădurarului. Mi-a povestit cum venea pădurarul decedat, travestit în poștaș, bătea de trei ori în poartă și, când pleca, însemna cu vopsea o scândură din gard pe care o smulgea a doua zi ducând-o cu el la subțioară ca pe o mapă. In locul ei punea o alta, nouă și curată ca lacrima.

Deh, au și stafiile metehnele lor; ăsta o avea pe aceea de a schimba scândurile din gardul văduvei sale cu cele din gardul unei spălătorese, gard ridicat de curând. Spă-

lătoresei nu-i păsa; era o schizofrenică din cauza dragostei pentru fostul primar, acum asistent la un spital, într-o localitate, în deșert. Unul, ce stă cu patru case mai încolo de ceaprazăria unchiului Hari, de nu-1 vezi prea des pe acasă, spunea că localitatea asta în deșert nu există, că în deșert nu există localități. La aceasta, fostul primar, venit la sora lui de Crăciun, răspundea că „să-l scuipe-n gură dacă minte". Vecinul călător nu știa prea multe, îl scuipa chiar, dar nu în gură, ci în frunte pentru că celălalt ținea gura închisă de fiecare dată. De atunci, a schimbat-o în „dacă nu există localitatea, să știi, bă Maroane (de la originalul Miron), nu există nici deșertul." Miron, auzind că nu există deșertul, se enerva și pleca plângând amarnic, bolborosind ceva de draci, mame tinere și dureri de cap. Nevastă-sa îi făcea gargară cu ceai de rădăcini și îl spăla cu soluție salină, reteta fiind luată de la o babă, una Latănfund, nume un pic pe dos deoarece puteai s-o înțepenești foarte ușor într-o țeavă de canalizare.

La noi în ar, cuvântul „canalizare" l-a introdus al lu' Turloi, inginerul, el fabricându-și singur așa ceva.

Turloi e considerat totodată și nebunul campusului pentru că, zice tanti Coca de la oraș: „numai nebunii se mai fac ingineri în ziua de azi". El ține discursuri noaptea la ora 1:00, când se umflă cu o băutură adusă de pe partea cealaltă a planetei.

A lu' Stan, lăptăreasa, frecventând același mediu, zice că trebuie să fie o băutură extrasă din frunze de goral.

în timp ce eu sorbeam supa asta de gânduri, băieții se luptau cu un pește mare, ce voia să se întoarcă în apă ca

un nesimțit. Singurul care nu participa la vânătoarea cu pietre era unul al cărui nume nu-l mai țin minte. Acesta se arunca în apă din cinci în cinci minute tremurând, zbănțuindu-se pe cea mai aspră căldură; de aceea, să-i spunem Zbănțuitu'. La fel se zbănțuiau și pietrele aruncate de noi, dându-și ochii peste cap și scoțând sunete bizare.

în total, eram cinci aruncători: eu, Zbănțuitu', Hingheru, Epurașul care nu știe niciun cuvânt în limba noastră, ci numai cuvinte din germană aproximativă de dincolo de zidul luminos. Ultimul era șeful, nume rămas de la vorba lui: „vin' la șefu'!", tic verbal de pe vremea când era ospătar la bufetul astroportului. El s-a ridicat în picioare și i-a strigat lui Hingheru: „I-a să-l băgăm pe ăla micu' în gaură, să gonim peștele pe partea ailaltă a humei!"

Ala micu eram eu cu toate că nu mă consideram așa: știam alții mult mai mici. Am protestat, dar aiurea. Argumentul cu „nu știu să înot", plânsul executat cu talent nativ, țipetele, zbaterea, înjurăturile sunând ca un scârțâit de car, n-au reușit să înduioșeze. M-au împins sub hume ținându-mă strâns de picior, dar am reușit să mă eliberez lovindu-i cu coada. Am hotărât să rămân acolo sub hume, să le fac în necaz.

Un clean mi-a dat de câteva ori târcoale și a început să râdă cu poftă de pozna pe care o făcusem. I-am spus să tacă pentru a auzi ce zic ăia de pe mal, dar nu se auzea nimic. Asta m-a liniștit; puteam vorbi cu peștii, nu mă deranja nimeni.

Mă gândeam că sunt primul om aflat în intimitatea peștilor. M-a cuprins un fel de orgoliu când m-am uitat într-o parte și am văzut că, până la prima ieșire, sunt trei metri, iar până la cealaltă scobitură cinci.

„Al dracului de șef!, am zis. Nu mai ies de aici nici mort, să mă bați tu și să-mi furi bomboanele date de bătrânul Băcă, hoțul, care a spart de curând o magazie și a golit-o complet, împreună cu rudele sale, băgându-1 pe responsabil în pușcărie pentru lipsă în gestiune."

Povestea a tinut vreo trei luni, dar s-a terminat cu bine pentru bătrânul hoț, băieții lui depunând mărturie falsă, cum că fata mai mare a gestionarului, premiantă într-a cincea, a furat cu tac-su făcându-se că stă și învață matematica, la soare, în spatele magaziei.

Și-am rămas. Cleanul se uita la mine cam ciudat, dar n-am înțeles niciodată peștii, așa că nu-mi făceam sânge rău. Apa era caldă, nisipul fin, iar sâga lucioasă era cerul meu. în plus, puteam să ating acest cer cu mâna, să-1 mângâi ca pe un porc și el să nu zică nimic, să rămână așa, albastru și lucios, cu reflexe sângerii.

Cleanul a scos cărțile de joc și le-a întins pe jos strigând cât îl ținea gura că nu pot să-l bat; scotea numai „royală", iar asta de câte cinci ori la rând; cum s-ar zice, eram peștele lui, sclavul unui pește, bătaia lui de joc; mă câștiga picătură cu picătură. Cu toate astea, o mreană bătrână mi-a spus că sunt liber, că pot să mă întorc în lumea mea. Am refuzat pretextând dureri de măsele.

Mrenele au chicotit ușor și m-au spălat cu pământ, adus cu greu, prin contrabandă, de raci și rădăcini miș-

cătoare, surorile șerpilor ce mișunau peste tot, prin apropiere.

N-am înțeles obiceiul ăsta al spălatului cu pământ, dar nimeni n-a vrut să mă lămurească.

Scobarii au pus mână de la mână și mi-au cumpărat două bronhii mecanice și mi-au cojit palmele ce arătau acum ca două aripioare argintii.

Au apărut peștii orbi, cu dinți ascuțiți și lăți ca niște câmpii minuscule, au apărut și peștii sfredel; m-au numit șef peste un serviciu fără importanță, ceva cu visele racilor despre oameni și mi-au permis chiar, fără abuzuri, să le vorbesc limba broaștelor râioase și să mă scald în apele limpezi ale scoicilor uriașe.

Broaștele râioase s-au supărat foc și au făcut reclama- ție, fapt pentru care am fost mutat la alt birou.

In timp ce stăm într-o după-amiază, mângâind capul lucios al unei broaște țestoase, mă gândeam bucuros la mutrele ălora de pe mal; mă gândeam la gentile rupte; de atunci încolo, nu mai avea cine să le care. îmi părea rău numai de faptul că lăsasem bomboanele afară, în buzunarele pantalonilor; puteam să-l servesc pe clean cu două mentosane sau măcar cu o pralină, așa, că suntem prieteni, cu toate că, măgarul, mă bate sistematic la poker.

— Nu mai iese, am auzit deodată strigătul îngrozit al lui Hingheru. Sări, șefule!

— Un' dracu' să săr, bă?!

— Ești o moacă, a spus Hingheru, plecând să cheme oamenii din subterane.

Zbănțuitu' se muta de pe un picior pe altul, preocupat doar de propriul lui dans, rânjind către cele câteva femei ce lăsaseră baltă spălatul rufelor și îl blestemau toate odată pe șefu'.

Acesta ridica neputincios din umeri; privea prostit spre cei doi tineri de pe aeroglisoarele cu pietriș; aceștia încercau să scoată apa din mine.

Râdeam unduind ușor din coadă; știam că nu sunt eu acela.

— E mort, a spus un al treilea pufăind indiferent din țigară, cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor.

Femeile au tăcut brusc; șefu a tresărit; fața îi era deformată de lentila humei prin care priveam, devenită brusc transparentă.

-fr

Psihologul îndesă cu grijă onorariul primit și își făcu de lucru printre hârtiile înșirate pe birou. Femeia din fața lui se foia pe scaunul incomod așteptând cu nerăbdare verdictul.

— Aveți aici adeverința; ea vă permite să-l dați la patru ani direct în clasa a treia. Coeficientul de inteligență depășește valoarea medie a celor de vârsta lui.

— Mulțumesc, spuse femeia, distrată, privindu-și, cu coada ochiului, băiatul.

Solzii îi sclipeau de fericire, dar căuta să pară cât mai rece. Puse în poșetă plicul ce conținea înregistrarea tuturor testelor plutind către fereastră.

Băiatul se cufundase în lectura unor tratate.

îndepărtă păienjenișul electrozilor, îl apucă de una dintre înotătoarele pectorale lungi și îl trase după ea pro- pulsându-se către ieșire. Băiatul o urmă unduind prin apa verzuie; ușa se închise în urma lor fără zgomot.

Psihologul își așezase palmele pe birou pentru a nu-i sufla curentul de apă hârtiile.

MUSCA

Scriitorul întrerupse lucrul și înjură. Musca se plimba de la un capăt la altul al camerei, făcând un zgomot asurzitor. Obraznică, i se așezase, de câteva ori, chiar pe chelie.

Scriitorul deschise fereastra și încercă s-o dea afară cu un prosop; nu reuși decât să facă frig în casă și să verse ceașca de cafea peste manuscrise.

Enervat de insucces, închise fereastra și se așeză la birou începând să răsfoiască „Revista fenomenelor anormale".

„îmbunătățirea nivelului de trai prin metoda imaginației", „Câteva metode mecanice de înlăturare a pericolului ca știința să-l domine pe om", „Minunea de la Mănăstirea Neamț: președintele unei țări est-europene s-a trezit vorbind două limbi străine", „Catarii, inițiatii Europei, l-au văzut pe președintele României de mâine", citi el câteva titluri.

Plictisit, lăsă revista, încercând să se concentreze asupra paragrafului abia început. Citi ultima pagină și, când își intră în mână, constată că nu mai scrie pixul; îl desfăcu, suflă în pastă, o încălzi între palme, o frecă, dar nimic. încercă o a doua, o a treia, dar toate pastele, cu toate că erau

noi, cumpărate chiar cu două zile în urmă, se încăpățânau să nu scrie.

își luă adio de la lucru și se gândi să iasă la o bere.

Căutându-și pantofii, constată că fotoliul în care se așezase și biroul nu se mai găseau pe parchet sau covor, ci la o înălțime de câteva palme, în aer. în aceeași situație se aflau și biblioteca, patul și lampadarul cu picior.

Papucii, un negru din material plastic cu ceas, pantofii și alte obiecte mărunte rămăseseră, împreună cu covorul, pe parchet.

„Penibil", își spuse privind musca ce se rotea sub plafon sau bâzâia descriind cercuri largi în jurul lustrei.

O văzu cum se plimbă pe o filă de manuscris și încercă s-o omoare cu revista, ocazie cu care reuși să lovească din nou ceașca de cafea, abia umplută. Ceașca se răsturnă de pe birou și se opri exact la înălțimea la care se ridicaseră mobilele, spărgându-se de ceva invizibil.

în timp ce scriitorului îi creștea furia, musca se plimba de-a lungul literelor de pe un manuscris, ignorând brațul care mătură o jumătate de metru de dicționare, așezate pe colțul biroului, în încercarea de a prinde un calendar în cădere.

„Nu mai alerga, bă, după navă!" auzi în timp ce se pregătea pentru un nou asalt.

Se opri la mijlocul gestului, căutând să-și dea seama dacă a gândit el fraza sau a auzit-o.

„Urâtă treabă, își spuse neajungând la nicio concluzie. Asta nu mi-aș fi imaginat... "

OAMENI GOI PE STRĂZI **Victor**

Atent la musca ce se plimba liniștită pe o coală albă lăsând în urmă litere necunoscute, nu realiză decât târziu că soneria de la intrare suna în disperare.

în cadrul ușii, poștașul se lupta cu un val de muște. îl năpădiseră; unele i se plimbau pe față, altele îl pocneau în frunte ricoșând, iar restul îl mușcau de mâini și de gât. încerca, fără niciun rezultat, să le alunge cu șapca.

— Sări, domne! Fă ceva! strigă schimonosindu-se, cu fața scăldată de sudoare.

Părul negru și unsuros îi căzuse pe frunte, râdea dement și se scutura într-un dans grotesc; muștele îi pătrunseseră sub cămașă.

Când scriitorul realiză situația și se hotărî să intervină aducând o cană cu apă din bucătărie, muștele părăsiră lupta. Strângându-se într-un roi dens, globular, coborâră pe scări, dispărând în câteva secunde.

— Doamne, spuse poștașul ștergându-se de apă și transpirație, e sfârșitul lumii. E Apocalipsa lui Ion...

— E inexplicabil, spuse scriitorul aducând banii pentru abonamentul Radio-TV și o sticlă cu țuică, dar pe mine nu m-au atacat. La mine a pătruns numai una. Mă persecută cu bâzâitul ei scârbos; n-am reușit s-o omor.

— E Apocalipsa, îți spun eu. N-am văzut niciodată muște în frigul iernii. Nu mai pun la socoteală că s-au organizat așa bine și m-au atacat. îți spun eu: ne ducem dracului!

Trase o dușcă, se mai liniști, își vârî bacșișul în buzunar și se depărtă închinându-se. Coborând scările, privea atent și speriat în jur, pregătit să fugă la timp, în caz de pericol.

Scriitorul închise ușa și văzu că lucrurile se așezaseră, din nou, la locul lor; lampadarul era răsturnat și se rupsese un picior de la pat.

Musca zbura liniștită dintr-un colț în altul al sufrageriei. Nu avu timp să se gândească ce ar fi mai bine, să reînnoiască atacul sau să se îmbrace și să meargă la o bere, deoarece sună telefonul.

— Domne, sunt îngrozit, auzi el vocea vecinului de deasupra, așa ceva nu am mai pomenit. Podeaua mea s-a ridicat și mi-a făcut praf mobilele. Tavanul dumitale s-a ridicat?

— Nu, răspunse scriitorul privind în sus. La mine s-au apucat mobilele să plutească. Acum, s-au așezat la loc.

— E mai bine să-ți plutească decât să ți se zdrobească de tavan. Mai am o grămadă de rate de plătit. E scandal... Ce-ți pasă, nu ești însurat. Aș vrea să vezi și dumneata o nevastă urlând că divorțează, o soacră care sparge vasele și un copil care plânge tot timpul... Nu avem nici înălțimea necesară să circulăm.

— Mergeți aplecați, sugeră scriitorul.

— Ușor de zis. Ce se face în astfel de situații?

— Nu știu. Cred că ar fi bine să vă așezați la o cafea.

— Domne, îți bați joc de mine?! Asta îmi putea trece și mie prin cap, spuse trântind receptorul.

Scriitorul se îmbrăcă, își puse căciula, eliberă yala și ieși trăgând ușa.

„Ciudat, gândi așteptând liftul și fluierând amuzat, eu nu am telefon. Fără pile, pot să stau eu mult și bine să-mi aprobe ăștia montarea unui post telefonic."

Urcă în lift gândindu-se că, uneori, imaginația îți joacă feste foarte urâte. Când s-a dus la revistă cu o proză în care prezenta o revoluție comandată prin mass-media, s-au stricat cu totii de râs recomandându-i să consulte un ♦

psihiatru până nu vin „ăia" cu medicul lor să-1 invite la o consultație gratuită.

„Dacă le duc o proză în care mobilele stau în aer, muștele se organizează în roiuri și podelele de bloc glisează, ce vor zice?!" se întrebă ieșind în frigul de afară.

își încheie haina și ridică gulerul.

„Ciudat, își spuse. Foarte ciudat. Și liftul a luat-o din loc. Ultima dată când a mers, a fost acum doi ani."

176

PERCHEZIȚIA

Ernest se întoarse acasă foarte agitat.

Privi în josul casei scărilor, să vadă dacă nu îl urmărește cineva, apoi închise cu grijă ușa apartamentului și intră în sufragerie. Ingenunche în fața bibliotecii, așa înfofolit și cu bocancii în picioare, cum era, și deschise cu cheia sertarul de jos, din dreapta, scoțând pe covor câteva teancuri cu poezii. Răsfoi un pachet de vreo sută de file și dădu deoparte douăzeci de bucăți, transpirând abundent.

Ii era frică. Picăturile de sudoare căzură, umezind câteva file, iar ochelarii i se aburiră în frigul camerei. Ii era frică și frig. Cu toate astea, își scoase paltonul și fularul, aruncându-le pe pat, și își luă niște pantofi ușori de casă.

îngenunchind din nou, se apucă să citească înfrigurat. Nu știa ce puteau considera ăștia ca fiind subversiv. Parcurse manuscrisele, timp de câteva ore, și alese un teanc destul de gros de poezii „cu șopârle".

începuse, deja, să-l ia cu dureri de cap, iar ochii îl usturau înfiorător. în plus, îl supăra și o măsea. Din când în când, îi fugea imaginea și avea amețeli. Cele câteva aspirine nu făcură altceva decât să-i provoace usturimi de sto-

mac, iar cafeaua, amestecată cu rom, îi provoca o cruntă stare de nervozitate.

Pentru a se calma, se așeză pe fotoliu fixând cu privirea un punct pe tavan.

Derulă filmul evenimentelor și nu găsi nimic logic. Primise relativ ușor legitimația de redactor la revista studențească. Și relativ repede: chiar în primul semestru al anului I de învățământ. S-a mirat când secretarul general de redacție i-a înmânat legitimația spunându-i să-și lipească singur o poză și să se ducă la secretară să-i pună o ștampilă.

Secretarul general conducea, efectiv, gazeta; redactorul șef era, mai tot timpul, absent și preocupat de alte lucruri decât gazetăria, iar ceilalți redactori se întâlneau mai mult să bea. Singură, secretara, o grăsancă de la Drept, stătea în redacție cât erau ziua și seara de mari; acolo mânca, bătea la mașina de scris sau învăța.

Emest a fost și mai mirat în momentul când secretarul general l-a invitat la o băută recomandându-i să scrie dur, să dea în dreapta și în stânga, să nu ierte nimic, „mama lor de mafioti".

Ca proaspăt redactor, Ernest i-a propus, pentru început, până își face mâna, un grupaj de poezii cu inserturi amărui despre călcarea Constituției, pornografia mascată, nepotism, foamete, desființarea țărănimii și altele.

Secretarul general, Adi, cum îl răsfăța secretara, i-a dat una dintre cele 16 pagini ale revistei să facă ce dorește în ea. Ernest a început, bineînțeles, cu poeziile promise; acestea au trecut relativ ușor de cenzură, cele câteva mici modificări nesupărându-1 foarte mult.

în următoarele numere, a băgat o serie de schițe umoristice, aforisme și parabole, inspirate din epoca stalinis- mului timpuriu, apoi a revenit la poezie.

Secretarul general juca și el tare; traducerile din pagina 16 nu erau acelea care să laude sistemul. Macheta revistei tot el o făcea, dându-i lui Ernest un pomelnic de indicații cu tot ce avea de făcut noaptea, în tipografie.

Erau mulțumiți că puteau să bage în texte ceea ce voiau, iar publicația era citată ca fiind a doua revistă studențească importantă din țară.

Amorțit, Emest se ridică din fotoliu, își frecă membrele înghețate și se duse să-și mai facă o cafea.

Era târziu și se simțea foarte obosit; să stai șase ore cu ochii în manuscrise, nu era de colo.

Adună poeziile ce reprezentau pericol și le burdușì pe celelalte, înapoi, în dulap, închizând cu cheia.

își luă cafeaua și se așeză, la loc, în fotoliu. Nu știa dacă e cazul să râdă sau să plângă. Prima dată, când a fost la Securitate, a fost invitat împreună cu Adi. Un colonel Ie-a făcut o parodie de morală, cu „măi băieți, ceea ce ați făcut voi e foarte grav, dar nu și în cazul meu... ". A comandat secretarei, o locotenentă blondă, cu picioare lungi, un ibric cu cafea, apoi i-a spus că e târziu și poate să plece acasă; mai are și ea familie, copii, greutăți și certuri cu soacra. Femeia n-a zis nimic; a adus tava cu cești curate, și-a strâns hârtiile, a închis sertarele biroului, a salutat regulamentar și a părăsit incinta.

Adi i-a făcut lui Emest cu ochiul, dar acesta înghețase de frică, neștiind ce să creadă.

Când securistul a dat să deschidă un sertar de la un corp de bibliotecă, frica a atins paroxismul. Nu putea ști ce scoate ofițerul de acolo.

Sertarul era un bar mic, plin cu sticle de tot felul și pahare de cristal. Au băut împreună o sticlă de coniac grecesc, au fumat câteva pachete de țigări americane, au golit ibricul de cafea și au spus bancuri până seara târziu.

Un an de zile nu i-a mai sâcâit nimeni. Adi a lăsat-o mai moale, dar Ernest a continuat să bage șopârle. Ajuns re- dactor-șef adjunct, el mergea cu macheta la cenzor. Acesta nici nu citea textele; punea câteva întrebări și puteai să-i spui câte minciuni voiai.

Studentul sorbi din cafea și privi pe fereastră amintin- du-și următoarele chemări la Securitate, când l-au luat de la origini și l-au băgat tot acolo. Declarațiile, fișele, amprentele și o noapte la beci l-au făcut să-i vină lehamite de ziaristică.

A mai publicat câte ceva, dar dădea din ce în ce mai rar pe la redacție; chemările repetate la Securitate începuseră să-i macine nervii. La sfârșitul anului III, a fost înlocuit și a rămas, în caseta de redacție, doar cu numele, undeva, mai la urmă.

începuseră să se intereseze și de rudele lui și să-l amenințe că va fi dat afară din facultate. Aflaseră că un unchi, cu mulți ani în urmă, își cumpărase dosarul de fiu de chiabur, să poată continua studiile, trecând, în cinci ani, prin trei centre universitare.

Bătăile primite au reușit să-l îngrozească. De fiecare dată când își amintea, i se făcea rău și se ducea să vomite.

Așa făcu și acum, apoi se spălă cu apă rece pe față. Reușind să-și revină, se întoarse în cameră înjurând că, într-o zi de iarnă așa frumoasă, în loc să meargă la crâșmă, trebuie să se ascundă în casă.

Se apropie de geam și privi afară. Câinele-lup, ce se juca în curtea casei de alături, alergând după o minge, îl făcu să zâmbească. Casa era una din puținele rămase în picioare, în urma unui sălbatic plan de sistematizare, deoarece era locuința arhitectului ce proiectase toate blocurile din jur, punându-le așa cum voia el.

De pe trotuarul de alături, îi făcea cu mâna securistul care îl urmărea, pas cu pas, cu o nerușinare atingând absurdul. Surâsul îi îngheță și se retrase din spatele perdelei.

Adună poeziile, le făcu sul și le băgă în mai multe pungi de plastic, legându-le cu sfoară, apoi le introduse în tubul de piele în care își ținea proiectele, bandajându-1 cu multă bandă adezivă impermeabilă.

își făcu socoteala că, astfel îmbrăcate, poeziile puteau să stea uscate și pe fundul unei mări. îi părea rău să le ardă sau să le rupă; înmagazinase în ele prea multe nopți nedormite și prea multă sudoare.

„99% spirit de observație și 1% schizofrenie", își aminti el cheia succesului și râse. Nici timp să le distrugă nu ar mai fi avut; soneria de la intrare suna asurzitor.

Se apropie, fără să facă zgomot, și se uită pe vizor. Erau doi, un civil și un militar. Civilul îi arăta un petec de hârtie, probabil mandatul de percheziție, făcându-i semn să deschidă.

Știau că Ernest este acasă. Ca să nu mai audă soneria, care suna continuu și enervant, acesta se întorsese în sufragerie, închizând ușile după el.

Privi afară și, văzând că urmăritorul dispăruse, luă cilindrul cu poezii și ieși pe balcon. Pândi momentul în care câinele se ducea în celălalt capăt al curții, în spatele unei magazii, și aruncă sulul; acesta se cufundă, adânc, în zăpadă.

Renunțând să sune, securiștii trecuseră bătăi cu pumni și picioarele în ușă.

Studentul își făcu socoteala că, până la urmă, cu mandat de percheziție sau fără, tot vor sparge ușa.

— Ce doriți?! întrebă deschizând larg ușa, zâmbindu-le strâmb.

— Te faci că nu știi? întrebă cel în uniformă.

Făcură loc, în holul strâmt, și urmăritorului de fiecare zi al lui Ernest, apărut la capătul scării.

— Veți avea nevoie de mine, spuse acesta. Nimeni nu cunoaște mai bine ca mine subiectul.

— Nu cred că trebuie să apelăm la psihologia lui, spuse militarul uitându-se la ceas. Avem ordine precise și trebuie să ne facem treaba în timp util.

Până răscoleau ei apartamentul, îl trimiseră pe student să le facă o cafea.

— Am simțit miros de rom. Să ne aducă și rom! spuse urmăritorul.

— Ai auzit?! se întoarse civilul. Adu-ne cafea și ceva de băut!

— Dacă vă pun ceva în cafea?

— Pui pe dracu'! Speri să scapi doar cu bătaia primită și cu darea afară din facultate. Ești prea fricos să te bagi singur la ocnă sau, mai știi, în fața plutonului de execuție. Mai bine ai mișca mai repede; am pierdut o groază de timp cu acest caz.

Se apucaseră, deja, de treabă. Ofițerul în haină militară doborâse o etajeră, iar ofițerul civil cerceta hârtiile împrăștiate pe jos. în momentul în care se pregăteau să doboare primul raft al bibliotecii, auziră soneria de la ușă.

— Aștepți pe cineva? întrebă urmăritorul.

- Nu.

— E un câine, spuse militarul.

— Nu avem voie să glumim în timpul executării misiunii, spuse civilul.

— Nu glumesc. E un câine-lup la ușă. Are ceva în gură, un cilindru, un sul sau cam așa ceva.

Civilul se uită pe vizor și fu nevoit să recunoască faptul că așa era. Nervos, câinele se ridicase pe zid și suna insistent.

— Ce facem? întrebă civilul. Doar nu ne-o fi frică de o javră...

Scoase pistolul și deschise ușa.

— Ce colegi curajoși am, spuse câinele după ce lăsă jos sulul cu poezii. Așa întâmpinați un coleg?!

— Vorbește! se miră urmăritorul.

— Sigur că vorbesc. Ce-ați vrea să fac? Să latru?

— După cum se vede...

— Ironicilor! mârâi câinele. Dacă sunteți grăbiți, vă pot ajuta foarte mult.

Civilul, cu pistolul în ambele mâini, se trăsese în capătul mai îndepărtat al holului, în poziție de tragere, iar urmăritorul pusese mâna pe un satâr.

— Nu trebuie să vă temeți, pufni Ernest în râs, fără să vrea. E de-al vostru; l-a dat arhitectul din casa de alături, stăpânul lui, la școala de dresaj de la Sibiu, fără să anticipeze ce va fi învățat acolo.

— Și asta, cu ce ne încălzește?

— Vă încălzește, sigur că vă încălzește, spuse câinele mutând cilindrul pe măsuța din sufragerie, așezându-se pe un fotoliu. Aici, aveți exact ce căutați. Nu trebuie să distrugeți locuința omului... Să mai spună cineva că secu- riștii nu caută poezia.

— Bă, câinele râde de noi, spuse militarul.

— Eu nu aș spune chiar așa, spuse câinele.

— Ne ia peste picior, spuse urmăritorul.

— Nici așa n-aș spune, spuse câinele. Astea sunt expresii din lumea umană, dar, în fond, dacă oamenii sunt niște câini, câinii ce sunt?

— Lăsați-mă, domne, pe mine! interveni civilul. Eu știu să discut cu animalele.

— E, cum discuți?!

— Stați puțin! Să ne revenim, spuse civilul.

— Ce să ne revenim, că n-am băut nimic? spuse urmăritorul trăgând un gât de rom și așezându-se pe un fotoliu.

Ca o gazdă bună, Emest rămăsese în picioare, rezemat de un corp de bibliotecă, iar civilul tăcea făcându-se că gândește.

— Nu e niciun necaz, spuse militarul. în fond, ce căutăm noi aici?!

— Chiar, îi scăpă lui Ernest, ce căutați?

— Ce căutăm? întrebă urmăritorul uitându-se urât la student.

— Scrieri subversive.

-Și?

— Și ni le-a adus câinele ăsta. Așa-i, bă?!

— Așa-i, mârâi câinele, neobișnuit cu limbajul colegilor, sesizând că făcuse o mare greșeală.

Ernest se gândi că nu avea niciun rost să susțină că nu ar fi scrierile lui. îl căsăpeau ăștia și, în plus, o simplă expertiză grafologică i-ar fi periclitat și mai mult situația.

Compararã scrisul din poeziile aduse de câine cu foile aruncate pe jos și luară probe, punându-le la dosar, apoi se apucară să golească sticla cu rom, să râdă și să debiteze bancuri proaste.

Deoarece urmăritorul le arăta ostentativ ceasul, se întoarseră către el.

— Știm, spuse civilul. Am terminat programul.

Ofițerul în uniformă își consultă și el ceasul și anunță că era fix ora 17:00.

— Ce facem? întrebă urmăritorul.

— Din moment ce s-a terminat programul, merge fiecare în treaba lui și ne întâlnim aici mâine, în aceeași formație, fix la 9:00. Ce, degeaba au luptat strămoșii noștri pentru ziua de lucru de opt ore?

— Ce vreți să spuneți? întrebă câinele.

— Vrem să spunem că s-a terminat ziua de lucru și mergem acasă, urmând să întocmim mâine dimineață procesul verbal...

— Și eu, ce fac? Să muncesc, cât e ziua de mare, ca un câine? Să mă uit printre gard și să urmăresc fiecare mișcare?

— Dacă vrei, poți să păzești inculpatul. Dacă nu vrei asta, poți să te duci acasă, să te culci și să vii mâine. In fond, ești întâi câinele arhitectului, apoi ajutorul nostru. Nu-1 ai pe stăpânul tău în grijă, să vezi ce prostii spune și ce face?

— Ba da.

— Ei bine, asta e tot. Omul nu are unde să fugă. De la noi, nu trece nici musca peste graniță... Poeziile sunt corpul delict căutat; le iau cu mine.

Se ridică, sorbi cafeaua, lucru pe care îl făcură și ceilalți doi, apoi ieșiră în hol, își luară hainele din cuier și se îmbrăcară. După ce dădu buzna în bucătărie și își luă, din congelator, un pachet cu pulpe de pui, îi urmă și câinele.

Descumpănit, Emest închise ușa în urma securiștilor și bău un pahar cu alcool să-și amorțească nervii încordați peste măsură. Se așeză la televizor încercând, în același timp, să citească ziarul din ziua respectivă.

Treaba cu javra care vorbește nu era menită să-l nedumirească; indiferent dacă erau înscriși sau nu într-un aparat represiv, câinii vorbitori erau destul de mulți. II nedumirea faptul că ziarul ce îl ținea în mână era din ziua următoare și nu putea lega corect evenimentele din ziua trecută de cele din ziua de mâine. Nu știa ce se mai poate

întâmpla la sfârșitul zilei, unde se găsea. încercând să afle, îl cuprinseră durerea de cap și înțepături atroce în ochi. îl agasa articolul din pagina 3, unde era descris cu lux de amănunte un incendiu produs în cartierul Iui, la adresa unde locuia, singur, un student, părinții acestuia fiind mutati la tară de Securitate. El era acest student.

Se gândi că era o glumă proastă, fără a se obosi să se întrebe cine s-ar fi putut ține de astfel de glume; era, și așa, prea obosit și se cunoștea cu toți redactorii ziarului local.

Vru să se ridice de pe pat, unde nu știa cum ajunsese, dar picioarele îi erau amorțite. După câteva sforțări, renunță; amorțeala începuse să urce cuprinzându-i toată partea stângă, împreună cu brațul și mâna în care ținea țigara.

Bucuros că îi dispăruse durerea de cap, puse ziarul pe genunchi și apucă țigara cu mâna dreaptă. Citi, încă o dată, cu atenție, articolul cu incendiul și îl trecură fiori văzând fotografia trupului zbârcit de flăcări; se spunea că totul a pornit de la o țigară scăpată din mână.

Se lăsă pe o parte, trase scrumiera și strivi țigara în ea. Acum, putea fi sigur că incendiul nu va fi provocat.

începu să simtă dureri în torace și își puse o pernă la spate. De multe ori, nu își putea învinge lenea plăcută provocată de oboseală și de vreun pahar de băutură, dar acum se simțea altfel.

„Dacă mi-au pus ceva în cafea?", îi trăzni prin cap și încercă să se ridice.

Refăcând filmul, își dădu seama că, atunci când a mers să ia sticla cu rom din frigider, a uitat cafeaua nesupravegheată.

„Ăștia sunt în stare de orice", își spuse amintindu-și că tatăl său a scăpat cu viață, ca prin minune, după ce l-au aruncat din tren.

Zăbovi asupra unor știri și articole mai interesante, apoi îl cuprinse o stare neplăcută, de somnolență. își propti capul în mâna stângă și privi la televizor neobservând că se așezase pe scrumieră, iar țigara nu e complet stinsă.

La televizor, era un program infect, dar nu mai avea puterea să se ridice și să-l stingă.

FANTANA

Când primarul orașului s-a hotărât să construiască o fântână arteziană electronică muzicală, cu jocuri de lumini, în funcție de evoluția partiturii, consilierii locali prezenți și reprezentanții presei au sărit în sus, critica lor luând, uneori, un caracter patetic.

Ziarele au început să urle, iar vorbitorii de meserie ai televiziunilor locale au întors-o pe toate părțile, fără să găsească o explicație logică a unei astfel de măsuri abuzive, cu toții întrebându-se ce-i lipsea unui astfel de „țărănoi" fântână arteziană muzicală, când existau priorități mult mai usturătoare la ordinea zilei.

— Te simți mai bine când schimbi ceva, a răspuns primarul unei interpelări.

— Da, eu mă simt mai bine când schimb o bancnotă de o sută, a vociferat o secretară, motiv pentru care și-a pierdut slujba.

Canalizarea orașului era „la pământ", mai ales la periferie țevile se spărgeau tot mai des, apa venea tot mai murdară la chiuvetă și cu întreruperi tot mai dese. Din dorința de a face bani din orice, fuseseră înlocuite lăzile de gunoi dintre clădirile cu mai multe etaje cu mici pubele, pe bază de contract ferm, mai ales cu miile de mici negustori, care

nu aveau posibilitatea să refuze. Asta făcuse să apară munți de gunoaie pe trotuare, lucru care mai mult mânca bani decât să umple pușculița Primăriei.

Dacă la toate miile de neajunsuri ale unei proaste conduceri a orașului au mai pus în balanță asfaltarea și lărgirea străzilor, care mai mult au înțepenit circulația decât s-o fluidizeze, precum și proasta organizare a asociațiilor de proprietari, consilierii locali au tras concluzia: „fântână arteziană ne mai lipsea".

După mai multe zeci de ore de discuții sterile, proiectul executivului primăriei de modernizare a centrului orașului, de construire a unei fântâni arteziene grandioase și sofisticate, „cum n-a văzut Vestul", a fost respins; cu un număr mic de voturi, dar, totuși, respins.

Era normal ca Vestul Europei să nu fi văzut o astfel de fântână, deoarece modelul se găsea undeva în Estul îndepărtat al planetei, într-un orășel de care nu auzise nimeni.

în urma acestui eșec, primarul s-a înroșit de furie și s-a hotărât să părăsească partidul care îl susținuse la alegerile locale, să treacă la partidul care se afla la putere, acest lucru asigurându-i succesul inițiativei și un împrumut în bancă, pe spinarea contribuabilului.

La negocierile pe care le-a purtat cu liderii puterii, în schimbul susținerii politice a promis că va construi o fântână de zece ori mai ieftină decât cea văzută în orașul oriental vizitat.

— Dacă tot faci risipă, nu e mai bine s-o faci și cu folos? a întrebat un consilier. De unde rezultă economiile?

— Din faptul că nu folosesc proiectanți străini, ci angajez ciberneticieni autohtoni, care nu pretind prea mulți bani, a spus primarul. In plus, le cer să nu facă o copie fidelă a fântânii originale, ci una cu mai puține opțiuni de programare a îmbinărilor electronice de sunet și lumină.

Consilierii puterii s-au prefăcut că înghit gogoașa și, la următoarea ședință ordinară de consiliu local au votat în favoarea primarului, omul lor de-acum. împrumutul s-a făcut, taxele locale au crescut și lucrarea a demarat în trombă, făcându-i pe sceptici să înjure autonomia locală și tot ce ținea de ea, iar pe adepți să spună că, uite, domne, se construiește ceva, un lucru care va dăinui peste timp, mai dă-o dracului de reabilitare termică a construcțiilor și de consolidare a clădirilor cu risc seismic ridicat.

Cum nimic nu se dă în folosință la termen, nici fântâna, împreună cu reabilitarea arhitectonică a centrului orașului, nu s-a încadrat în termenii contractului cu firma de construcții. Ceartă, critici în presă, înjurături, procese de calomnie, reclamații la guvern, tot tacâmul, dar, până la urmă, s-a ajuns la final, la stadiul de finisare a lucrărilor.

S-a pregătit o inaugurare grandioasă, cu focuri de artificii, invitați de onoare, cântăreți autohtoni, de pe alte meleaguri, dansuri tematice, manifestări sportive, muzică populară din zonă, ecrane panoramice imense și obișnuitele discursuri ale notabilităților urbei.

Cum, în urma reclamei făcute, se anunța o maree de vizitatori din alte orașe sau din mahalalele și satele în- conjurătore, negustorii de băuturi răcoritoare, slab alcoo-

lice, produse de patiserie, crenvurști sau hamburgeri se aprovizionaseră și se pregătiseră cum puteau mai bine.

Cei din familia lui Sebastian Han știau toate astea din presă și de la televizor. Bineînțeles, ca în majoritatea familiilor din oraș, și aceștia aveau păreri împărțite. Unii erau înverșunați susținători ai primarului, alții mai puțin. Pe principiul „ce-i lipsea chelului", alții erau contra inițiativei, tot așa, cu mai multă sau mai puțină agresivitate. Majoritatea erau neutri. Pretextând că au lucruri mai bune de făcut decât să chibițeze în jocul dintre adepții modernizării centrului orașului și cei ai reabilitării infrastructurii, acești membri ai familiei Han procedau pe dos, enervându-i pe aderenții la una sau alta dintre cauze, doar așa, să se distreze pe seama lor și să-i facă să se piardă în nesfârșite discuții contradictorii.

De exemplu, Sebastian Han era sceptic privind utilitatea unei astfel de fântâni pentru o urbe atât de țărănizată și necivilizată, iar soția sa, Maria, era entuziasmată de inițiativă. Soacra și un frate ai lui Sebastian, unul dintre cei doi fii și o cumnată erau de partea primarului, socrul Măriei, una dintre fiicele acesteia și o verișoară primară erau de partea consilierilor opoziției, iar restul erau mai mult sau mai puțin indiferenți. Cu toții erau de acord că numai popoarele sărace înalță catedrale, dar priveau problema diferit; unii spuneau că, dacă suntem săraci, e bine să ținem măcar la frumusețe, alții erau pentru tratarea pau- perității până la ieșirea din ea.

— Sinceră să fiu, mie mi-a plăcut de la început ideea unui centru modernizat, spuse doamna Han. Poate chiar

mai mult decât îmi place cum a ieșit lucrarea. Dar părerea mea contează mai puțin, atâta vreme cât mulți dintre cei cărora nu le-a surâs deloc, la vremea respectivă, proiectul Primăriei, au fost acum nevoiți să admită că primarul a avut dreptate. Făcând parte dintr-o populație mândră și lăudăroasă, era firesc să-mi pice cu tronc faptul că, pentru o vreme, centrul orașului nostru va fi cel mai frumos și mai nou din țară. Atunci când, la începutul altui secol, alt primar și-a propus să facă un parc imens, cu arbori de pe alte continente, multi au strâmbat din nas.

— Era și normal, spuse Sebastian. N-aveau nici drumuri pavate, nici iluminat public pe stradă.

— Totuși, proiectul său a devenit una din realizările orașului. Așa s-a întâmplat mereu, de-a lungul istoriei.

— Edificiile cu care ne putem lăuda au avut la origine un invariabil complex de megalomanie al celui care le-a comandat.

In ce privință erau cu toții de acord? In chestiunea participării la manifestările de inaugurare a fântânii. Știau că televiziunile nu transmit nimic, nici să aibă bani de cumpărare a drepturilor, cum se întâmplase și la trecutele „zile ale orașului", când fuseseră angajați artiști internaționali celebri pe care ei nu-i văzuseră.

Asta i-a făcut pe membrii familiei lui Sebastian Han ca, în ziua inaugurării, să se trezească mai devreme ca de obicei, să aibă timp să se pregătească, astfel încât, începând cu ora 7:00 dimineața, s-o ia din loc spre noul centru. Primii au plecat copiii unui văr primar al lui Sebastian, împreună cu tatăl Măriei, cei mai dornici să prindă un loc

în față, apoi, până la 9:30, s-au tot înșirat spre ieșire, ultimii plecând Sebastian și soția, după ce au mai controlat odată, să nu fie becuri aprinse, focuri de aragaz neînchise, fiare de călcat uitate în priză sau robinete deschise.

în piață, s-au adunat cu greu la un loc. Multă lume avusese ideea să plece devreme de acasă, încă de la 6:00 dimineața, cu mic, cu mare, și să ocupe un loc mai în fața unei tribune imense, astfel încât Piața Prefecturii era în- țesată de lume. Noul centru al orașului bătea toate recordurile de locuitori strânși la un loc. Cei mai în vârstă spuneau că nici defilările de ziua națională, nici meciurile echipei locale de fotbal, nici ultima revoluție n-au scos din casă atâția oameni. Cu toții erau de acord că, prin aceste realizări, modernizarea centrului și fântâna cinetică, primarul avea ca și adjudecat un nou fotoliu de edil șef, chiar dacă avea să candideze independent sau nu mai avea chef să-și facă nici măcar campanie electorală.

Datorită copertinei de deasupra, artiștii care evoluau pe scenă nu aveau treabă cu soarele arzător, dar, dacă spectatorii voiau să stea la umbră, veniseră de dimineață, să prindă locuri pe terasele clădirilor înconjurătoare, la un suc, o înghețată sau o bere. Cei care veniseră mai târziu, își luaseră haine ușoare, umbrele de soare sau pălării.

Spre orele după-amiezii, toate măsurile de prevedere deveniră inutile, căldura înăbușitoare scoțând transpirația din fiecare, dând o senzație de disconfort și un straniu simțământ de nesiguranță.

Cu toate că formațiile care se perindau pe scenă emanau o atmosferă de distracție și relaxare, partiturile fiind

din ce în ce în ce mai antrenante, nu avea nimeni chef de dans pe marmura încinsă sau de ascultat muzică pe băncile de piatră transformate în plite de sobă sau îmbibate cu transpirația celor care plecaseră.

Individual sau în grup, majoritatea celor aflați în piață începură să se retragă prin colțuri mai răcoroase ale orașului, în căutarea privatei sau vreunui loc unde să bea o răcoritoare, o cafea, sau să mănânce un sandviș. Nici com- ponenții familiei Han nu făcură excepție, în piață nemai- rămânând decât un băiat al lui Sebastian, un nepot și socrul, foarte curioși să vadă ce se mai întâmplă pe scenă.

Cu toții, indiferent unde se aflau, erau cu urechile ciulite la nenumăratele megafoane, amplasate peste tot, în care o voce tot mai obosită prezenta programul artistic, să prindă momentul când era vestită sosirea în oraș a unui mare tenor, anunțat încă de anul trecut, când începuseră lucrările de modernizare. Evoluția acestuia pe scenă era semnalul pornirii fântânii, jocurile acesteia de apă, culoare și lumini urmând să se sincronizeze cu ariile din operă cântate, totul culminând cu un imens foc de artificii și un joc de lumini colorate, emis de o orgă laser.

Spre seară, pe măsură ce temperatura caniculară lăsă loc răcorii, când soarele începu să se ascundă pe după clădiri și să bată un vânt subțire, imensa piață modernizată a centrului orașului începu să se umple din nou. Din ce în ce mai mulți, reveneau în fața scenei, așezată la unul din capetele pieței.

In așteptarea marelui tenor, nimeni nu mai era atent la ceea ce se desfășura, spunea, cânta sau dansa pe scenă.

Se formaseră tot mai multe grupuri, unde se discuta orice altceva decât despre inaugurarea noului centru, asta până când în megafoane se pomeni despre venirea edilului șef, cel responsabil de tot ce se întâmpla.

Suit pe scenă, în lumina reflectoarelor care se aprinseseră deja, primarul scoase un teanc de hârtii și citi un discurs mai mult decât stufos și plictisitor, un discurs de-a dreptul enervant.

— Orice nou început nu e menit să șteargă cu buretele vreun vechi început, tuși primarul semnificativ, rotindu-și privirea pe deasupra asistenței. Problema care se pune nu e să spunem lucruri interesante. Problema care se pune e să ne facem înțeleși. Fiind de partea globalizării, vrem să fim înțeleși în mod global. La noi, înțelegerea lucrurilor se face pe secțiuni. Acțiunile de azi ne vor duce cu gândul mai departe decât au făcut-o vechile forme de administrație teritorială, care nu ne-au lăsat moștenire decât micii, berea proastă și ingurgitatorii săi, în cantități industriale, ale acestora, pe salarii compensate de noi, în contul plimbării ciocanului, timp de 50 de ani, și a zilelor de miercuri fotbalistice. Astăzi aveți de toate în standuri, chiar și un strop de esență de cultură, în așa fel încât să nu devină letală. Condiționați doar de schimbarea greoaie a monedei naționale, suntem tot ăia, oameni de omenie, născători de oameni de bine, născători, la rândul lor, de oameni de bine de rău, care ajută bătrânele să treacă strada, cu polițist cu tot. Suntem aceiași actori grăbiți, cărora li se interzice să vizioneze filmele în care joacă, și suntem trimiși să ne jucăm, mai bine, în reclame la brânză, unde presa ne

trage cu dinții de mânecă și ne atenționează: cea mai bună reclamă pe care poți să ți-o faci nu e să aderi la vreun for internațional, ci să accepți să conduci. Când mai apare câte unul, care știe să se exprime, dar și să emită idei originale, te trezești că nu are habar de arta sinucigașă de a conduce. Un mare conducător este acela care te învață cum să compensezi sărăcia prin inteligență. Prin inteligența de a nu te lua de banii lui. Conducătorii se schimbă foarte des; mai simțiți voi vreun miros?

Gluma mai destinse atmosfera încordată a unui discurs politic rigid și demagogic, transformând tensiunea într-o explozie de râs colectivă, culminând cu un imens ropot de aplauze.

— Stați, că mai am ceva de spus! strigă primarul, aple- cându-se asupra teancului de file. Vă prezentăm un program artistic mare cât o țară, o țară în care, așa cum s-a afirmat la o televiziune, avem turiști „panificați" de groază. De groază că se spun adevăruri prin omisiune, că poți trăi din pasiune, chiar dacă nu ai niciuna, că, dacă dai unui tânăr să citească o carte, te întreabă ce-i iese la chestia asta, că nu se muncește, dar se face asta pentru popor, că oamenii se nasc egali, mai mult cu zero, că experimentele pe politicieni se fac pe oameni, că nu tot ce e legal e și drept, că se renunță mult mai ușor la o viață așa urâtă, că, zi după zi, trece ceva, că oamenii se integrează în absolut orice, că o putere a credinței are mai mult putere decât intensitate, iar legile divine se fac tot de oameni, că se menajează toate susceptibilitățile, până în punctul în care te trezești că nu mai e nimic de menajat, și altele.

— Mai scurt, că murim de cald! se auzi o voce. Trageți o concluzie!

— Ca o concluzie: dacă n-aveti de lucru, veniti în ora- șui nostru! Avem și turiști autohtoni, de câmpie, dar aceștia au un defect; nu știu cine se extinde, noi ne extindem spre piață, spre exterior, sau străinii se întind la cașcaval, spre piața noastră. E greu să accepți transformarea unui drept în obligație. E mai bine la noi, unde nu se muncește prin reprezentanți, ci doar se consumă prin reprezentanți. Nimeni nu-și bate capul cine reprezintă pe cine. Secolul viitor va fi religios sau nu va fi deloc religios, atâta timp cât religia e ceea ce vrem unii de la alții. Până atunci, omul preferă să trăiască în sărăcie, dar, din vanitate, la limita de jos a acesteia, unde nu vrea nimeni. Dacă evenimentele au fost acoperite de atâtea vorbe, noi vrem să acoperim paginile istoriei cu fapte. Ironia sorții poate desființa orice. Ai izbutit, continuă! Nu ai izbutit, continuă să faci asta! Poate izbutești. înainte era mai bine; da, dar era sens unic. Cetățeni, înainte! înainte de Cristos. Salariile mici se pot dubla oricât de mult. Nu trebuie să fim triști; la nevoie, se inventează și bancomate de înghețată. Dacă nu vreți, vă fac să fiți binedispuși cu forța. Veți găsi aici ceea ce nici voi nu știți că vă doriți. Găsiți un mediu de afaceri prietenos, conectat la un cu totul altfel de aer condiționat. Un aer condiționat de canicula de afară, nu de prețurile din ce în ce mai mari. Avem un oraș conectat la un curent electric produs mai ieftin, dar care, în mod tradițional, nu se ieftinește. Tradițional e să bem o țuică. Suntem un popor vesel; bem câte o țuică pentru fiecare chestie pe care ne-o

arată unul sau fratele său. Menținem viata în limitele
I »
sportivității sau, când ne trântește vreunul ușa în nas, ne repezim s-o închidem. Sexul ne face să uităm că nu suntem pregătiți și că vrem să introducem noi și noi criterii de erecție. Nu suntem la fel de limitati ca altii. Avem alte limite. La limita bunei gândiri, înțelege fiecare ce vrea și, mai ales, înțelege fiecare ce poate. înțelepciunea nu înseamnă să spui prostii, ci rezidă în faptul că poți spune doar atâtea prostii câte sunt. Publicitatea este, deocamdată, o țară pe asfalt. Și de noi depinde ca aceasta să devină și o țară de pe arătură. Azi, nu se mai trage în țărani; se trage de la țărani. Din fondurile de dezvoltare agricolă. Un lucru e sigur: azi, avem ceva de oferit. Omul care nu dă, merită să fie sărac. Metaforic vorbind. De azi încolo, sloganul nostru este: „Oricând, orice!".

Se lăsă un moment de tăcere înaltă, apoi, de bucurie că se terminase discursul, cei prezenți porniră să aplaude furtunos.

Următoarele discursuri se axară pe advertising, ținân- du-se seama că se luaseră o grămadă de bani. In acest sens, unul dintre consilieri bălăngăni o falangă.

— Sună clopoțelul! Să înceapă distracția! strigă el arătând spre unul dintre cei doi viceprimari.

— Nu vreau să spun decât două cuvinte, spuse vicepri- marul luând microfonul. Nu demult, un comisar afirma că traficul de droguri nu poate fi stârpit prin mijloace violente, deoarece acestea mai mult îi incită pe consumatori și pe traficanți. în concluzie, spunea el, trebuie ca fenomenul să fie lăsat liber, să se stingă de la sine. Cei care au

auzit, au considerat cele spuse de comisar ca fiind de un cinism extrem, dar n-au înțeles un lucru: până nu se civilizează, omul nu renunță la metehne. Numai civilizându- se, pot să ajungă să înțeleagă faptul că drogul e periculos, să nu-1 mai consume și, astfel, să facă inutilă acțiunea micilor traficanți. Pe timp scurt, tutunul e un drog mai puțin dăunător, dar, pe timp lung, creează dependență, finalul fiind cunoscut. Cu toate astea, nimeni nu se lasă de tutun când vizionează o reclamă. In cazul fumatului, reclamele nu civilizează pe nimeni. Nici măcar mediul înconjurător nu-ți poate modifica un reflex condiționat, fixat în timp. Cea mai simplă rețetă pentru a te lăsa de fumat este să nu mai fumezi. Pentru asta, e bine să sari o treaptă de înțelegere în procesul de autocivilizare. Un lucru e mai mult sau mai puțin periculos în funcție de cât de necesar este. Reclama și publicitatea sunt droguri mai mult decât necesare, cele mai puțin dăunătoare. Advertising-ul trebuie lăsat liber.

Pe mai multe ecrane imense rulau clipuri antidrog și antifumat, iar oamenii se întoarseră cu fața în direcția în care arăta viceprimaruL

— Reclama în care tot ce te înconjoară e făcut din țigări, inclusiv mâncarea, e inutilă, după părerea mea. „Fumez țigara de-o mănânc!" este o frază auzită la mulți. Numai timpul poate rezolva problema fumatului; așa cum anticiparea viitorului ni-i arată pe oameni tot mai sferici și mai chei, ni-i arată și tot mai nefumători. Programul „Tutunul și sărăcia - un cerc vicios" e inutil din start. Titlul ales, asociind tutunul cu sărăcia, ne spune că, până nu

dispare sărăcia, nu dispare nici obiceiul fumatului. Cum sărăcia nu dispare, rezultă că, prin campania inițiată, Ministerul Sănătății aruncă banii pe geam, derulând, practic, o antireclamă. Banii puteau merge la compensarea medicamentelor, acolo unde pot merge și alți bani cheltuiți inutil. Nimeni nu consideră inutilă băgarea banilor tocmai în salariile medicilor îmbogățiți fără măsură, nu a medicilor subfinanțați de ei, sau băgarea medicamentelor scumpe în fundul parveniților, nu al celor sărăciți de ei. Campania împotriva tutunului e plătită de stat și e inutilă, ca și reclamele monopolurilor: minier, electric, petrolier sau al gazului metan. Dacă până acum câteva zeci de ani făceam reclamă activității unui singur tiran, acum ne defulăm cu toții: politicieni, mafioți, jandarmi, sindicaliști, lelițe, polițiști etc. La toți ne dă ego-ul pe afară. La ce ne folosește să știm că, până anul trecut lucrau 4000 de polițiști, iar acum lucrează toți, numai Dumnezeu știe. Atunci când statul plătește reclame, îi învață prost pe cei care le realizează, inoculându-le ideea că, dacă îți pică banul din cer, poți lucra mai puțin profesional. Dacă ești deprofesionalizat, lucrezi așa și pentru sectorul privat, care nu are de ales. Așa apare antireclama. Pe linia profesionalismului deprofesionalizării, unde reprezentanții acesteia se întâlnesc și se premiază între ei, este și reclama la o bere, cunoscută ca fiind de calitate, unde se sugerează că trebuie să bei întâi un ceai medicinal, să nu te doară capul, știindu-se faptul că dresul cu ceaiuri se face după beție, nu înainte. Dacă te gândești că, bând un ceai, ți se taie pofta de a bea bere, nu văd ce avantaj are firma din

reclama asta. O altă reclamă ne arată ce poți visa că faci cu o sumă mare de bani dacă bei peste măsură berea unei alte firme: îți iei o maimuță grasă de nevastă, o mandolină sau o motocicletă. Reclama e la bere, nu la somnifere, cum ați crede. Dacă reclamele neprofesionist făcute la produse de calitate sunt antireclamă curată, dacă un astfel de lucru poate fi considerat curat, și reclamele profesionist făcute la produse proaste tot antireclamă sunt, dar nu la produsele inferioare calitativ, ci tot la produsele de bună calitate. Dacă te-ai ars cu supa unei beri proaste, sufli și în iaurtul uneia bune și, până la urmă, tot la ceai ajungi. Până una- alta, e cazul să reînceapă manifestările dedicate noului centru al orașului și, în acest caz, să reflectăm dacă nu e cazul să sune clopoțelul și pentru aceasta...

La aceste ultime cuvinte ale viceprimarului, consilierul bălăngăni talanga încă o dată.

Mai ținură discursuri plicticoase și alte oficialități ale urbei, apoi se tăie panglica inaugurală a fântânii.

La urmă, înainte de a pleca, primarul anunță că tenorul, vedeta internațională, nu mai venea, că avea probleme, dar promitea că, la viitoarele „zile ale orașului", care aveau loc în toamnă, precis va fi prezent.

Acest anunț reuși să-i agaseze pe toți cei prezenți. Cetățeni de toate vârstele se înghesuiseră mai în față și înfruntaseră canicula pentru a vedea de aproape marele tenor.

Spiritele celor prezenți în Piața Prefecturii se încinseră. Unii începură să urle cele mai colorate invective, tot felul de înjurături, să scuipe sau să fluiere, alții începură să plece.

— Stați! strigă primarul, spre mirarea celor prezenți. Am o surpriză pentru voi!

Și anunță, în încheierea tuturor manifestărilor, concertul unui megagrup muzical de care nu auzise nimeni. Citi ceva despre stilul original al formației, despre premii, concerte internaționale și muzica instrumentală conceptuală a acestora.

Cei care crezură că totul nu era decât o cacealma, plecară acasă, dar majoritatea celor prezenți rămase pe loc; curiozitatea învinsese.

Orele trecură greu, subiectele cotidiene se epuizară, unii plecară, alții veniră, dar, într-un târziu, când prezentatorul anunță urcarea pe scenă a formației de care vorbise primarul, piața era înțesată de lume.

Grupul era format din opt persoane, vârsta acestora neputând fi ghicită în lumina reflectoarelor, îmbrăcați cu haine foarte ciudate, nevăzute prin partea locului.

Instrumentele erau la fel de ciudate, pe măsura înfățișării lor, dar partitura atacată, fără niciun preambul, îi șocă de-a dreptul.

— Ce se întâmplă cu noi?! strigă un bărbat după câteva zeci de secunde, clătinându-se pe picioare. Ce e asta? îmi răsună în urechi, dar, cumva, din interior spre în afară.

— E un fel de muzică, constată nevasta lui Sebastian.

Oamenii începură să se uite unul la altul, cu mult interes, ignorând ce se petrecea pe scenă. Li se părea că sunt mutați, tot timpul, dintr-o sferă a muzicii într-o muzică a sferelor.

— Asta nu e muzică, se auzi vocea unui tânăr. E ceva mult mai concret.

Când muzicanții atacară o a doua partitură, fără să lase timp audienței să se dezmeticească, spectatorii nu-și mai imaginau peisaje, ci, de-a dreptul, se înscriau în acestea. Păreau integrați total într-o compoziție conceptuală, combinarea graf-urilor fiind mult mai complexă și mai profundă decât sugestia vizuală.

— Ne descompunem, spuse Sebastian. Recunosc compoziția. E „Departe mi-am găsit măsura" de Alman So- povsky.

— Cine mai e și ăsta? întrebă socrul său.

— Cel mai mare compozitor de muzică electronică, spuse Maria. Pe scenă, e chiar compozitorul. In carne și oase. Avea dreptate primarul. Ne aflăm în fața unui eveniment epocal. In fața noastră cântă chiar marele Sopov- sky. Credeam că e mai bătrân.

— Ei, și?! se răsti o femeie.

— Cântecul conceptual te împinge în spațiul său virtual, spuse o soră a Măriei.

— E adevărat, spuse un bărbat. Nu e posibil ca operatorul de transmisie și prezentatorul să fi adormit. Muzica asta toacă nervi. Nu are nimic adormitor.

— Or fi afoni, spuse femeia.

— Stați cam prost cu tehnica, se enervă Maria. Și la cultura muzicală sunteți cam „afoni".

— Nu suntem deloc „afoni", spuse bărbatul din public. Deși avem un cult pentru imagine, trebuie să avem puțin

respect și pentru inventatorii „muzicii vizuale". Priviți fântâna!

— E un mediu mai mult ostil, aproape invizibil, spuse Sebastian.

— Tocmai de-aia, spuse bărbatul. Compensăm cum putem. Muzica asta are multe contingențe cu artele plastice. Când ridici o statuie, nu o ridici ca o odă închinată muzicalității ei, dar când o ridici, dai drumul unei ode muzicale, înalti un monument cuiva, unui eveniment sau, pur și simplu, unei stări de spirit.

— Ce prostie, se auzi o altă voce din public, la nici cinci metri de familia Han.

— Când nu-1 înțelegi, orice lucru inteligent e o prostie! crezu mama Măriei că-i strigă preopinentului.

Cei prezenți nu-și dădeau seama că, de fapt, nimeni nu scosese un cuvânt. Componenții formației, în frunte cu Alman Sopovsky, cântau înainte, bucată muzicală după bucată muzicală, și toată lumea rămăsese cu ochii pironiți asupra lor.

— Comunicând telepatic, ne regăsim materialitatea, în ideea plastică, nu în sunet, se auzi Sebastian.

— Până la urmă, ce exaltă muzica asta, simțurile sau rațiunea? întrebă Maria.

»

— Nu ne putem da seama, spuse soacra Măriei. Ar trebui să vă duceți la Muzeul natural de artă, spre a vă convinge singuri!

— Noi am venit să vedem fântâna, iar femeia asta ne trimite la muzeu, se enervă un bărbat. Unde e muzeul ăsta?

— Aici, în orașul nostru.

— N-am auzit, dar, dacă acest muzeu există, îl pot vizita oricând.

— E adevărat, dar exponatele de acolo pot fi admirate altfel pe muzica asta, care te poate urmări peste tot. Pot să vă transport telepatic, se oferi bătrâna.

— Telekinetic. Mulțumesc, nu! Pot merge și pe jos.

— E împotriva spiritului vremii să înghiți distanțe mergând pe jos.

— Până se duce ăsta sau nu la muzeu, noi ne dezmembrăm în părți componente! se auzi o voce disperată din mulțime. Ne descompunem.

— Nu cred că ne mai descompunem. Până la urmă, orice isterie colectivă se transformă în istorie colectivă, spuse Sebastian.

— Adică?! îl întrebă soția.

— Adică a fost o defecțiune tehnică la fântână. S-a anuntat că a fost remediată. Ne revenim.

— Era și cazul, spuse una dintre fiicele lor.

— Nu simțiți nimic? întrebă soacra Măriei.

— Nu. Comunicăm tot telepatic. E anormal ce se întâmplă, spuse unul dintre băieții lui Sebastian.

— Nu trăiți cu credință, spuse bătrâna. Credința nu e o religie sau alta.

— După o experiență frustrantă, cum e asta, nimănui nu-i place să fie luat peste picior, spuse un bărbat scund.

— Nu e rumeni vinovat că sunteți frustrați, spuse Maria.

— Nu suntem deloc frustrați, spuse bărbatul scund.

— Speranța moare ultima, spuse femeia din public, încercând cu greu să se țină pe picioare. Mediul ambiant al acestei atmosfere muzicale invizibile, în general, e frustrant.

încercă să mai spună ceva și leșină, căzând la picioarele celorlalți.

Sebastian și fratele lui, George, o stropiră cu apă și o ajutară să se ridice, să facă primii pași spre un loc mai puțin aglomerat, apoi, la sugestia Măriei, ținând-o de brațe, porniră către marginea uriașei piețe.

— Nu suntem pesimiști, să spunem că „speranța moare ultima". Suntem optimiști și spunem că „speranța moare prima", spuse George.

— Când am spus că „speranța moare ultima", nu am vrut să fac un calambur, spuse femeia. Am vrut să spun că mă numesc Speranța și am un presentiment funest. Cred că va muri multă lume.

Cu percepția asupra trecerii timpului grav deteriorată, abrutizați, ca după un consum abuziv de neuroleptice, epuizați fizic și nervos, simțiră cele câteva sute de metri parcurse de parcă ar fi durat un secol. Aveau fie spasme temporale, ce populează, de cele mai multe ori, visele, în care un om pare că durează o veșnicie, fie că o secundă se întinde, elastică, până la infinit. Se simțeau în propriile trupuri de parcă ar fi fost claustrați în costume de astro- nauți și aerul era pe terminate. Tot mai desele stări de exaltare îi duceau spre o apatie tot mai profundă. Se simțeau ca în niște costume de anihilare senzorială, în care ridicau construcții onirice cu puternică tentă halucina- torie.

într-un târziu, ajunseră la marginea pieței, își reveniră și priviră în depărtare.

Vizitatorii întârziați, mai ales cei ce veniseră în număr mare din satele înconjurătoare, din mahalale sau din cartierele muncitorești, încercau să străpungă bariera psihică muzicală invizibilă. Anunțați din timp că autoritatea administrativă este pusă în pericol de un grup de muzicieni demenți și de admiratorii lor, țăranii, mahalagii sau proletarii își luaseră pușca sau vreo armă automată, mulți înarmându-se doar cu pistoale. Spărgând ușa Muzeului de Istorie, aflat în drum, căraseră până acolo și patru tunuri din otel inox, antice, dar încă în stare de funcționare. Civilii care veniseră neînarmați, doar așa, de curiozitate, primiseră arme de la Primărie și fuseseră băgați în față. Printre ei, fuseseră infiltrați gardieni publici în civil, care instigau la violență sau împărțeau muniție și grenade lacrimogene sau psihotrope.

Detunătura primului proiectil tras îi îngheță pe frații Han, făcându-i, în primul moment, să nu-și dea seama despre ce era vorba, apoi văzură, chiar la picioarele lor, un bărbat căzut într-o baltă de sânge, cu țeasta făcută zob.

Trăgeau la nimereală, ucigând femei, bătrâni sau copii, rătăciți prin zonă.

Când auziră bubuitura tunului, instinctiv, bărbații care ajutau femeia se trântiră la pământ. Știau că, unde se as- cunseseră, în gangul întunecos dintre două clădiri, nu aveau ce să pățească; dacă erau atacați, intrau în holul blocului, se refugiau în vreun apartament sau o luau pe scări în sus.

Frânturile de proiectil, întoarse înapoi de duritatea zidurilor, omorâseră deja o treime din mulțimea adunată la spectacol.

— Noi am salvat femeia asta și nu știm ce se întâmplă cu ai noștri, spuse Sebastian. Blestemată a fost clipa când am plecat de acasă.

— Am salvat „speranța", spuse George, arătând spre femeia care leșinase din nou.

— Nu e glumă.

— Ce facem?

— Nu știu. Cred că nimic. Privește și tu! S-a format o cupolă invizibilă deasupra pieței. Familiile noastre, fântâna, scena, cântăreții și publicul supraviețuitor au rămas acolo. Cei dinăuntru nu mai pot ieși, iar cei dinafară nu pot intra în piață. Trag ca proștii și gloanțele ricoșează sau se întorc împotriva lor. Putem fi loviți din greșeală.

— Despre ce cupolă vorbești?

— O cupolă invizibilă.

— Dacă e invizibilă, nu se vede.

— Se poate deduce. Privește ce vor să facă ăia!

Mai mulți săteni și mahalagii începuseră să escaladeze cupola, marginea acesteia pornind de la o înclinație de doar 30 de grade, la nici cinci metri de gangul unde se as- cunseseră bărbații și Speranța. înălțimea maximă era atinsă chiar deasupra fântânii și scenei.

Văzând că sunt protejați, spectatorii, imperturbabili, strânseră morții la un loc, pe iarbă, îi acoperiră cu bucăți de copertină, de la grădina de vară a unui magazin, și își îndreptară atenția spre muzicieni.

Țăranii se găseau pe toată suprafața exterioară a cupolei, mai vizibili sau mai puțin vizibili, în funcție de lumina reflectoarelor și jocurilor de culori din interior. Câțiva ajunseseră foarte aproape de polul semisferei, alții se luptau să nu alunece.

— Ce speră să facă?! se miră George.

— încearcă să facă figură de îngeri.

— Nu sunt așa proști. Au încetat să mai tragă.

— Nu alunecă? întrebă Sebastian.

— Ba da, dar mulți s-au dezbrăcat, să aibă mai multă aderență la cățărare.

— Nu cred că s-au dezbrăcat din cauza asta. Cred că vor să declanșeze un fenomen de intertextualitate. Pentru asta, trebuie să se debaraseze de tot ce amintește de condiția lor umilă de țărani.

— Ce, condiția de „funduri goale" e preferabilă? întrebă George.

— Depinde de text. Cred că vor să facă figură de îngeri intertextuali.

— în fond, ce mai sunt și îngerii ăștia intertextuali? întrebă femeia.

— Ah, te-ai trezit?

— Sigur că m-am trezit. Și am impresia că trăiesc un coșmar.

— Nu e o impresie; chiar trăiești un coșmar, spuse Sebastian. îngerii intertextuali sunt niște materializări livrești. Avantajul lor, în fața altor tipuri de îngeri, este tocmai intertextualitatea, proprietatea lor de a trece dintr-o carte în alta, dintr-un text în altul, dintr-un scenariu în

altul. Am citit că, în funcție de o compoziție muzicală sau alta, cum este cazul acum, cu muzica lui Sopovsky, se formează la om tendința de a se muta dintr-un text muzical în altul. Cred că troglodiții de pe cupolă au rămas izolați între texte. Rămân cu năzuința.

— în fond, în viață, totul e posibilitate sterilă, spuse George.

— în tradițiile noastre, îngerii sunt reprezentați ca niște ființe cu aripi, zburătoare, îmbrăcate cu niște cămăși de noapte din pânză albă, spuse Speranța.

— Ăștia n-au aripi. Dacă ar avea aripi, ar zbura, nu s-ar cățăra pe suprafața lucioasă a unei cupole imateriale. Nu ar mai căuta puncte spațio-temporale prin care să treacă în alt spectacol. Prea puțini trec. Când va dispărea cupola, majoritatea vor pieri.

— E o cupolă invizibilă. Nu putem ști dacă e imaterială sau nu, spuse George.

La margine, țăranii, mahalagiii, proletarii, străinii, gardienii și câteva notabilități locale, care nu se dezbrăcaseră, să escaladeze cupola, se opriseră și priveau amenințători spre cei dinăuntru. Cu bâte în mâini, pușți, pistoale, mitraliere, cuțite, fiecare cu ce putuse să se înarmeze, așteptau.

— Ce facem? întrebă Sebastian.

— Nu știu, spuse George. Ce propui?

— A adormit unul pe treptele scării din apropiere. încerc să-i fur arma.

Se apropie de cel care părea a dormi cu șapca trasă pe ochi. Când se aplecă să-i ia mitraliera, omul țâșni în picioare, iar Sebastian nici nu știu cât de repede o luă din

loc, refugiindu-se, înapoi, în gang. Omului cu șapcă îi fu frică să-l urmărească, dar un tânăr din mulțime, observând scena, căzu în capcana de a intra între blocuri.

Sebastian îl apucă de păr și îl trânti cu capul de zid, iar George îi smulse arma automată, punându-i țeava în piept.

— Nu trage! spuse tânărul, ștergându-se de sânge. Eu am primit o pușcă cu gloanțe speciale și cu un reglaj neobișnuit, pentru persoane cu dizabilități fizice.

— Nu mai spune?! Ce glumă e asta?

— Nu e nicio glumă. Mi s-a spus să nu omor decât infirmi, oameni cu diferite defecte fizice sau aflați în cărucioare.

— La oamenii normali, tușește? râse George.

— Dacă iei la ochi un om normal, pușca nu funcționează, dar nimeni nu poate ști cât poate fi un om de normal. E posibil să am vreun handicap ascuns și să mă străpungă glonțul.

— E posibil, spuse Sebastian. Dacă ai plecat la vânătoare de oameni, handicapați sau nu, înseamnă că ești bătut în cap.

— Ăsta își bate joc de noi, spuse femeia. Dați-i un pat de pușcă în cap și să mergem!

— Nu-mi bat joc; așa mi s-a spus. Primăria a primit o directivă de la Ministerul Sănătății privind handicapați! și, printre alte măsuri urgente, rampe înclinate, impozite preferențiale, împrumuturi avantajoase, modificări ale comenzilor automobilelor, reeșalonări la plata datoriilor etc., e și una care se referă la protecția lor în cazul protes-

telor, manifestațiilor de stradă, mișcărilor anarhice, răzmerite, chestii din astea.

— Protecție?! Ce protecție? întrebă George.

— Nu știu dacă am înțeles bine, dar cred că despre protecție se vorbea. Un funcționar din Primărie ne-a făcut un instructaj fulger. Nu mai era timp de pierdut. Mie mi-au spus să nu împușc decât handicapați, arma mea fiind special adaptată acestui scop, cum am spus.

— își bate joc de noi, spuse Sebastian. împușcă-1 și să mergem!

— Nu, nu! imploră tânărul. Dacă mă ucideți, trageți cu o armă pentru oameni normali!

— Fii sigur că nu trag, spuse George. Ăla de colo s-a culcat la loc, dar dacă aude adunătura aia împușcătura, nu ne va fi bine.

Intrară la nimereală într-un bloc și, pentru că liftul era blocat, urcară pe scări cele douăzeci de etaje ale clădirii. Sparseră ușa, ieșiră afară și se apropiară cu prudență de marginea acoperișului, privind spre piață.

— Ce priveliște minunată! se extazie femeia.

— Asta, în mod normal, spuse Sebastian, dar, cu gloata aia de jos, trăim vremuri tulburi.

— Ce vreți să facem aici? >

— Mi-e foarte neclar ce putem face aici, pe bloc, dar, deocamdată, mi se pare un loc mai puțin expus.

— Pe dracu'! interveni George. Sunt clădiri și mai înalte împrejur. De oriunde ne poate pândi pericolul.

— Nu s-au gândit să se urce pe blocuri sau să se plaseze cu puștile la ferestre, spuse tânărul. Vă spun sigur.

N-a fost niciun ordin în sensul ăsta. Acțiunea trebuia să »
se desfășoare repede și în forță. Nimeni nu a prevăzut apariția cupolei.

— Nici nu am făcut cunoștință, spuse femeia.

— La ce ne-ar folosi? mormăi Sebastian.

— Trei bărbați bine și o femeie singură... Ce credeți că putem face?

— Noi te-am scos din mulțime pentru că ți-ai pierdut cunoștința, iar ție îți arde de dragoste.

— Mi-a trecut, spuse Speranța. Am avut o indispoziție trecătoare. Acum, mă simt bine. înălțimea mă excită.

— Și pe mine, spuse George și dădu arma fratelui său.

— Treaba voastră, dar nu aici. Abateți atenția locuitorilor de la ferestre. In loc să se uite la spectacolul de inaugurare a noului centru al orașului, le oferiți voi un spectacol inedit. Duceți-vă în incinta aia, unde se usucă rufele!

— Merg și eu, spuse tânărul. In trei, e mai vesel.

— Tu stai aici! se răsti Sebastian. Nu am încredere în tine.

— Dacă domnul nu face față, te chem eu, spuse femeia și îl trase pe George spre încăperea de la celălalt capăt al blocului.

Rămași singuri, cei doi bărbați se întoarseră cu fața spre marginea clădirii și priviră în jos, spre tribună.

— Ce frate tâmpit! spuse Sebastian. Familiile noastre sunt în pericol, iar lui i-au plecat hormonii la plimbare.

— E fratele dumneavoastră?

— Din păcate.

Nervos, ridică arma și privi prin lunetă.

— Nu! strigă tânărul. Să nu trageți!

— N-ai zis că e reglată să nu tragă decât dacă ținta e un om cu handicap?

— Știu, așa am spus, dar nu se știe. Nu am încercat să omor pe nimeni. Dacă trage? Atrageri atenția asupra noastră.

— Nu am avut intenția să apăs pe trăgaci. Mă uit numai. Are o lunetă foarte bună.

— A! Așa da.

Timp de câteva ore, priviră spectacolul, dar lui Sebastian nu-i stătea gândul la ceea ce se petrecea pe scenă. O întorcea pe toate părțile și nu reușea să imagineze un plan prin care să împiedice masacrul care urma să se producă. Dacă zidul cupolei dispărea, mulțimea spectatorilor urma să rămână descoperită în fața unei gloate de mârlani înarmați.

Pe fondul muzical al unei partituri mai lente, cântată de grupul lui Alman Sopovsky, și pe fundalul dansului lin al șuvoaielor de apă ale fântânii electronice, începu o prezentare a colecțiilor de haine ale principalelor case de modă din oraș, pentru sezonul viitor, toamnă-iamă.

— In timp ce americanii taie curcanii, iar europarla- mentarii se pregătesc să voteze sau nu sacrificarea curcii bolnave de gripă aviară, descoperită pe o insulă grecească, în scopuri științifice, casele de modă meditează la ce să mai pună pe cetățean, în afară de grăsime sau plata impozitelor, auzi Han prezentatorul. La noi, ca ultimi urmași ai Romei, există o modă, chiar și atunci când ni se bagă pâine și circ: când se termină circul, ni se ia pâinea. Acesta este motivul pentru care circul s-a lăsat pentru oa-

menii serioși, trecându-se la moda însăși. Cu această idee au venit casele de modă, într-un hol de teatru, unde e mai rece, și au organizat un târg de haine pentru sezonul viitor, când nu se vor mai găsi. Ce instituție poate adăposti mai bine hainele cu care ne mascăm unii față de altii, dacă nu Teatrul Național, în timp ce vaste spații de închiriat stau degeaba? S-au gândit că, dacă viața are o așa inestimabilă valoare, trebuie dăruită modei. Asezonate cu pete de zaibăr, cusute, cu franjuri sau aplicate direct pe piele, în toamna-iama ce vine se poartă rochii de seară pentru toată ziua și haine de piele pe burta goală. Vedem că Dumnezeu a făcut lumea împărțită pe grupe de pantaloni și de fuste. De la pantalonii rupți în fund ai comentatorului politic național, până la pantalonii rupți în figuri ai rocker- ului, care ne îndeamnă, pe muzică fâțâită, să-l privim în ochi, în timp ce stă pe vine, pe după bloc, găsim tot felul de rochii, bluze și fuste înflorate, cu subdiviziuni de monedă națională în păr sau pe la mâneci. Vedem manechini de măscărici îmbrăcați în mafioți, cu costume albe și cravate roșii, cu picățele verzi, în ton cu câinele și Rover-ul. Vedem și manechini de mafioți deghizați în măscărici. Ne îmbrăcăm de pe Internet, după catalog, și ne prezentăm lumii, fiecare, alt avatar. Ne și întrebăm, avatar la ce? Descentralizat, la cămășoaiele jihadului, se vând, condiționat, bombe atomice, semințe, covrigi sau alune, ca pe vremuri, când nu vedeai un pachet de Carpați fără un kil de cân- nați de plastic sau parizer țărănesc cu 60% hârtie igienică în el. Anul ăsta se poartă pijamale cu flori de câmp, de primit hoții în case și se joacă de-a v-ați-ascunselea cu ei,

până scot capul, să le bagi un glonț în creier, de frică. Au și hoții o asociație a oamenilor de afaceri, scăpați din anchete cu petrol, droguri sau tablouri, cum e moda, la costume din stofă de calitate, cu dungi fine, discrete? Au, sigur că au. Și, dacă n-ar avea, de ce să nu aibă? Ei sunt la modă între sezoanele de răcituri; cel ce fuge de tirania inteligenței dreptății este, evident, un prost, dar trebuie să fie frumos îmbrăcat, când intră cu jeep-ul în sufragerie. Imbrăcându-se frumos, oamenii au știut totdeauna să transforme o victorie într-un eșec lamentabil, la negocieri ulterioare, privind furniturile. Țara are un viitor luminos pe modelingul corpurilor de iluminat ținutele de seară și de mână, aici și boierii îmbrăcându-se mai gros decât peisajul. Nu doar oamenii, chiar și expozițiile de haine sunt o modă. Dacă mai mult te dezbraci, constați, într-o bună zi, că nu mai ai ce da jos de pe tine. In momentul ăla, ori intri în primul magazin, ori fugi în pădure. Anul ăsta, chiar și oamenii de afaceri se îmbracă în ceea ce consideră ei că reprezintă haina capitalismului, adică haina strămoșilor, marele lor noroc fiind aerul ușor de condiționat al Balearelor, unde nu se mai poartă smoching cu buzună- rașe pentru numărat ouă, ci conturi bancare. Fiind imposibil de găsit milionari tineri și frumoși, în demersul alcătuirii unei colecții coerente de toamnă-iarnă, sunt buni și bogătașii tineri, urâți, nefotogenici și căsătoriți, dar, pentru a deschide gura la ei tinerele proaspăt venite la facultate, trebuie să fie mai bine îmbrăcați. O ciudată igienă a gândirii ne arată că, dacă s-a inventat și o modă pentru grase, e mai greu de pus bazele unei mode pentru ciungi,

șchiopi, sașii sau consumatori casnici de droguri, cum ordonă agențiile cu discriminarea. Pentru asta, trebuie să fii plin de bani, ca de idei. Dacă hainele prezentate ochiului nu sunt altceva decât o violentare și o incendiere a retinei, nici considerațiile mele interioare nu sunt altceva decât o încercare de violentare a cugetului, mai bine sau mai prost îmbrăcat...

— Hei, se trezi Sebastian că e împins, ați adormit?

— Așa cred. M-a ajuns oboseala și m-a prins peisajul. Aud numai tâmpenii. Urmăream prezentarea modei și colecțiile de haine, pentru sezonul viitor toamnă-iarnă.

— Ce prezentare de modă? întrebă tânărul.

— Cum ce prezentare de modă? Prezentarea de modă care s-a terminat în timp ce eu am ațipit.

— Nu a fost nicio prezentare de modă în program. Ați visat.

— Nu e târg de haine în holul Teatrului Național? întrebă Sebastian.

— Nu. V-ați imaginat.

— Cât timp a trecut?

— Doar câteva minute, spuse tânărul. Ați adormit, așa, cu luneta la ochi.

— Credeam că a trecut mai mult de o oră. O iau razna.

— Mi se întâmpla și mie să o iau pe arătură. Cine credeți că prezintă moda de toamnă pe căldura asta?

— Chiar. Nu m-am gândit, spuse Sebastian.

într-un târziu, fratele lui și Speranța se întoarseră, transpirați și strălucitori, îndreptându-și hainele mototolite.

— Ce facem, ne uităm și noi la spectacol sau plecăm? întrebă George.

— Unde vrei să pleci? întrebă Sebastian. Ai noștri sunt, acolo, jos, unde i-am lăsat. Din fericire, sunt cu toții în viață. M-am uitat prin luneta armei.

— E rândul meu să merg în uscătoria blocului, spuse tânărul.

— Nu mai e nevoie, spuse femeia.

— Dacă dispare cupola, troglodiții ăia deschid focul. Va fi un adevărat măcel, spuse George.

— M-am gândit și eu la lucrul ăsta. Noi stăm aici și nu facem nimic. Stăm și ne uităm la spectacol. Mă tot gândesc și nu găsesc o soluție, spuse Sebastian.

— Poate, dacă încercăm o diversiune...

— Ce diversiune? Sunt mulți, hotărâți și puși pe rele. M-am gândit la toate variantele. îmi stă mintea în loc. Nici arme nu avem.

— Avem pușca aia, spuse George. Putem trage cu ea, facem puțin zgomot, iar ăia de jos vor năvăli pe scări. îi așteptăm la cotitură, punem mâna pe ceva armament și trecem la acțiuni diversioniste.

— E clar, sexul mărește inteligența, râse Sebastian. Pușca asta nu trage decât în handicapați. E bazată pe sistem neuro-psihic de detecție.

— Trage într-un handicapat!

— Nu se poate.

— Ba se poate, insistă George. Nu e nevoie să-l omori. Ră- nește-1 ușor! Pentru binele tuturor, nimic nu e prea mult. Și așa, tâmpiții ăia au ucis câteva mii de oameni nevinovați.

Fratele ridică arma, o plimbă încolo și încoace până văzu o femeie într-un cărucior. Analiză datele de pe ecran și, cu toate că acestea nu indicau nimic concret, apăsă pe trăgaci.

— Nu merge. Există un impediment: prin peretele invizibil, pușca nu sesizează nimic. Și dacă ar sesiza ceva, glonțul nu trece prin cupolă. Crezi că de proști stau mahalagiii la pândă?

— Caută printre cei rămași afară! spuse George.

— Cei rămași afară au ei un coeficient de inteligență redus, dar nu sunt handicapați.

— Nu se poate. Vorbind statistic, trebuie să fie și vreo oaie neagră.

— Nu e. în orele astea, când ai fost plecat cu femeia în uscătorie, ce crezi că am făcut? întrebă Sebastian.

— Caută mai departe!

— Acum, ce crezi că fac?

— Nu vreau să spun „caută în continuare!", ci mai departe de gloata de țărani.

Sebastian îndreptă pușca spre lanțul de magazine din spatele Prefecturii, parcurse cu fasciculul electronic suprafața unui parc și reveni la magazine.

— Cred că am găsit ceva, spuse arătând lumina roșie care se aprinsese pe ecranul lunetei.

Le arătă un bărbat între două vârste, care se oprise în fața vitrinei unui magazin de pantofi.

— Ăla e handicapat?! întrebă femeia.

— Așa indică ecranul. Are o proteză mecano-electro- nică la un picior.

— împușcă-1 în proteză!

Sebastian îl ochi, dar trecea tot timpul câte o persoană, pe trotuar, prin fața obiectivului lunetei.

— E prea multă lume.

— Nu are importanță, spuse tânărul. Pușca e reglată neuro-psihic astfel încât să-și caute singură ținta. Nici nu trebuie să fii un bun ochitor. Proiectilul, odată pornit, ocolește orice obstacol și lovește ținta.

— Bine, spuse Sebastian, ascundeți-vă pe scări! Cum văd că au dat buzna în bloc, vin și eu.

Așteptă până plecară, puse pușca la ochi și trase, bubuitura producând efectul scontat. Cei de jos se uitau în toate părțile, panicați, sau se certau între ei. Fără niciun ordin, mulți dintre ei se împrăștiaseră în toate părțile, printre clădiri sau prin ganguri.

Sebastian văzu că trei dintre combatanți intraseră și în blocul pe care se afla, și își spuse că, pe moment, era suficient. O luă pe scări, în jos, sărind câte trei trepte, trecu pe lângă femeie, tânăr și fratele său, ascunzându-se după un colt. I

Transformând arma în măciucă, sparse capul unui luptător, apoi îl lovi pe cel de-al doilea. Cu unul din automatele capturate, George, venit între timp, îl ucise pe cel de-al treilea țăran și îi dădu și tânărului o pușcă, invitân- du-1 să treacă în fată.

— Nu trebuie să vă fie frică, spuse acesta. Eu am venit la spectacol; n-am știut că mi se va pune o armă în mână.

Ieșind din bloc, lichidară două grupuri de mahalagii mai mult beți și se înarmară până în dinți.

Ucigând la întâmplare pe oricine întâmpina rezistență, cei trei bărbați și femeia înconjurară de mai multe ori perimetrul pieței Prefecturii, producând panică. Misiunea de curățare le fu mult îmbunătățită când puseră mâna pe singurul sac cu grenade al țopârlanilor. Amețiți, neștiind cine în cine trage și de unde vine pericolul, mahalagiii, proletarii, țaranii și gardienii publici începuseră să tragă unii în alții.

Nimic din toate astea nu-i deranjau pe cei veniți la inaugurarea fântânii cinetice și a noului centru al orașului. Oamenii se simțeau bine sub cupola invizibilă protectoare. Dansară, cântară și se distrară toată seara, până târziu, după lăsarea nopții. La încheierea programului artistic, după un foc de artificii grandios și după cel mai spectaculos joc de lumini pe care l-a văzut vreodată cerul orașului, își redirecționară atenția spre fântână.

Tineri și bătrâni, la fel de fericiți, dansară și cântară împreună până la cele mai târzii ore ale nopții.

Spre dimineață, muzicanții începură să obosească și lucrurile produse de muzica lor să se mai liniștească. Cupola invizibilă începu să se topească, iar țăranii, proletarii și mahalagiii goi, cățărați pe aceasta, începură să cadă în capul celor prezenți.

Cu excepția câtorva zeci de morți și răniți, la impactul publicului cu îngerii intertextuali zburători, sfârșitul evenimentului fu considerat un succes, reușind să mobilizeze un număr record de orășeni sau străini de oraș.

De-a lungul unei zile și nopții ce a urmat, s-au perindat peste 300.000 de oameni prin noul centru, în funcție de

interpretul preferat, totul culminând cu muzica de excepție a lui Alman Sopovsky, când au rămas sechestrați sub cupolă, prizonieri ai ritmurilor jocurilor de apă și lumini ale grandioasei fântâni electronice.

Năucite de zgomotul exploziilor, grupuri de combatanți răniți, cu hainele rupte, ieșeau din ganguri sau din holurile clădirilor. Nedumeriți, se uitau în toate părțile, uimiți, speriați, neștiind ce se întâmplă cu ei. Nu știau dacă trebuie să mai tragă și în cine. Nu le dădea nimeni niciun ordin clar.

Dintre combatanți, apărură și cei doi frați Han, urmați de tânăr și de femeie. Aruncară armele și își îmbrățișară, cu căldură, soțiile, copiii, verii, cumnații, nepoții și părinții.

— Lăsați armele! strigă primarul în microfon. Spectacolul s-a terminat!

— Așa e, spuse Sebastian, urcându-se pe scenă și smulgând microfonul din mâna edilului-șef. Orașul merge mai departe. Luați-o voi înainte! Orice sărbătoare e un pretext pentru a vedea ce mai fac locuitorii orașului și de ce. Aceste zile sunt numărate și, oricum le-ai număra, se înscriu într-o perioadă de emulație artistică. Simbol al su- prarealismului semnificant, avem un oraș cu străzi udate după ploaie, cu garduri din resturi vegetale, în jurul blo- curilor, cu vile inestetice, construite pe platforme de gunoi sau în mijlocul străzii, pe baza unor autorizații dubioase, cu oameni care își scuipă refularea și bacteriile salivare de la geamuri, în capul altora, cu străzi largi, ca niște tuburi de orgă, unde, înghesuiți în jeep-uri de neam prost, se aleargă ca vântul prin praf. Orașul nostru nu are numai

lucruri bune, ci și lucruri neterminabile. Abia acum, în ceas de sărbătoare, vedem că locuitorii supraviețuiesc în orice condiții; unii supraviețuiesc în condiții de lux, alții în lipsa totală a acestuia. Chiar și hoții sunt protejați de șefii lor, să nu se streseze muncind. Dacă hoții n-ar fi protejați, de la cine ar mai fura oamenii cinstiți? Imbrăcați în frumoase costume populare de firmă, cetățenii, capitalul electoral al unuia sau altuia, vin și se duc pe apa sâmbetei, în fiece zi, dar mai ales în aceste zile de inaugurări, când omul are tot timpul să-și numere micii, în timp ce sparge semințe de floarea-soarelui și azvârle cojile pe jos. Bucuroasă că avem fântâni arteziene, cu arhitectură mult mai muzicală decât cele florentine, chiar și politica începe să viseze la kilocalorie, ca la ceva material, autoconsuma- bil. Privirile candide ale țăranilor, veniti acum 50 de ani să cumpere o pâine, un zarzavat, ceva, sau să vândă o vacă sălbatică, purceaua sau vreun vecin, și rămași să se califice la locul de muncă, înfrumusețează locul. Bucuroși că vor putea să stea o clipă, să lase zarurile jos și să-și tragă sufletul îmbâcsit de tutun, proletarii mejdinei mai uită o clipă să urmărească repartitoarele de căldură, picătura de apă sau contorizarea sărăciei și admiră cum se ridică soclurile notabilităților trecutului, adunate de primar în spatele Prefecturii, dar nu oricum, în linie dreaptă sau în cerc, ci așa cum au trăit, unul mai încoace, altul mai încolo. Trecutul face parte din viitorul unora; aceia care au știut din ce să și-1 croiască. Poezia, muzica, jocurile de lumini, de sunete sau de ape sunt doar un pretext pentru fotbal. Cum maidanele au fost acoperite cu vile de fotbaliști, iar

fotbalul se învață în școli, mâine, Doamne ferește din ferestre, și în biserici, slabă speranță de comentarii sportive. Acum avem fântâni arteziene. Mâine, cine știe din banii cui, vom avea reprezentații teatrale, tarafuri automobilistice, țambalagii în gresie și hârtie sau grupuri de instrumentiști din petarde. Atâta timp cât e predat la termen, nimic nu e prea mult. Populația are sau nu are conducătorii pe care îi merită, conducătorii au sau nu au populația pe care o merită, dar cu toții trebuie să știe acest lucru. Nu-l pot afla decât la ceas de bucurie bine disimulată, acțiuni enologice, de ecografie și folclor negru. Îmbrăcați în hainele cele mai bune, de firmă, cu găuri și petice, copiii sunt instruiți că, dacă nu sunt cuminți, sucesc gâtul la pisici, aruncă ciunga pe jos, ascultă manele populare, se descalță în fața Primăriei sau aleargă cu jeep-urile după babe, îi fac părinții lor directori, la firmele lor, cu care se găsesc în incompatibilitate, conform adevăratelor declaratii de avere. La acest binecuvântat ceas de sărbătoare, ieșirea din minciună este valabilă și, măcar o clipă, uităm că orice ieșire are o intrare. Cu cât se apropie mai mult statuia întemeietorului orașului nostru de biserica aia, ca să lase loc altor edificii, dascălii mai bătrâni își aduc aminte că au rămas în urmă cu lecturile, iar dascălilor mai tineri începe să le meargă mintea fără alcool. Bătrâni sau tineri, considerăm că, acela care nu e cu noi, e cam așa. Țărăncile se fac frumoase, țăranii agenți de asigurări, iar profesorii se pregătesc să înfrunte încă un an școlar de greve; de veacuri, așteaptă să treacă vremea rea, să vină și vremea lor. între timp, cei care au avut puterea să înțeleagă ceva

au înțeles demult tot ce era de înțeles. Cei care nu au nicio putere nu au niciun interes să înțeleagă ceva. Atmosfera de sărbătoare e aerul în care toată lumea are dreptate. După asta, dreptatea începe să se împartă, algoritmic, în porții din ce în ce mai mici. Dacă promiți unor oameni o viață mai bună, înseamnă că, implicit, recunoști faptul că aceștia nu au dus niciodată o viață mai bună. în acest frumos început de vară, suntem înconjurați de zbateri generale: nopți albe cu multe căderi de meteoriți, dureri înăbușitoare, lacrimi informaționale, gândire cu premeditare, destine precumpănitoare și concursuri de resurse umane. Dacă nici măcar proștilor nu le-ar mai plăcea lucrurile neinteligente, am putea spune că am progresat. Nu dorim nici dușmanilor noștri să afle că suntem educați. Și, nu uitați! Dacă se întâmplă ceva important, nu e treaba voastră, ci a urmașilor străbunilor noștri. Omul la distracție se cunoaște, când cedează cine e mai deștept: scaunul. în rest, oale și ulcele, spiciuri, tontoroiuri, tromboane, tobe, beri, fântâni, parcuri și velodroame.

Se înecă și începu să tușească.

— Să mă scuzati! Nu am talent oratoric.

— Ce vorbește ăsta aici?! strigă un consilier.

— Cine i-a dat voie să urce pe scenă? întrebă primarul. — Dumneata i-ai dat voie, spuse unul dintre viceprimari. — Cine ești tu, băi, urâtule?! strigă un alt consilier.

— Sebastian Han.

— De unde ai apărut?

— Lasă-1, bă, că e târziu! spuse primarul. Mai avem și altele de făcut.

— Nu prea mai e nimic de făcut, spuse șeful Poliției. Centrul a fost apărat de cupolă, dar împrejurimile sunt un dezastru. E plin de gropi de la explozii. Eu le-am dat ordin să mai răărească populația, că nu mai avem ce mânca, iar tâmpiții s-au apucat să se lupte între ei. Niciun ordin nu mai e sfânt pe lumea asta.

— Prea multă muzică ambientală prostește, spuse primarul. Se obișnuiește și populația cu altă stare de lucruri.

— Așa-i, întări unul dintre cei doi viceprimari, chiar și premierul a spus că, de când avem o armată de profesioniști, nu se știe cine mai muncește. Noi creștem elite și acestea se comportă ca atare.

— Le-ați dăruit o noapte de vis, spuse un consilier.

— O noapte deosebită, oricum, întări un altul.

— Acum, când artificiile s-au stins și nu se mai aude nici ecou de melodie conceptuală, trebuie să-i mulțumim primarului pentru această nouă piață! se exaltă un trecător.

— Bine, bine, spuse primarul. Vino mai târziu, la birou, să văd dacă pot să te ajut cu ceva!

— Eu cred că a fost o noapte de coșmar, spuse cel de-al doilea viceprimar.

— Să se suie cineva pe scenă și să le spună să plece acasă! spuse primarul.

— Majoritatea spectatorilor sunt veniți din alte orașe sau din împrejurimi, spuse șeful Poliției.

— Și ce?!

— De la marginea orașului încolo, nu mai e nimic.

— Parcă până acum era mare brânză; doar industrie și construcții improvizate.

— Mahalalele, parcurile industriale, cartierele și satele dimprejurul orașului nu mai există.

— Cum adică?!

— Totul e nisip. Totul e deșert.

— N-a plecat Sopovsky cu cântăreții lui?!

— Ba da.

— Atunci, cum e posibil?!

— Or fi existând efecte secundare, spuse un consilier.

— Bine. Urcați-i în tren pe cei veniți de departe! Măcar să scăpăm de ăștia, să nu mai umble brambura și să jefuiască magazine.

— Nu mai există cale ferată. Totul e praf și pulbere.

— Măcar aeroportul e funcțional?

— Nu mai e nimic funcțional. Nu înțelegeți? Pe tot globul pământesc, n-a mai rămas decât orașul nostru.

— Iar dacă nu luăm măsuri urgente, în curând, totul se va rezuma doar la o fântână cinetică ambientală.

— Ne puteam aștepta să se întâmple asta. Intr-o anumită secundă fatidică, astrala sau cum vreți să-i ziceți, ceva trebuia să anuleze efectele benefice ale eforturilor noastre milenare de terraformare. Trăim cu speranța că tot ce e evident că o să se întâmple, n-o să se întâmple niciodată, spuse un trecător.

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atotestepănitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu se mai oprea - inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: ***Praf***
Autor: ***Florin Purluca***
Nr. pag.: ***144***
Colecția Science-Fiction: #15 »
Comandați-o la: ***www.pavcon.ro / 0727.77.80.06***

Rangkook
de Constantin D. Pavel

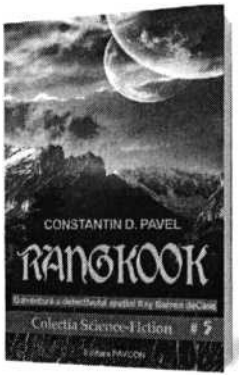

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

In această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariţiilor unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul si cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

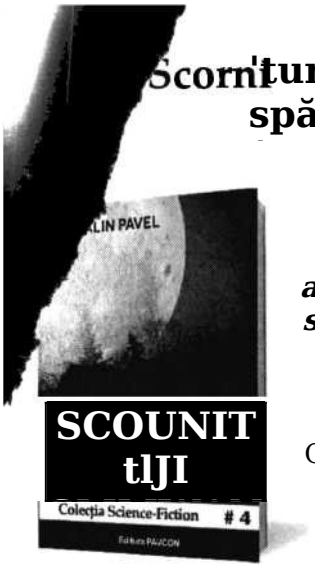

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"
"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimantătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: ***Scornituri spăimantătoare***
Autor: ***Constantin D. Pavel***
Nr. pag.: ***128***
Colecția Science-Fiction: #4 »
Comandați-o la: ***www.pavcon.ro***

CUPRINS

Omul din New Mexico.....51
Omul providențial.....19
Autopsia.....64
Timbrul.....77
Mașina de scris cărți.....93
Mașina viitorului.....105
Oameni goi pe străzi.....110
Invazia.....122
Investigație în Lacrimă.....143
La pescuit.....163
Musca.....172
Percheziția.....177
Fântâna.....189